

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Smith_Wilbur-Zlatokopove.pdb

PDB Name: Smith Wilbur-Zlatokopove
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.5.2007
Modification Date: 5.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wilbur Smith
Zlatokopové
Alpress 2004, Frýdek-Místek

V březnu roku 1886 našel George Harrison stopu zlata v kopcovitém terénu jižní Afriky dnes zvaném Witwatersrand, Tenkrát se bohaté naleziště rozkládalo uprostřed zcela pusté náhorní roviny, dosahující výšky téměř dvou tisíc metrů nad mořem a vzdálené stovky kilometrů od nejbližší civilizace, A právě zde vypukla největší zlatá horečka na světě! Komisaři pověřeni vládou burské republiky Transvaal dorazili na místo nálezu, situaci přezkoumali a vyhlásili území okolo zlatonosné žíly za veřejné doly, Na jejich počest se stanoví zlatokopecká osada hned v prosinci 1886 pojmenovala Johannesburg, Ten se o tři roky později stal největším městem na jihu Afriky. Denně přijíždělo okolo tisíce vozů tažených voly s materiálem potřebným k životu i k dolování, v roce 1892 dorazila z Kapska i železnice, což se neobešlo bez protestů soukromých dopravců.

Vývoj však šel neúprosně dál. přibývaly důlní společnosti, narůstaly počty kutačů, země vydala tuny zlaté rudy, dolování způsobilo i mnoho úrazů a lidských tragedií.

Hrdina Smithova strhujícího příběhu z prostředí dravých zlatokopů je ambiciózní a nesmlouvavý důlní expert Rod, Ví velice dobře, že získání postu generálního manažera je mimořádná šance, jaká se naskytne jednou za život.

Pokud však funkci přijme, musí se stoprocentně a bez odmluvy podrobit chladně uvažujícímu důlnímu magnátovi... Vše počalo v době, kdy svět byl ještě velice mladý, v čase před lidstvem, v čase před rozvinutím způsobu života na téhle oběžnici Slunce.

Zemská kůra se nacházela ještě tenká a měkká, zdeformovaná i rozrytá nesmírnými tlaky, vycházejícími z nitra planety. Co je nyní plochý a kompaktní štít afrického kontinentu, stabilní a neměnný, se kdysi podobalo labyrintu geologických útvarů připomínajících Alpy. Objevila se tu nesčetná pohoří, vytlačená vzhůru i sražená dolů pohyby magmatu v útrokách zejících hlubin.

Existovaly horské hřebeny, jaké člověk nikdy nespatriil - tak impozantní, že Himálaj by se zdál pouhou pahorkatinou. Pára se vznášela nad vrcholy, z jejichž puklin a jakoby otevřených ran crčela roztavená láva.

Ta vzlínala ze zemského středu podél štěrbin a oslabených míst v kůře bublající a kypící, přesto neustále pomalu chladnoucí při své cestě vzhůru, takže i ten nejneprůhlednější a nestálý minerál byl zatlačen hlouběji - ovšem ten s nižším bodem tavení dopravila žhavá směs až k povrchu.

Pak, v nezměrném časovém úseku, se další série těchto puklin otevřely na jednom z bezejmenných horských pásem, ze kterých ale prýštily proudy roztaveného zlata.

Snad přírodní vrtochy teploty a chemické změny způsobil primitivní, avšak velice efektivní proces zušlechťování drahého kovu během jeho putování k zemskému povrchu.

Zlato se tedy objevilo v matečné látce ve vysoké koncentraci, kde ochladlo a ztuhlo.

Jestliže hory by se tehdy zdály tak masivní a velkolepé, až by se staly výzvou obrazotvornosti člověka, potom větrné bouře a lijáky, ženoucí se kolem, se jevíly stejně mohutné a impozantní.

Skutečně šlo o pekelnou krajinu, v níž se zrodila zlatá pole a kde kruté čnicí špičky hor strmě dosahovaly až k oblakům. Mračna sirnatých plynů řihající Země nepronikly ani paprsky zářícího Slunce.

Atmosféra ztěžkla veškerou vlhkostí, která se měla stát moří - proto vlastně přišlo v jediné, neutuchající vichřici šlehané bouři nad neustále horkým kamenným podloží chladnoucích hornin.

Vlaha se tedy při dotyku s půdou opět odpařovala a stoupala vzhůru, kde zase kondenzovala, aby se znovu ve formě deště navracela.

Léta plynula po milionech a veškeré divoké meteorologické pochody se pomalu zklidňovaly. Nechávaly však za sebou v bezejmenných horských masivech, prostoupených vrstvami rudy bohaté na zlato, oddělené a uvolněné kamenné kusy.

Ty mizely odnášené v záplavách, sesuvech i řekách bahna a skalních úlomků do údolí mezi tímto a vedlejším horstvem. A právě teď, když okolní hornina ochladla, vody zůstaly delší dobu na zemi, před opětným vypařením - tím se nahromadily v tomto údolí a utvořily jezero o velikosti vnitrozemského moře.

Do tohoto rezervoáru vtékaly proudy mokrého živlu z bouří v zlatonosných horách, přinášející malé částičky žlutého kovu, který se usazoval společně s pískem i dalšími kousky křemenného štěrku na dně v celistvé podobě pevného povlaku.

Nakonec se veškeré zlato těmito přírodními pochody přesunulo z hřebenů až do těchto míst.

Pak se každých deset milionů let nebo tak nějak Země ocitala v dalších periodách intenzivních seizmických aktivit. Planeta se přitom chvěla a vzdouvala, při těchto mamutích otřesech svého nitra se celá zmítala.

Ovšem gigantický otřes rozlomil dno jezera z jednoho konce až na druhý čímž odvodnil přírodní rezervoár a navíc i rozštěpil sediment, takže rozptýlil úlomky zcela náhodně do širokého okolí.

Velké skalní plotny se po mnoho kilometrů vychýlily ze svého usazení, některé se i přesunuly.

Stále znovu následná zemětřesení drtila půdu a trásla ji.

Hory se chvěly, některé se dokonce zhroutily a vyplnily údolí, kde se předtím nacházelo jezero.

Pohřbily i pár ploten zlatonosné rudy, jiné rozdrtily na prach.

Cyklus seizmické aktivity skončil a doba pokračovala dál ve svém majestátu. Zemi sužovaly záplavy i krutá sucha, přičemž se objevila zázračná jiskra života.

Ta se jakoby propálila vzhůru, překonala období obřích plazů i nespočetné obraty a zákruty vývoje pozemského života.

Postupovala až do blízkosti pleistocénu, kde údajný lidoop australopitékus vyhrabal buvolí stehenní kost z kamenné sutě a použil ji coby zbraň či nástroj.

Australopitékus stál v centru sluncem spalované rozlehlé náhorní roviny, rozkládající se mezi oceány - samozřejmě že pohoří se už dávno sesula a jezerní usazeniny pod nimi zmizely.

O osm set tisíc let později jeden ze vzdálených potomků vymřelého primáta postával téměř na stejném místě též s náradím v ruce. Jmenoval se George Harrison a jeho nástroj byl důmyslnější než tenkrát toho prapředka.

Šlo o prospektorské kladívko ze dřeva a kovu.

Hledač zlata se sklonil a odsekl kousek kamene ze skalního podloží, které v těchto místech proniklo až na zemský povrch.

Tvrký materiál vyčníval ze suché hnědé africké půdy.

Uvolněný odštěpek vzal do ruky a narovnal se.

Držel ho tak, aby na něm zachytil sluneční záři a znechuceně zavrčel. Zjistil, že je to jen nezajímavý kus kamene, hrůzný černošedý konglomerát.

S pocitem bezraděje ho přiložil k ústům a olízl nechutný vzorek, aby zvlhčil povrch před dalším prozkoumáním v ostrém světle. Šlo o starý prospektorský trik, kterým se mohla zvýraznit jakákoliv přítomnost kovu v rudě.

Překvapením až přimhouřil oči, když na něj v denním jasu náhle zazářily malé zlatavé skvrnky.

Historie pamatuje pouze jméno zlatokopa - nezná ani jeho věk, ani předky, ani barvu očí, ani jak umřel.

Ví se jen, že do měsíce prodal svůj kutací dílec za deset liber a pak zmizel, pravděpodobně aby konečně našel ten vysněný poklad kdesi v podzemí...

Možná by se mu vedlo lépe, kdyby si udržel svůj claim zapsaný na jméno Harrison.

Od té doby se dle odhadů, během následujících osmdesáti let, vytěžilo pět set milionů uncí ryzího zlata z nalezišť na území dnešních provincií Jihoafrické republiky: Transvaalu a Oraňska.

Přesto se jednalo jen o zlomek celkového množství kovu, stále ukrytého pod zemí.

Časem však i na něj přijde řada a objeví se na denním světle.

Vždyť chlapi, kteří kutají v jihoafrických zlatých polích, patří mezi ty nejtrpělivější, nejvytrvalejší, nejvynalézavější a nejtvrdohlavější potomky římského boha ohně Vulkána.

Tahle masa drahého kovu je totiž základem prosperity prudce se rozvíjejícího mladého národa, zahrnujícího osmnáct milionů duší.

Země však jen velice neochotně vydává svůj poklad - proto jí ho musejí lidé odloudit, z pevného sevření i vyrvat.

Dokonce ani ventilátor v koutě, vyvíjející slušný průvan, nedokázal zmírnit úděsné vedro v kanceláři, které vévodil Rod Ironsides.

Právě sahal po stříbřité termosce s ledově studenou vodou, trůnící na okraji stolu, když se nádoba roztančila, sotva se jí dotkl špičkami prstů. Kovová láhev začala cestovat po leštěném dřevěném povrchu, sám stůl poskakoval, až se ozval šelest papírů položených na něm.

Stěny místnosti se rozechvěly, okenní tabulky drnčely v rámech.

Otřes trval čtyři vteřiny, potom se opět rozhostilo ticho.

„Panebože!“ vydechl Rod a popadl jedno ze tří sluchátek před sebou.

„Tady je důlní manažer. Dej mi naši výzkumnou laboratoř

Rock Mechanics, zlatíčko, a pokud možno fofrem, prosím!“

Netrpělivě bubnoval prsty na stole, když čekal na odpověď.

Spojovací dveře kanceláře se náhle otevřely a Demetrius strčil hlavu dovnitř.

„Cejtísto, Rode? Tenhle záchvěv nevypadal dobře...“

„Samozřejmě.“ Vtom se telefon probral k životu.

„Doktor Wessels...“

„Petere, tady je Rod. Máš tohle zaznamenané?“

„Ještě nemám konečné výsledky- dej mi minutku!“

„Počkám na drátě.“ Důlnímu manažerovi se dařilo držet netrpělivost na uzdě. Dobře totiž věděl, že Peter Wessels je jedinou osobou, která se dokáže vyznat v celém tom komplikovaném elektronickém vybavení, zaplňujícím laboratoř, schopném monitorovat vše, co se dělo v podzemí.

Prakticky šlo o uskutečnění výzkumného úkolu čtyř největších důlních společností, těžících zlato.

Vyčlenili mezi sebou čtvrt milionu randů, aby se mohlo financovat odborné šetření ohledně chování skalního masivu a seizmické aktivity pod krajními tlaky.

Vybrali si vhodný pozemek právě v oblasti SonderDitch Gold

Mining Company, kde skutečně vyrostla speciální laboratoř.

Nyní měl Peter Wessels své mikrofony umístěné stovky metrů pod zemí a magnetofony společně se seizmografy zaznamenávaly veškeré dění, aby se dala přesně určit centra podzemních záchvěvů.

Další minuta odtíkala a Ironsides se otočil na židli, aby viděl ven. Za oknem se tyčila obludně mohutná těžní věž číslo jedna, vysoká jako desetipatrová budova.

„Tak dělej, Petere, pohni se, chlapče!“ mumlal si sám pro sebe.

„Dneska mám dole dvanáct tisíc kluků...“

Se sluchátkem stále u ucha pohlédl na hodinky.

„Půl třetí,“ odfrkl. „To je ten nejhorší čas - stále ještě budou někde na předku.“

Vtom zaslechl na druhém konci zvednutí sluchátka - vědcův hlas zněl skoro omluvně.

„Rode?“

„Jo...“

„Mrzí mě špatná zpráva, ale síla tlaku sedm se do nás opřela v hloubce tři tisíc metrů v sektoru SUGAR sedm CHARLIE dva.“

„Bože!“ zaúpěl důlní manažer a praštil sluchátkem do vidlice.

To už ale vyletěl od stolu, v tváři se mu zračil vztek.

„Demetrie!“ vyjekl ještě ve dveřích. „Nebudeme čekat, až nám zavolají-jde o nejvyšší stavnouze!“

Práskla do nás sedmíčka s centrem někde uprostřed našeho východního překopu na pětadevadesátém patře!!!“

„Panno Maria, Matko boží...“ vydechl asistent a hnál se zpět do své kanceláře. Nad telefonem okamžitě sklonil hlavu plnou lesklých černých kadeří a Rod slyšel jeho staccato.

„Důlní špitál... záchranný tým... šéfa větracího systému... kancelář generálního ředitele...“

Ironsides se otočil, když se vnější dveře otevřely a vstoupil elektroinženýr Jimmy Paterson.

„Vím o tom, Rode -jak to vypadá?“

„Blbě...“ zamručel tázaný, zatímco přicházeli další vedoucí ostatních úseků. Mluvíli tiše, zapalovali si cigarety, pokašlávali, šoupali nohama - přitom ale všichni napjatě sledovali bílý telefon na stole.

Minuty se vlekly jako zmražený hmyz.

„Demetrie!“ zavolal Ironsides, ve snaze uvolnit rostoucí napětí. „Máš už pro nás rezervovanou klec na těžní věži?“

„Mary Anně drží pro nás.“

„Mám pět chlapů na kontrole vysokonapěťového kabelu na pětadevadesátce...“ poznamenal expert, ale nikdo ho neposlouchal. Stále sledovali bílý telefon.

„Už jsi lokalizoval štajgra? ptal se znovu důlní manažer asistenta, zatímco nervózně popocházel před stolem.

Jen když se přiblížil k ostatním, dalo se rozeznat, o kolik je vyšší.

„Je v podzemí, Rode - sfáral o půl jedné...“

„Zorganizuj, ať mě kontaktuje odkudkoliv!“

„To jsem už udělal.“

Bílý telefon zadrnčel.

Jen jednou se ozval ten pronikavý tón, který zabrnkal manažerovi na napjaté nervy. Bleskově hrábl po sluchátku.

„Ironsides,“ ohlásil se. Vtelefonu vládlo dlouhé ticho, i když jasně slyšel dech muže kdesi dole.

„Mluv, člověče, jak je?“

„Celej zasranej strop spadl...“ ozvalo se. Hlas zněl chraptivě i suše, snad prožitým děsem a všudypřítomným prachem.

„Kde jsi?“

„Oni tam pořád jsou...“ pokračoval hlas. „Všichni ječí - tam pod kamením. Strašně ječí...“

„Odkud voláš?“ Rod se snažil mluvit chladně a tvrdě, aby se pokusil dostat dotyčného ze šoku.

„Celá dobývka se na ně zřítíla! Celej zasranej strop...“

„Zatraceně - prober se už, ty blběj demente!“ zařičel

Ironsides do mluvítka. „Dej mi už konečně svoje číslo!“

Zavládlo vystrašené ticho. Pak se mužský hlas vrátil, tentokrát už pevnější a plný zloby z tak nespravedlivé urážky.

„Patro devadesát pět, hlavní překop - sekce čtyřicet tři, východní chodba!“

„Jedeme tam!“ Ironsides zavěsil, popadl svou ochrannou žlutou přilbu a důlní lampu.

„Třiačtyřicátá sekce - strop je dole,“ informoval asistenta.

„Nějaké ztráty na životech?“ chtěl vědět malý Řek.

„Určitě - prý je tam kvíčala pod skálou.“

Rod si poplácal přilbu.

„Převzmi velení na povrchu, Demetrie!“

Ironsides si ještě zapínal knoflíky na své bílé kombinéze, když došli k těžní věži. Automaticky očima přeletěl varovný nápis nad vstupem:

ZŮSTAŇ OBEZŘETNÝ - ZŮSTAŇ NAŽIVU!

S TVOU SPOLUPRACÍ TENHLE DŮL DOSÁHL

16 DNŮ BEZ FATÁLNÍCH PŘÍPADU

Budeme muset zase měnit číslo, napadlo ho se šibeničním humorem.

Mary Anně čekala. Do hustě zadrátované těžní klece se už nacpal tým první pomoci i záchranáři. Mary Anně patřila k malým klecím, užívaným pouze k fárání při mimořádných případech. Do ostatních se klidně vešlo až sto dvacet horníků, tahle však pojala jen čtyřicet.

Ale pro tuto chvíli šlo o dostačující počet.

„Fáráme!“ přikázal Rod, když vstoupil dovnitř.

Obsluha zabouchla železnou posuvnou bránu. Zadrnčení zvonku se ozvalo jednou, podruhé, a v té chvíli se mu podlaha pod nohama propadla kamsi do hlubin. Mary Anně vystartovala na svou pout’.

Žaludek se manažerovi opěl o hrudní koš, klec směřovala dolů téměř volným pádem.

Řítili se temnotou, kabina jen poskakovala a drncala, vedená průvodnicemi. Podivná příchut’ ve vzduchu se stávala zřetelnější - chemická úprava a distribuce životodárné směsi plynů se nedala přehlédnout.

Žárovky znatelně stoupala i teplota.

Ironsides stál nahrbený, opíral se o pletivo.

Strop téhle podivné kabiny měl prostor pro hlavu ve výši necelých sto devadesáti centimetrů, což mu s přílbou na hlavě vůbec nevyhovovalo. Takže dneska dostaneme další účet od řezníka! pomyslel si vztekle.

Vždy ho rozzuřilo, když si Země vybírala daň v rozervaném mase a rozdrčených kostech. S využitím veškerého důvtipu lidských bytostí i zkušeností získaných za šedesát let dolování v extrémní hloubce na Witwatersrandu se snažili udržet ztráty na minimu, jak jen bylo možné.

Pokud se však sjíždí do propasti hlubší než dva a půl kilometru, odkud se vytěží přes čtvrt milionu tun kamene každý měsíc, kde dobývka sleduje svažující se zlatonosnou žílu a za sebou zanechává vykutané prostory s nízkými stropy, klenoucí se přes stovky metrů, pak se občas musí daň zaplatit: napětí ve skále roste, ohnisko tlaku se mění do chvíle, kdy se dosáhne bodu zlomu.

Potom se země zborší! A tehdy chlapi umírají.

Kolena se manažerovi samovolně pokrčila, když klec začala brzdit. Jako dětské jojo se komíhala v osvětleném prostoru přestupní stanice na šestašedesátém patře.

Zde bylo zapotřebí se přesunout k vedlejší těžní jámě.

Vnější brána zarachotila. Rod opustil kabinu a vyrazil vpřed do hlavního překopu o rozměrech železničního tunelu.

Pomocí torkretu vytvořená vnitřní zpevňující betonová skořápka na stěnách i na stropě bíle zářila v jasů řady žárovek, mizejících v dalekém ohybu.

Pohotovostní skupina šéfa následovala - záchranáři neběželi, ale postupovali rozvážně s potlačovanou nervozitou mužů, kráčejících do nebezpečí.

Rod je vedl tím správným směrem.

V těchto hloubkách totiž existuje limit, kam až se dá jáma vyhloubit, aby se potom mohla vybavit zařízením pro dopravu horníků - k tomu slouží ocelové lano, na jehož konci je zavěšená malá drátěná klikka. A hranici bezpečného zatížení vlastní hmotností právě tvoří dva kilometry...

Tady se pak začne hloubit znovu, odpálí se nálože k vytvoření dostatečně velké komory ve skále pro další těžní stroj.

Pod ním se samozřejmě vykutá nová jáma, tentokrát vedlejší.

A zde na ně čekala další Mary Anně. Ironsides je nalodil.

Stáli bok po boku a venkovní brána opět zarachotila.

Posun žaludku znovu prozradil pád do temnot.

Dolů, dolů, dolů.

Rod si rozsvítil lampu. Nyní zahlédl malá zrnka prachu vznášející se ve vzduchu - v tom vzduchu předtím až sterilně pročištěném.

Prach! Jeden ze smrtelně nebezpečných nepřátel člověka v podzemí. Prach od sesuvu.

Dosud ho ventilační systém nedokázal zlikvidovat.

Bez konce padali do nitra planety a nyní skutečně pocítili horko - vlhkost pokryla tváře okolo, černé i bílé, blýskavým potem v kuželu jeho světla.

Prach houstl, kdosi zakašlal. Jasně zářící stanice se míhaly kolem: 76, 77, 78 - dolů, dolů. Prach se změnil v jemnou mlhu. 85, 86, 87. Nikdo nepromluvil od doby, co vstoupili do téhle těžní klece. 93, 94, 95.

Proběhl opak akcelerace a šílený stroj se zastavil.

Brána zarachotila. Ocítili se tedy tři tisíce metrů pod zemským povrchem.

„Konečná, vystupovat!“ ozval se důlní manažer.

V relativně prostorné kaverně naráziště pětadevadesátého patra se utábořilo sto padesát, možná dvě stě horníků.

Špinaví od práce na dobývce, v propocených pracovních oděvech se nadšeně smáli a vesele plkali s nenuceností lidí právě vyvážnůvších z velkého nebezpečství.

Uprostřed celé skupiny, v menší mezeře, leželo pět nosítek.

Na dvou jasně červené deky zakrývaly těla prvních obětí.

Obličejové tři zraněných se zdály jakoby poprášené moukou.

„Dva!“ zavrčel Rod, „zatím...“

Všude vládl chaos, každý se motal kolem, jak ho napadlo - navíc přicházeli další horníci z dobývky, kteří sem dorazili oklikou přes nepoškozené chodby.

Ironsides se rychle rozhlížel kolem sebe, až rozpoznal tvář jednoho z předáků.

„McGee,“ křikl. „Vem si to tady na pove! Ať si všichni dřepnou na prdel pěkně v řadách a připraví se k vyfárání!“

Směnu začneme okamžitě tahat ven - napřed jdou samozřejmě ta nosítka. Nahlas to strojovně!“

Na chvíli se zastavil, aby zkontroloval, jak se začínají plnit první zadané úkoly.

Pohlédl na hodinky. Za čtyři minuty budou tři.

S údivem si uvědomil, že uběhlo pouhých dvacet šest minut od chvíle, kdy ve své kanceláři pocítil ořes.

McGee měl stanici zdánlivě pod kontrolou.

Právě řičel do telefonu veškeré příkazy od svého šéfa a požadoval prioritu pro vyklizení pětadevadesátky.

„Paráda,“ zamumlal Rod. „Padáme!“ Všichni vyrazili vpřed.

Prachová clona zhoustla. Odkášlal si. Strop se snižoval.

Vždyť nad nimi je jen obyčejná vrstva horniny, tedy správně označeno nadloží, dumal při pochodu nad nešťastnou volbou hornické terminologie.

Člověk si opravdu může myslet, že nad nimi se nachází čehosi nadmíru - ve skutečnosti tam však visí na sebemenší chybu číhající miliony tun kamení. Opravdu tam visí, což zase připomíná šibenici...

Chodba se rozvětvila, ale důlní manažer bez sebemenšího zaváhání zamířil vpravo. V hlavě se mu totiž odvíjela přesná trojrozměrná mapa všech tunelů Sander Ditch Gold Mining Company, dosahujících celkové délky přes dvě stě osmdesát kilometrů.

Putování končilo, dorazili na „těčko“. Stěny se zúžily, strop opět poklesl.

Vpravo se šlo k sekci čtyřicet dva, doleva k třiačtyřicetce.

Viditelnost se ještě víc zhoršila, s bídou dohlédl na tři metry. Prach doslova visel ve vzduchu, prakticky se ani nehnul.

„Tady je ventilace v prdeli,“ suše houkl přes rameno popis situace. „Van den Berghu!“

„Ano, pane,“ za ním se objevil velitel záchranářů.

„Tady chci mít vyvětráno! Dejte se do toho - klidně použijte plátěné lutny, jestli bude třeba!“

„Samozřejmě.“

„Dál je nutné natlakovat hadice, aby se prach mohl smočit a padl na počvu.“

„Jasně.“

Důlní manažer se otočil. Tady jim už pod nohama ujížděla drť, čímž se postup zpomalil. Po chvíli dorazili k linii železných důlních vozíků, naplněných zlatonosnou rudou, opuštěných uprostřed chodby.

„Ať tahle překážka okamžitě zmizí!“ přikázal šéf, zatímco chvátal dál.

Po padesáti krocích se najednou zastavil.

Navzdory parnu mu přejel mráz po zádech. Nikdy si nezvykl na tenhle zvuk, který vydávali zavalení, zmračení horníci, i když ho tak často slyšával.

Ve vědomě bezcitném hornickém slangu se jim říká kvíčala.

V tomto případě nařikal muž s nohama uvězněnými a drcenými pod stovkami tun skály - možná měl zlomenou i páteř.

Prach ho dusil a mysl, neovladatelná smrtelnou hrůzou z nastalé situace, v níž byl uvězněný jako v pasti, ústy volala zoufale o pomoc svého Boha, manželku, děti nebo matku.

Důlní manažer opět vykročil vpřed a skučení se stávalo hlasitější, srdcervoucí. Stěží něco takového může pocházet od člověka, uvažoval Rod, jelikož vzlykání a blábolení utichalo a měnilo se ve vytí, při kterém tuhla krev v žilách.

Náhle se před nimi objevila skupinka horníků, prakticky jen šeré obrysy v okolní prachové cloně.

Jejich důlní lampy vrhaly kužele žlutého světla, poněkud groteskní, silně deformované.

„Kdo je tam?“ zavolal šéf a oni hned rozpoznali jeho hlas.

„Chválabohu, že jste dorazil, pane Ironsidesi!“

„Kdo jste?“

„Barnard.“ Štajgr směny třiačtyřicáté sekce.

„Jaké jsou škody?“

„Celé nadloží na dobývce spadlo!!!“

„Kolik lidí tam obvykle pracuje?“

„Čtyřicet dva.“

„Kolik z nich tam ještě je?“

„Zatím máme venku šestnáct nezraněných, dvanáct mírně škrábnutých, tři případy jsou pro nosítka a dvěma se už nedá pomoci...“

Kvíčala spustil znovu, tentokrát byl však nárek podstatně slabší.

„Co tamten?“

„Dvacet tun skály mu drtí pánev - vrazil jsem do něj dvě dávky morfia, ale to nezastaví...“

„Je možné proniknout na dobývku?“

„Jo, zůstala tam škvíra, kudy se dá proplazit.“

Barnard posvítil na hromadu polámaných ploten namodralého kvarcitu, připomínajících zhroucenou zeď u zahrady.

A skutečně se tam černal otvor dostatečně velký pro vzrostlého foxteriéra. V díře se míhalo světlo a zevnitř přicházel i škrábavý zvuk horečné pracovní činnosti.

Horníci se snažili proniknout sypkou horninou ke svým zavaleným kolegům, dalo se zaslechnout i občasné zamumlání.

„Kolik jich tam dře, Barnarde?“

„Já,“ štajgr zával, „já myslím, že deset nebo dvanáct...“

Ironsides ho chytil pod krkem za kombinézu a trhl s ním tak, až nezodpovědného podřízeného téměř zdvihl do vzduchu.

„Tak ty myslíš?“ V žlutém světle důlní lampy tvář běsnícího

Roda silně pobledla. „Tys tam ty chlapy pustil, aniž bys zaznamenal jejich čísla? Tys poslal pod sesuv dvanáct mých kluků při pokusu zachránit devět?“

Vztekle viníka nadzvedl a přitiskl k boční stěně chodby, kde ho přidržel.

„Ty zkurvenče, copak nevíš, že většina z těch devíti chlapů je už stejně na cucky? Copak nechápeš, že dobývka je smrtelná past, a ty tam pošleš dalších dvanáct, aby je země pohltila, a přitom si ani nezaznamenáš jejich čísla?“

Do prdele, jak se vůbec dozvíme, o koho jsme zase přišli, pokud se skála ještě pohne?“

Nakonec štajgra pustil a odstoupil.

„Ať okamžitě vylezou, vyprázdněte tu skulinu!“

„Ale, pane Ironsidesi - je tam pan generální... Právě prováděl inspekci na dobývce...“

Tohle Roda na chvíli zarazilo, pak jen zavrčel. „Nezajímá!“

Ani kdyby tam byl sám prezident - vyklidíte tu škvíru a začneme znovu! Tentokrát pořádně!!!!“

Během pár minut se už záchranáři rojili kolem otvoru.

Bílí od prachu připomínali kroutící se moučné červy.

„Paráda,“ sykl šéf. „Pro začátek risknu maximálně čtyři kluky.“

Rychle si vybral z přítomných mužů, mezi nimiž se tyčil černoch enormních rozměrů. Na pravém rameni se mu blyštil mosazný odznak, prozrazující jeho nadřazenou funkci mezi obyčejnými horníky: boss boy.

„Sám Big King je tady?“ Důlní manažer použil uměle vytvořené řeči fanagalo, něco jako lingua franca zdejších dolů, což umožňovalo domluvu více jak tuctu různorodých etnických skupin domorodců.

„Jsem zde!“ pyšně zaburácel Velký Král.

„Toužíš po dalším vyznamenání?“ Před měsícem se Big King nechal spustit na laně do hloubky šedesáti metrů, aby vyzvedl tělo bílého zaměstnance tohoto dolu.

Ocenění za statečnost vyjadřovala suma rovných sto randů.

„Kdo mluví o penězích, když země pojídá lidské maso?“ zlehka pokáral černý obr hlavního šéfa.

„Ale dnes je to jen dětská hra. Půjde Nkosi taky na dobývku?“

Znělo to spíš jako výzva než otázka.

Ironsides rozhodně neměl co dělat přímo na čelbě - zastával pouze pozici organizátora a koordinátora.

Ovšem na druhé straně nemohl ignorovat podobné vybídnutí, jelikož žádný z domorodců by pak nevěřil, že od aktivního postoje ho odradila jen zbabělost a strach.

Proto přece posílá jiné na jistou smrt.

„Ano,“ prohlásil klidně. „Půjdu ti Helfnout...“

Plazil se jako první. Otvor jen tak tak dovolil mohutným tělům protlačit se dál, do většího prostoru o velikosti obyčejného pokoje, kde však strop trčel ve výši pouhého metru. Bleskově přešel světlem nadloží a bylo mu vše jasné. V kameni zahlédl prasklinu, situace nevypadala nijak růžově - tomu se říkalo „hrozen vína“.

„Vypadá sladce...“ zamumlal a posvít si před sebe.

Kvíčela se nacházel od něj na délku paže. Tělo od pasu dolů uvěznil kus skály o velikosti většího automobilu.

Někdo už ho zabalil do červené deky. Nebožák byl zticha, klidně ležel. Ale jakmile se ho dotkl záblesk světla, pozdvihl hlavu. Oči vyjadřovaly šílenství, i když nic neviděly - z tváře zalité potem vyzařoval děs a nepřítelnost.

Náhle se mu ústa rozevřela, podobná široké a růžové průrvě v blýskavé černi obličeje. Začal ječet naplno, ale náhle zvuk utonul v gejzíru temné červeně, když začal chrlit krev.

Hrůzou zkamenělý Ironsides sledoval, jak se černoch mírně prohnul a podobný fontáně se zbavoval té životodárné tekutiny.

Pak mu pomalu hlava klesla dopředu, čelo se zabořilo do kamenné sutě. Rod se k němu připlazil, jemně černocha nadzdvihl a hlavu mu podložil dekou.

Na rukou mu ulpěla krev, takže si je musel otřít o kombinézu.

„Tři,“ špitl, „zatím jenom tři...“ Potom opustil umírajícího muže a pokračoval dál, směrem k puklině.

Velký Král se plazil vedle něj se dvěma sochory.

Jeden předal šéfovi.

Do hodiny se z jejich pracovního úsilí stala soutěž - šlo vlastně o měření sil mezi dvěma urostlými chlapy.

Za nimi další tři odebírali kameny, které oba bojovníci na předku uvolnili a posílali je dál dozadu. Rod věděl, že se zachoval dětinsky, protože měl stát na hlavním překopu a řídit záchranou operaci, zároveň na něm závisela všelijaká rozhodnutí i potřebné alternativní zákroky.

Společnost ho přece platila za mozek a zkušenosti, ne za svaly.

Do hajzlu se všim, pomyslel si v duchu. I kdybych měl zmeškat večerní odpal, zůstanu tady. Koutkem oka zkontroloval, jak se drží Big King, a hned sáhl dopředu, aby uchopil větší kus kamene v sesuvu. Napnul všechny svaly v těle, valoun se však ani nepohnul. Urostlý černoch okamžitě umístil své obrovské tlapy na skálu a společně zatáhli.

Trocha kamení se sesypala, ovšem macek se posunul.

Protlačili ho mezi sebou dozadu, potom se na sebe vítězoslavně zašklebili.

V sedm hodin Ironsides a Big King přerušili práci, aby si udělali přestávku. Odpočívali, snědli sendviče a pili kávu z termosky. Důlní manažer se dokonce mohl spojit s Demetriem polním telefonem, jelikož mu dráty dotáhli až na předeck.

„Z obou šachet už máme směnu vyfáranou, Rode, takže vše je připravené k odpalu. Kromě tvé skupiny se nachází na třiačtyřicetce padesát osm lidí.“

Asistentův hlas zněl trochu nakřáplé v tomhle provizorním komunikačním prostředku.

„Počkej,“ zarazil ho šéf a v mysli probíral celou situaci.

Šlo mu to pomaleji než obvykle, poněvadž byl opravdu unavený a po všech stránkách se cítil mizerně.

Pokud teď zakáže obvyklý odstřel na obou šachtách z obav před dalším sesuvem v téhle oblasti, potom připraví důl o denní produkci deseti tisíc tun zlatonosné rudy po šestnácti randech. To je tedy hrozivě velká suma sto šedesáti tisíc v jihoafrické měně či osmdesáti tisíc v anglických librách nebo dvou set tisíc v amerických dolarech - záleží na tom, z které strany se na tuhle částku kdo dívá.

Ovšem tady je velice pravděpodobné, že každý horník na dobývce je dávno mrtvý, navíc původní otřes už zbavil skálu nahromaděného vnitřního napětí nahore i kolem pětadevadesátého patra. Hrozí tak zcela minimální nebezpečí dalšího sesuvu.

Ale pokud je tam ještě nějaký chlap naživu, přiskřípnutý v teplém lůně Země a „hrozen vína“ mu visí nad nechráněným

tělem, potom bude zle. Když provedou odpal, když stisknou všechna tlačítka na Sonder Ditch Gold Mining Company, potom buchne osmnáct tun karbonitu - bezpečnostního důlního dynamitu. A tohle kopnutí by mohlo být osudné při hrozbě dalšího pádu stropu.

„Demetrie,“ důlní manažer provedl konečné rozhodnutí,

„napřed zmákněte všechno u dvojky, v sedm třicet na chlup!“

Ta jáma se nalézá skoro o pět kilometrů dál, než jsme my, rozumoval šéf v duchu. Tím zachráníme společnosti osmdesát tisíc randů. „Potom v přesných pětiminutových intervalech odpalte jih, sever a západ tady na jedničce!“

Rozprostřením jednotlivých výbuchů zredukujeme možné škody, čímž dodáme dalších šedesát táců do kapes našich podílníků - úhrnná finanční ztráta způsobená katastrofou se bude pohybovat kolem dvaceti tisíc. Vcelku ucházející, zauvažoval

Rod cynicky - krev se zdála levná... Dala by se koupit pinta za trojku z centrální transfúzní stanice?

„Tak dobře,“ vstal a protáhl si bolavá ramena. „Všichni se stáhnou zpět do bezpečí ocelové výztuže na kříži, než skončí odpal!!!“

Po několikanásobných následných otřesech způsobených odstřelem Ironsides opět nasadil všechny do záchranné akce.

Kolem deváté odkryli těla dvou černých horníků - rozdrcených pod vlastními vrtacími kladivy.

O tři metry dál ležel běloch bez jakýchkoliv viditelných zranění na těle, ale s roztržitou hlavou.

V jedenáct hodin našli další dva domorodce z čelby.

Rod byl právě v chodbě, když jejich tělesné ostatky vytahovali tím malým otvorem. Ani jeden z nich se nepodobal lidské bytosti - zohavená těla spíš připomínala kusy syrového masa promísené se špínou.

Po půlnoci důlní manažer i Big King vyrazili opět vpřed, aby znovu převzali břímě od předchozího týmu.

O dvacet minut později se před nimi otevřel menší průzor do jiné komory, přímo zázračně zachované v sesuvu.

Vzduch se zdál plný páry, vedro odtamtud přímo sálalo.

Rod instinktivně ucouvl před nechtuně vlhkým závanem, který se mu opřel do obličeje. Pak se však přinutil posunout se vpřed a pohlédnout do mezery.

Pár metrů opodál spatřil Franka Lemmera, generálního ředitele

Sander Ditch Gold Mining Company.

Ležel na zádech, byl bez přílby. Hluboká řezná rána se mu táhla nad okem. Krev z ní mu stekla do stříbrem prokvetlých vlasů, kde zaschla v černých chuchvalcích.

Náhle otevřel oči a zamrkal jako oslepená sova v záři důlní lampy. Ironsides rychle odvrátil kužel světla stranou.

„Pane Lemmere,“ hlesl.

„Krucinál, jak to že makáš se záchranným týmem?“ zavrčel nejvyšší boss. „To přece nemáš v popisu práce!“

Copak ses nenaučil ani jedinou chytrost za dvacet let v dolech?“

„Jak se cítíte, pane?“

„Sežeň mi doktora!“ instruoval ředitel, „budete mě muset z téhle hromady odříznout...“

Rod sebou kroutil jako úhoř, až se dostal k místu, kde ležel generální. Ihned pochopil, co tím Frank Lemmer míní.

Od loktu dál měl paži stlačenou skalní plotnou - prsty hbitě přejel hranu kamene. S tímhle hne jen výbušnina.

Jako vždy měl nejvyšší pravdu i tentokrát.

Důlní manažer se opět vysoukal ven z úzkého otvoru a houkl přes rameno.

„Telefon okamžitě sem!“

Po pár minutách už svíral sluchátko a mluvil s hlavním stanem na nárazišti pětadevadesátého patra, kde vytvořili předsunutý post záchranařů a zároveň i odpočinkové stanoviště.

„Tady Ironsides, dejte mi doktora Standera!“

„Moment.“

O chvíli později. „Zdravím, Rode, tady Dan.“

„Dane, našli jsme nejvyššího.“

„Fajn, je při vědomí?“

„Jo, ale je uvězněný pod kamenem - budeš muset řezat...“

„Fakt?“ ujišťoval se lékař.

„Do prdele, samozřejmě že nekecám!“ odsekl nakvašeně důlní manažer.

„Ouha, chlapče...“ brzdil ho doktor.

„Sorry.“

„Hele, kdehotolaplo?“

„Šutr ho drží za paži, budeš muset amputovat někde nad loktem!“

„Jak uchvacující!“ odfrkl Dan.

„Čekám tady na tebe.“

„Jo, budu tam za pět minut.“

„Jak je to legrační - vidíte je v podobných situacích pokaždé, když se něco semele, ale nikdy člověka ani ve snu nenapadne, že se sám může stát obětí...“

Generální ředitel mluvil bez zachvění, ruku musel asi mít už znecitlivělou, odhadoval důlní manažer, když tam tak ležel vedle něj na dobývce.

Frank Lemmer pootočil hlavu. „Chlapče, proč radši někde nefarmaříš?“

„Však vy víte proč...“

„Aha.“ Nejvyšší nasadil náznak úsměvu, možná jen trochu zkrivil rty. Volnou rukou si otřel ústa.

„Hele, já měl pouhé tři měsíce do penze. Skoro se mi to podařilo. Chlapče, chlapče - ty dopadneš stejně: budeš se válet ve špině s rozdrčenými kostmi.“

„Tohle přece není konec!“

„Že ne?“ podivil se Frank Lemmer a tentokrát se uchichtl.

„Že ne?“

„Co to bylo za fór?“ chtěl vědět Dan Stander, který se právě vsunul do malého prostoru.

„Božínku, to trvalo celou věčnost, než jsi sem dorazil,“ vrčel Frank Lemmer.

„Rode, protáhni sem tu mou brašnu,“ požadoval menší výpomoc doktor, zatímco udržoval konverzaci s ředitelem.

„Union Steel dnes večer zavírala na osmadvadesáti centech - já ti říkal, abys koupil!“

„Předražené, nadhodnocené,“ odfrkl generální ředitel.

Lékař se mu uvelebil v prachu po boku a zatímco si připravoval nástroje, argumentovali ohledně akcií i o podílech.

Když Dan nasál do injekční stříkačky pentatol, ještě vydezinfikoval místo vpichu. V té chvíli se Lemmer znovu podíval na svého manažera.

„Tady jsme kopli do země naprosto perfektně, Rodneyi - ty a já. Proto bych si přál, abys převzal žezlo po mně - bohužel, oni si říct nedají! Jsi pro ně pořád příliš mladý...“

Ale ať se na mém postu objeví kdokoliv, musíš ho sledovat, aby tady něco nezkurvil! Ty se přece vyznáš v tomhle našem podzemním labyrintu.“

A jehla zmizela pod kůží.

Doktor amputoval ruku během čtyř a půl minuty a po dalších sedmadvaceti Frank Lemmer zemřel na pouhý šok a další vnitřní zranění v Mary Anně, při své cestě vzhůru k zemskému povrchu.

Jelikož Patti od něj každý měsíc pravidelně dostávala alimenty, nezbyly Rodovi ze mzdy žádné velké peníze na nějaké extravagance - jednu si však ponechal: velký krémový osmiválec Maserati Quattroporte, model 1967.

I když měl stroj už najeto téměř padesát tisíc kilometrů v době nákupu, přesto splátky nemilosrdně ukusovaly podstatné sousto z jeho výplatního šeku.

Jednoho rána, jako bylo právě toto, si opět pochvaloval tak výhodnou investici. Právě sjížděl klikatě se vlnící komunikací z Kraalkop Ridge. Když se státní silnice narovнала a ve finálním kroku natáhla do přímky k dosažení Johannesburgu, rozpumpoval svého miláčka naplno.

Auto se jakoby samo přikřčilo k asfaltu podobné běžícímu lvu, tón motoru se změnil - stal se hlubší, naléhavější.

Běžně trvala cesta ze Sander Ditch Gold Mining Company do velkoměsta celou hodinu, ale on mohl v klidu odečíst dobrých dvacet minut.

Sobotní ráno se zdálo zářivé, náladu měl tedy perfektní, lehce vyčkávající.

Od rozvodu si žil Ironsides podobně jako doktor Jekyll a pan Hyde. Pět dní v týdnu patřil v důlní společnosti k těm vyšším představitelům vládnoucího managementu, ale přes víkend se měnil. Maserati skrývalo v kufru kompletní sestavu golfových holí, v kapse cinkaly klíče od luxusního apartmá na Hillbrow a na rtech se mu usadil vítězný úsměv. Dnes víc než jindy chtivě polykal nad představou blondýny, model dvaadvacet, která se mu chtěla obětovat po celý večer.

Pan Rodney Ironsides bude v sedmém nebi, ale k tomu ještě nesměl zapomenout na záhadné pozvání, které přišlo od doktora Manfreda Steynera.

Předvolání tlumočil bezejmenný ženský hlas, který se představil jako „sekretářka doktora Steynera“. Přišlo den po pohřbu Franka Lemmera a znělo na sobotních jedenáct nula nula.

Rod se nikdy nesetkal s tímhle doktorem, ale samozřejmě o něm slyšel. Kdokoliv pracoval pro jednu z padesáti či šedesáti společností tvořících Central Rand Consolidated

Group, musel znát jméno Manfred Steyner.

A Sander Ditch Gold Mining Company patřila do tohoto seskupení.

Manfred Steyner získal bakalářský titul z ekonomie na

Berlínské univerzitě a doktorský na Business Administration v Cornellu. Ke skupině CRC se připojil před dvanácti lety coby třicátník, nyní se z něj stal expert přímo na špičce.

Hurry Hirschfeld nemůže přece žít napořád, ačkoliv dosud naznačoval přesný opak, ovšem jakmile odsouhlasí nabídku na převzetí podsvětí od samého Hádá, říkalo se, že Manfred

Steyner uspěje v boji o pozici předsedy správní rady CfiC.

Předsednictví u CRC patřilo k záviděníhodné pozici - držitel se tím pádem automaticky stával jedním z pěti nejmočnějších lidí v Africe, včetně pár hlav států.

Odhad preferoval doktora Steynera z několika dobrých důvodů.

Měl totiž výkonný mozek, kvůli kterému získal přezdívku

„computer“ - navíc nikdo na něm dosud nenašel ani sebemenší náznak obyčejné lidské slabosti.

Ale na prvním místě se zhodnotilo složité desetileté vyčkávání na jedinou vnučku, kterou Hurry Hirschfeld měl, než absolvovala univerzitu v Kapském Městě, a s níž se ihned oženil.

Doktor Steyner si držel skutečně silnou pozici, a proto se

Ironsides těšil na možnost setkání s tímto génem.

Maserati ukazovalo na tachometru něco přes dvě stě kilometrů za hodinu, když míjelo pozemek společnosti KloofGold Mining

Company.

„Johannesburgu, jsem zde!“ hlaholil nadšený Rod.

Deset minut před jedenáctou našel mosaznou tabulku se jménem

„Dr. M. K. Steyner“.

Rezidence se rozkládala v luxusním předměstí velkoměsta, označeném jako Sandown. Dům z cesty neviděl, přesto Ironsides nechal svůj sportovní vůz jenom přistát a vychutnával pohled na vysokou bílou bránu se štítem imitujícím kapský stavební holandský styl, známý coby Cape Dutch.

Brána sice prozrazovala až šokující nedostatek vkusu, napadlo ho, ale zahrady připomínaly ráj.

Důlní manažer se dobře vyznal v geologii, ovšem v oblasti rostlin trochu tápal. Identifikoval sice množství květů laděných do červené a žluté na pozadí zeleného trávníku jako dosny - žádný jiný název mu však na mysli nevytanul v případě dalšího moře zářící nádhery rozprostírající se před ním.

„Páni!“ zamumlal obdivně. „Někdo tady odvedl pořádný kus práce.“

Za zátočinou štěrkové příjezdové cesty se tyčila rezidence.

Také Cape Dutch - hned ale doktorovi odpustil tu kýčovitou bránu.

„Páni!!!“ zopakoval údiv a mimoděk donutil osmiválec k zastavení.

Cape Dutch je jedním z nejtěžší kopírovatelných stavebních stylů - stačí jedna linie ze sta umístěná nesprávně a celkový efekt je v háji, dumal. Ovšem tenhle zázrak je perfektní.

Čísel z něj pocit nadčasovosti, vzájemnosti, mísila se v něm galantnost a složitost dané linie.

V duchu odhadoval, že okenice i rámy jsou z pravého žlutého dřeva, zatímco vitrážová okna určitě vytvořil skutečný umělec na objednávku.

Ironsides pouze strnule zíral, přičemž ho bodal žhnoucí trn závisti. Miloval krásné věci, jako třeba svůj vůz, ale tohle spadalo do zcela jiného konceptu materiálních výhod.

Žárlil na muže, který tuhle krásu vlastnil.

Věděl dobře, že jeho celoroční příjem by nestačil ani na splátky jen zastavěného pozemku.

„Však já mám zase svůj byteček,“ zašklebil se žalostně a sjel k parkovišti před řadou garáží.

Nebylo zcela jasné, který vchod by měl správně použít, takže si vybral namátkově z několika vydlážděných cestiček, vedoucích stejným směrem k domu.

Za ohybem stezky se mu naskytla další neuvěřitelná scenerie.

Šlo sice o podstatně méně rozměrnou záležitost, ovšem s podstatně hlubším účinkem, než na něj zapůsobila rezidence.

Spatřil totiž dámské pozadí, i když i na něm se mísila ladnost i složitost dané linie, jelikož bylo oděné v přiléhavých šponovkách a vyčnívalo z jakéhosi velkého exotického křoviska.

Důlního manažera takhle nečekaná podívaná uchvátila.

Stál, ani se nehnul. Listí se třásl a šustilo, prdelka se kroutila a zvedala.

Náhle, v tónu opravdové dámy, vyrazilo z bujného porostu obsahově zcela chlapské zaklení. Spodní část těla poskočila a její majitelka se napřímila - ukazováček cumlala v ústech a hlučně sála.

„Mrcha, kousl mě!“ mumlala s prstem v puse.

„Zatracený brouk pitomej mě hryzl...“

„Bachanato, nesměj se dráždit...“, podotkl Rod.

Okamžitě se k němu otočila tvář. Ironsides ihned zpozoroval úžasné oči: nezvykle velké, zcela mimo proporce jejího obličej.

„Já jsem je přece...“, začala, pak se zarazila. Prstík jí vyklouzl ze rtů. Instinktivně si jednou rukou zajela do vlasů, druhou si začala urovnávat halenku a zároveň smetala úlomky větviček, které se na ní zachytily.

„Kdo jste?“ žádala vysvětlení, zatímco ty obrovské oči ho přejížděly. Tohle byla docela standardní reakce u většiny žen ve věku mezi šestnácti a šedesáti při prvním spatření statného chlapa, jako byl on.

A návštěvník podobný obdiv akceptoval.

„Jsem Rodney Ironsides a mám se tu sejit s doktorem Steynerem.“

„Aha!“ pochopila a kvapně si zastrkávala cípy blůzky do kalhot. „Můj manžel bude ve studovně.“

On dobře věděl, kdo je ona. Viděl přece její fotografie asi stokrát v novinách skupiny těžebních společností - tam však vždy pózovala v dlouhých večerních šatech ozdobená diamanty. Nikdy se na obrázcích neobjevila v halence s dírou v rukávu a s vykasáným podolkem.

Na fotografiích předváděla make-up, zcela neposkvrněný - přitom nyní žádné barvičky na tváři neměla, jen se červenala a zaléval ji pot.

„Musím vypadat hrozně, když se rýpu v zemi,“ pronesla

Theresa Steynerová zbytečně.

„Tuhle zahradu obhospodařujete sama?“

„Investuju do ní jen málo fyzické práce - ale plány byly moje!“ informovala. Konečně si uvědomila, že návštěvník je sice statný, bohužel dost ošklivý - ne, ne zas nějak šeredný, jen snad trochu opotřebovaný...

„Tohle je fakt nádhra!“

„Děkuju vám,“ zareagovala na pronesenou chválu.

Ne, není opotřebovaný, změnila názor - vypadá přece mužně, kudrlinky chlupů na hrudi se mu derou ven z rozepnuté rozhalenky.

„Tohle je protea, nebo ne?“ vyzvídal a ukazoval na křovisko, ze kterého se před chvílí vynořila. Jen tak hádal.

„Nutační,“ doplnila ho. Možná mu už táhne na čtyřicítku, dumala při zhlédnutí jeho šedin na skráních.

„Hmm, a já myslel, že je to protea.“

„Taky že je, ale správný název je nutační čili převislá.“

Existuje totiž přes dvě stě různých druhů proteí,“ pokračovala vážně v osvětě. Hlas se k jeho zjevu vůbec nehodí,

porovnávala dál. Vypadá přece jako výtečný bojovník, ovšem mluvou připomíná právníka - pravděpodobně k nim patří.

Vždyť obvykle jen právníci nebo obchodní konzultanti přicházeli za Manfredem.

„Takhle to tedy je? Skutečný poklad,“ lichotil Rod a hladil jeden z květů.

„Máte pravdu, úplně s vámi souhlasím. Mám jich tady víc než padesát druhů...“

A najednou se usmívali jeden na druhého.

„Odvedu vás do domu,“ nabídla mu doprovod Theresa Steynerová.

„Manfrede, dorazil pan Ironsides!“

„Díky, drahá.“ Doktor seděl za stolem z nádherného dřeva v místnosti, kde vládla vůně leštěnky na nábytek.

Ani neprojevil snahu povstat.

„Nechtěl bys šálek kávy?“ zajímala se manželka ode dveří.

„Nebo čaj?“

„Ne, díky,“ zareagoval Manfred Steyner, aniž by nabídku konzultoval s návštěvníkem, dosud stojícím vedle ní.

„Nechám vás tedy o samotě.“

„Díky, Thereso.“ Otočila se a odešla. Rod zůstal stát a zatím jen očima studoval muže, o němž tolik slyšel.

Manfred Steyner se jevil mladší než dvaadvacátník.

Vlasy sčesané dozadu měl světle hnědé, ale zdály se téměř plavé. Na nose trůnily brýle s těžkými černými obroučkami, tvář vypadala hladká, až hedvábná - spíš jako dívčí.

Na bradě Rod nespátřil ani náznak vousů.

Na rukou, opřených o vyleštěnou desku stolu, nerostl jediný chloupek, až si důlní manažer pomyslel, zda tahle slavná osobnost nepoužívá depilátor.

„Pojďte dál,“ vyzval ho pán domu a Ironsides se přesunul dovnitř. Steyner měl na sobě bílou hedvábnou košili, na které se ještě daly rozeznat stopy po originálním složení v továrně - látka zářila sněhobíle, u krku mu visela kravata potvrzující členství v Royal Johannesburg Golf Club - eleganci doplňovaly onyxové manžetové knoflíčky.

Náhle si Rod uvědomil, že určitě ani košile, ani vázanka nebyly nikdy předtím použité - o tomhle výstřelku tedy už slyšel. Dotyčný prý objednával košile po veletuctech a každou si oblékl pouze jednou.

„Ironsidesi, sedněte si,“ vyzval ho Steyner s nezřetelnou výslovností samohlásek, což mírně připomínalo stopu jeho teutonského akcentu.

„Doktore Steynere,“ pronesl mírně důlní manažer,

„máte na vybranou: buď jsem pro vás Rodney, nebo pan Ironsides.“

Neproběhla žádná změna v zabarvení magnátova hlasu, ani ve výrazu obličeje.

„Prosím, rád bych si s vámi prošel životopisné údaje, pane Ironsidesi, jako úvod naší diskuse.

Nemáte nic proti tomu?“

„Ne, doktore Steynere.“

„Tedy narozen jste šestnáctého října devatenáct set třicet jedna v městečku Butterworth v jihoafrickém Transkei.

Váš otec pracoval coby tam narozený obchodník, ale matka vám zemřela v lednu v devětatřicátém.

Otec dosáhl hodnosti kapitána u pěchoty v Durban Light

Infantry a skončil na zranění v bojích u Pádu v Itálii během zimy čtyřiačtyřicátého roku. Dál vás pak vychovával strýc z matčiny strany v East Londonu v Kapsku.

Maturitu jste zvládl na Queed's College v Grahamstownu v sedmačtyřicátém, ale nepodařilo se vám získat stipendium u Chamber of Mineš ke studiu na

Witwatersrand University, kde jste chtěl získat BSc. v oboru důlního inženýrství. Proto jste nastoupil do učňovského poměru u Government Mining Training School, kde vám předali po dvou letech průkaz střílníka.

Potom jste nastoupil u Blyvooruitzicht Gold Mining Company Ltd. na pozici oficiálně zvané horník-začátečník.“

Doktor Steyner vstal a přešel k panelovému obložení stěny, kde stiskl skrytý vypínač. Část dřevěného ostění zajela dovnitř a odhalila umývadlo a věšák na ručníky.

Zatímco dál hovořil, začal si až puntičkářsky mydlit a oplachovat ruce.

„V tomtéž roce vás povýšili na zkušeného horníka, po třech letech na vedoucího směny. Za dva roky jste to dotáhl na důlního dozorce. Úspěšně jste absolvoval zkoušku pro pozici štajgra v roce devětapadesát, po třech letech jste se objevil jako asistent manažera důlní sekce, v třiašedesátém už manažer důlní sekce, za dva roky asistent důlního manažera a v osmašedesátém jste dosáhl současné pozice důlního manažera.“

Magnát si začal sušit ruce do bělostného ručníku.

„Zapamatoval jste si údaje týkající se mé osoby a společnosti skutečně perfektně,“ ocenil Rod.

Doktor Steyner zmuchlal použitý ručník, aby ho odhodil do koše pod umývadlem. Opět stiskl knoflík a panel vklouzl na své místo. Pak se vrátil stejnou cestou zpět ke stolu, precizně našlapoval na vyleštěných parketách.

Ironsides si náhle uvědomil, jak je magnát malý - nemohl měřit víc než metr pětadesát, odhadoval, asi je stejně vysoký jako jeho manželka.

„Tohle lze považovat za úspěch,“ pokračoval, „jelikož dalšímu nejmladšímu důlnímu manažerovi v celé skupině je čtyřicet šest let, zatímco vy nejste ještě ani čtyřicátník.“

Návštěvník sklonil hlavu v gestu souhlasu.

„Nyní,“ upozornil doktor, když se konečně opět usadil a položil si vymydlené ruce na desku stolu, „bych se rád lehce dotkl vašeho soukromého života - nemáte námitky?“

Rod znovu přikývl.

„Důvody pro nepřijetí vaší žádosti u Důlní komory a odmítnutí stipendia, navzdory výbornému prospěchu i

doporučení vašeho ředitele pro výběrovou komisi, byly zcela jednoznačné: nestálost a povaha inklinující k násilí.“

„Zatraceně - odkud tohle máte?“ vyjekl před chvílí pochválený

Ironsides.

„Mám totiž přístup k materiálům komise - odtamtud jsem získal informaci, že hned po maturitě jste hrubě napadl svého bývalého ředitele školy.“

„Však jsem z něj málem vymlátil duši,“ Rod odsouhlasil šťastně.

„Dost drahá záliba, pane Ironsidesi. Stálo vás to univerzitní absolutorium“

Návštěvník mlčel.

„Abych pokračoval: v devětapadesátém roce jste se oženil - manželkou se stala Patricia Ann Harveyová.

Z tohoto svazku se v tomtéž roce, přesněji řečeno sedm a půl měsíce po svatbě, narodila dcera...“

Důlní manažer se v židli nervózně zavrtěl, ale Steyner tichým tónem pokračoval dál.

„Manželství skončilo po pěti letech rozvodem - choť vás žalovala pro cizoložství a získala i opatrovnictví dítěte, k tomu alimenty i podporu ve výši čtyři sta padesát randů měsíčně.“

„K čemu vám to všechno je?“ zaprotestoval obviněný.

„Pouze se pokouším vytvořit si přesný obraz vaší současné situace, což je naprosto nezbytné - o tom vás mohu ujistit.“

Magnát uchopil brýle a začal si leštit skla čistým bílým kapesníčkem. Na nose mu od nich zůstala otisknutá prohlubeň.

„Pokračujte tedy,“ vyzval ho důlní manažer, navzdory vlastnímu vnitřnímu nesouhlasu - fascinovalo ho totiž, kolik informací o něm tenhle boháč už získal.

„V roce tisíc devět set šedesát osm vás zažalovala slečna

Dianě Johnsonová ohledně otcovství a soud jí dal za pravdu, takže platíte dalších sto padesát randů měsíčně.“

Rod ani nehlesl, jen zamrkal.

„Ještě bych se zmínil o dvou dalších žalobách z důvodu napadení - obě však skončily neúspěšně, jelikož se prokázala sebeobrana...“

„A to je všechno?“ Ironsides vyprskl sarkasticky.

„Téměř,“ přiznal doktor Steyner. „Podrobné zkoumání bylo nezbytné při porovnání s vašimi dalšími současnými výdaji: měsíční splátky sto padesáti randů na kontinentální typ sportovního vozu a dalších sto padá na činži za apartmá pět set devadesát šest v budově Glen Alpine Heights v uličce Corner Lané na Hillbrow...“

Rod v duchu zuřil - podlehl totiž iluzi, že nikdo v CRC o jeho bytečku neví.

„Do prdele! Vy jste se hrabal v mých soukromých záležitostech...“

„Ano,“ klidně přitakal magnát. „Jsem vinen, ale z dobrého důvodu. Pokud vydržíte ještě chvílku, pochopíte, proč to všechno.“

Náhle pán domu vstal, opět přešel ke skrytému umývadlu a znovu zahájil pečlivou očistu rukou.

Když je sušil, zase promluvil.

„Vaše měsíční závazky dosáhly výše osmi set padesáti randů.

Váš plat, po odečtení daně, je menší než jeden tisíc.

Nemáte žádný titul, takže šance postupu vzhůru na další post generálního ředitele je mizivá. Dorazil jste ke svému mzdovému stropu, pane Ironsidesi. Vlastní snahou se už nikam dál nedostanete.

Po třiceti letech už nebudete nejmladší důlní manažer ve skupině CRC, ale nejstarší...“

Doktor Steyner se odmlčel. „Tohle tedy znamená jediné - pokud vás vaše dosti drahé choutky nedostanou do vězení pro dlužníky a vaše horkokrevná letora i nezlomný temperament, společně s odpovídající rychlostí a svižností vašich genitálií vás nedostanou do skutečně vážných potíží - zůstanete na té úrovni, kterou jsem již předeslal.“

Boháč odhodil ručník do koše a vrátil se ke stolu.

Uvelebil se do křesla. Teď seděli v absolutním tichu, pozorovali se navzájem plnou minutu.

„A vy jste mě pozval až sem, abyste mi tahle smutná fakta odrecitoval?“ vyzvídal návštěvník chraptivě, celé tělo měl napjaté jako luk. Potřeboval už jen o jedinou uncii víc téhle provokace, aby se vrhl přes stůl a magnáta zaškrtil.

„Kdepak,“ Steyner vrtěl hlavou, „já vás chtěl toliko informovat, že použiji veškerý svůj vliv, který si sám cením coby víc než značný, k zajištění vaší pozice - tím mám na mysli okamžité potvrzení funkce - na postu generálního ředitele Sander Ditch Gold Mining Company Ltd.“

Rod sebou trhnul, jako kdyby mu magnát plivl do tváře.

Zděšeně na něj zíral.

„Proč?“ vydechl nakonec. „Co za to budete požadovat?“

„Ani vaše přátelství, ani vaši vděčnost,“ doktor Steyner pomalu vysvětloval. „Jen vaši zcela bezpodmínečnou poslušnost k mým instrukcím. Stanete se mým stoupencem - kompletně!“

Ironsides na něj stále civěl, zatímco mu mysl běžela na plné obrátky. Bez Steynerova zákroku bude čekat minimálně deset let na jakýkoliv postup, pokud vůbec někdy něco takového přijde. Tohle ale chtěl, bože, jak po tomhle toužil.

Dostaví se úspěch, zvýšení příjmu i moc, která tuhle funkci doprovází. Můj vlastní zlatý důl!

Můj vlastní ve věku pouhých osmatřiceti let - plus dobrých deset tisíc randů ročně navíc...

Přesto si však plně uvědomoval, že cena, kterou za tohle zaplatí, nebude určitě nijak malá. Když dorazí od magnáta instrukce a on ji bude muset splnit s bezpodmínečnou poslušností, tak to bude daný úkol zcela jistě smrdět jako deset dní stará mrtvola. Jakmile však post získá, může se na nesmysly klidně vykašlat. Proto si musí nejprve zajistit funkci, teprve pak se rozhodne, zda splnit, či odmítnout.

„Přijímám!“

Manfred Steyner vstal od stolu.

„Brzy o mně uslyšíte,“ prohlásil. „Nyní můžete jít...“

Rod přecházel širokou verandu, aniž by něco viděl či slyšel, prakticky se jen potácel mezi záhony a mířil ke svému vozu. V duchu si přehrával celou konverzaci, v mysli ji trhal na kousíčky jako smečka divokých psů hodujících na zdechlině. Téměř narazil do paní domu, vlastně ji ani nezahlédl, dokud mu náhle nestála v cestě.

Okamžitě odsunul předmět úvah o kariéře generálního ředitele.

Theresa se převlékla, nalíčila se a cípy halenky zakrýval zelený hedvábný šátek - všechno tohle zvládla během půl hodiny od doby jejich prvního setkání.

Skoro se vznášela nad záhony s košíkem na květiny v jedné ruce, plná jasu a půvabu připomínala poletujícího kolibříka. Návštěvníka vcelku překvapila i pobavila její změna, i když se ani nesnažil pochopit, že k tomu došlo nejspíš kvůli němu.

Ovšem coby znalec musel ocenit tak viditelné zlepšení.

„Zdravičko,“ začal. Krasavice vzhledla a vcelku úspěšně se jí podařilo nasadit náznak překvapení i nelíčené bezelstnosti. Ovšem oči skutečně obličejí vládly a jakákoliv malovatka jejich velikost jen podtrhla.

„Jste pilná jako včelka.“ Rod přešel neskrývaným hodnotícím pohledem květovaný domácí úbor, který měla na sobě, a ihned u ní zaregistroval červeň na tvářích.

„Šlo o úspěšné setkání?“

„Velice.“

„Jste právník?“

„Ne. Pracuju pro vašeho dědečka...“

„Jako co?“

„Kutám jeho zlato.“

„Na kterém dole?“

„Sonder Ditch.“

„Vjaké pozici?“

„Pokud váš manžel umí dodržet dané slovo, potom coby generální ředitel.“

„Jste moc mladý...“

„To jsem si taky myslel.“

„K tomu se ještě bude muset vyjádřit dědula!“

„Dědula??“

„Můj dědeček.“ Návštěvník se rozesmál, dřív než se stačil ovládnout.

„Co je na tom tak zábavné?“

„Předseda správní rady celého kolosu CflCje nazýván dědulou?“

„Jenom já mu můžu takhle říkat.“

„Na to bych klidně vsadil krk.“ Rod se znovu zachechtal.

„Vlastně ve skutečnosti bych se vsadil i o víc, protože vám musí projít leccos, na co by se nikdo jiný ani neodvážil pomyslet...“

Oba si okamžitě uvědomili lechtivý podtext jeho poslední poznámky a zmlkli.

Theresa sklopila zrak a pečlivě odstříhla nádherný květ.

„Takhle jsem to opravdu nemyslel,“ omlouval se důlní manažer.

„Vjakém směru, pane Ironsidesi?“ Vzhledla s rozpustilým výrazem hrané nevinnosti, až se oba rozesmáli.

Škrobenost rozhovoru zmizela.

Doprovodila ho až k autu. Její chování se zdálo zcela přirozené, a když Rod vklouzl za volant, klidně poznamenala:

„Příští týden s Manfredem pojedu na Sonder Ditch.

Bude tam totiž předávat medaile za dlouhou službu pro společnost i za statečnost některým z vašich lidí.“

Přitom už dávno odmítla účast při téhle parádě, takže se bude muset nyní postarat o vhodný důvod k opětovnému pozvání. „Pravděpodobně vás tam uvidím.“

„Už se těším,“ zahlaholil návštěvník a pustil spojku.

Rod ještě pohlédl do zpětného zrcátka. Skutečně se tahle krasavice zdála až pozoruhodně provokativní i velice přitažlivá. Neopatrný muž by se mohl v těch hlubokých očích utopit, blesko mu hlavou.

Doktor Manfred Steyner má doma dost velký problém, odhadoval.

Náš magnát je pravděpodobně příliš zaměstnaný mydlením a kartáčováním svého vybavení, takže se k jeho použití prakticky ani nedostane.

Skrz vitráže v oknech doktor Steyner zachytil koutkem oka záblesk sportovního vozu Maserati Quattroporte, když mizel v zatáčce příjezdové cesty. Naslouchal zvuku motoru, dokud se úplně nevytratil.

Pak zdvihl sluchátko, otřel ho bílým kapesníčkem, a teprve potom si ho přiložil k uchu. Vytočil číslo a zatímco telefon na druhé straně vyzváněl, pozorně si prohlížel nehty pravé ruky.

„Steyner,“ pronesl do mluvítka. „Ano - ano.“ A dál naslouchal.

„Ano... právě odjel..., vše jde podle plánu... ne, žádné potíže se nevyskytnou, tím jsem si jist.“

Během hovoru zase studoval dlaň a jakmile si všiml malých kapiček potu na kůži, okamžitě se mu v obličejí objevil výraz znechucení, rty se mu zúžily.

„Jsem si plně vědom všech možných důsledků - přece říkám jasně, že to vím!“

Zavřel oči a naslouchal další minutu, aniž by se pohnul, jak to ve sluchátku skřípe a klope - nakonec přece jenom oči otevřel.

„Vše zvládneme bez problémů, o tom vás můžu ujistit.“

Sbohem.“ Zavěsil a šel si umýt ruce. Nyní, ujasňoval si, zatímco si splachoval mydliny, je zapotřebí zdolat našeho staříka.

Teď už se zdál starý, skutečně prozrazoval těch sedmdesát osm dlouhých, tvrdých let života. Vlasy i obočí dosáhly smetanově bílé barvy. Kůže mu ochabla, zbrzdila se vráskami, pokryla pihami a pigmentovými skvrnkami - visela v nepředvídaných místech v malých váčcích pod bradou i pod očima.

Celé tělo jakoby seschlo, zůstal tedy vyzáblý a trochu nahrbený, podobný stromu, který se přece jen podvolil převládajícím větrům. Přesto v něm stále existovala ta neutuchající naléhavost ve způsobu chování, stejná dychtivost, která mu vynesla přezdívku „Hurry“ Hirschfeld, když se poprvé vřítíl na naleziště zlata před šedesáti lety.

V tohle pondělí ráno stál před panoramatickým oknem své luxusní kanceláře a z úžasných výšky shlížel na město

Johannesburg. Reef House se tyčil po boku masivního objektu

Schlesinger Building ve čtvrti Braamfontein, přímo na zlatonosném hřebenu. Z téhle pozice se zdálo, že velkoměsto se krčí u nohou svého dobrodince - kdo jiný to mohl být než

Hurry Hirschfeld - což bylo velice příhodné.

Už dávno, dokonce ještě před velkou krizí třicátých let, přestal měřit své bohatství na objem peněz.

Vlastnil víc jak čtvrtinu vydaných akcií tehdejší Central Rand

Consolidated. V současné tržní ceně sto dvaceti randů za kus šlo o astronomickou sumu. Navíc, z důvodu komplikovaného kartelového uspořádání, zástupných práv a mezirezortních ředitelství, získal kontrolu dalšího nepřehlédnutelného balíku dvaceti procent týkajících se hlasovacích práv důlní společnosti.

Interkom jemně zabzučel v místnosti plné hebkých závěsů a světlých barev, přesto sebou Hurry mírně trhnul.

„Ano,“ ohlásil se, aniž by se odvrátil od okna.

„Je tady doktor Steyner, pane Hirschfelde,“ šeptal hlas sekretářky, podobný duchu, zcela odhmotněný v tomhle nádherném pokoji.

„Pošlete mi ho sem!“ odsekl stařec. Ten proklatý interkom mu vždy nahnal husí kůži. Z celé téhle zatracené místnosti mu běhal mráz po zádech. Zdejší interiér se mu zdál, jak Hurry často připomínal, podobný pohádkovému bordelu...

Pětapadesát let pracoval v ponuré kanceláři bez koberce s několika žlutnoucími fotografiemi mužů a strojů, zavěšenými na stěnách. Pak ho přesunuli sem - rozhlédl se znechuceně kolem sebe plný odporu, který nezmenšilo ani dalších pět let.

Co si vůbec o něm myslí - že je nějaký při teplalý kadeřník?

Zasunovací dveře se neslyšně otevřely a doktor Manfred

Steyner majestátně vkročil do pokoje.

„Dobré ráno, dědečku,“ pozdravil ho. Po dobu deseti let, od doby, co i Terry se nechala dostatečně okouzlit, aby si ho vzala, ho Manfred Steyner takhle nazýval, což

Hurry Hirschfeld deset let nenáviděl. Navíc si právě teď vzpomněl, že Manfred Steyner je také odpovědný za design a celkové vybavení pro Reef House, čímž je tedy i původcem jeho neustálého podráždění.

„Copak bys zase chtěl - ne!“ záupěl najednou a zamířil k ovladači klimatizace. Termostat už teď byl nastavený na vyšší stupeň, stařec však spěchal, aby nastavil nejvyšší.

Za pár minut bude uvnitř místnosti teplota vhodná pro pěstování orchidejí.

„Jak se dnes cítíš, dědečku?“ Manfredovi se zdálo, že stařec neslyšel, jelikož vypadal mírně, skoro neutrálně.

Přesunul se tedy ke stolu, kde rozložil veškeré papíry.

„Zatraceně hnusně!“ náhle vyhrkl Hurry. Bylo asi nemožné rozrušit tohoto malého pedanta, dumal, jelikož by se asi se stejným efektem mohl zavalit nadávkami nějaký obyčejný funkční stroj.

„To mě mrzí, že tohle slyším,“ pokračoval Manfred dál, zatímco si vytáhl kapesník a dotkl se brady i čela.

„Mám tady týdenní hlášení.“

Stařec kapituloval a konečně zamířil ke stolu. Tohle byl byznys. Posadil se a rychle četl. Otázky padaly náhle, bez obalu - zároveň vyžadoval okamžitou odpověď.

Manfredův kapesník se dostal do plného nasazení - neustále si s ním poklepával obličej, dvakrát se snažil odstranit zapocení ze skel brýlí.

„Nemohl bys trochu stáhnout klimatizaci, dědečku?“

„Dotkni se toho a já ti rozkopu prdel!“ zahlaholil Hurry, aniž by vzhlédl.

Po dalších pěti minutách se Manfred Steyner najednou vztyčil.

„Promiň, dědečku,“ sykl a chvatně kráčel na druhou stranu kanceláře, kde zmizel v přilehlé koupelně. Stařec naklonil hlavu a naslouchal, jakmile uslyšel sykot puštěné vody, rozprostřel se mu na tváři široký úsměv.

Díky klimatizaci našel jedinou metodu, která vyvolala znepokojení u jinak všemu zcela odolného Manfreda Steynera - přitom deset let experimentoval s různými provokačními technikami.

„Ne abys vyplýval všechno mýdlo!“ pokřikoval radostně Hurry.

„Ty totiž vždycky kritizuješ překračování spotřebních nákladů v administrativní sekci!“

Starci se vůbec nezdálo podivné, že jeden z nejbohatších a nejvlivnějších mužů v Africe, jako je on, věnuje tolik času a energie tomu, aby vyvedl z rovnováhy svého osobního asistenta.

V jedenáct hodin si Manfred Steyner zase sbalil veškeré své dokumenty a začal si je pečlivě ukládat do monogramem označené aktovky z vepřovice.

„Ohledně nástupu nového generálního ředitele pro

Sonder Ditch Gold Mining Company kvůli úmrtí pana Lemmera: určitě si vzpomeneš na mou studii, týkající se obsazování klíčových pozic mladšími lidmi...“

„Nikdy jsem takovou blbost nečetl!“ lhal Hurry Hirschfeld.

Oba však věděli, že čte všechno, a navíc si i pamatuje obsah.

„Dobrá...“ Manfred pokračoval, aby rozvinul své teze.

Asi tak po minutě svůj proslov zakončil. „Se zřetelem k řečenému mé oddělení i já sám se shodujeme a podporujeme řešení, kdy Rodney Barry Ironsides, současný důlní manažer, tuhle pozici dostane.“

Doufám jen, že parafrázuješ toto doporučení a všechno ostatní dořešíme při pátečním zasedání.“

Doktor zručně vsunul žlutý papír před starce, odšrouboval uzávěr plnicího pera a nabídl mu ho.

Hurry uchopil list mezi palec a ukazováček, jako by šlo o něčí špinavý kapesník a nechal ho klesnout do odpadkového koše.

„Prál by sis, abych ti podrobně vyličil, co ty a tvé plánovací oddělení můžete udělat?“ blaženě chrochtal.

„Dědečku,“ napomenul ho mírně Manfred, „přece nemůžeš řídit důlní společnost jako nějaký loupeživý rytíř.“

Zároveň nemůžeš ignorovat tým vysoce vzdělaných expertů, kteří jsou tvými poradci.“

„Tímhle způsobem jsem vedl firmu padesát let.“

Ukaž mi někoho, kdo tohle změní!“

Starce se spokojeně opřel do křesla s vítězoslavným výrazem, navíc zašmátral v náprsní kapse a vylovil tlustý doutník.

„Dědečku, tohle kuřivo není zdravé! Lékař přece jasně řekl...“

„A já zase řekl, že pozici generálního na Sander Ditch získá Fred Plummer!“

„Ale ten jde přece příští rok do penze,“ zaprotestoval

Manfred Steyner.

„Ano,“ Hurry přikyvoval, „ovšem co to má co dělat s tou funkcí?“

„Ale vždyť je to nějaký slaboduchý neduživce!“

Manfred zkoušel útok znovu, v hlase se dal rozpoznat zoufalý podtón. Ani ve snu nepředpokládal, že by nějaký stařecký vrtoch mohl takhle překřížit jeho plány.

„Bacha, je o dvanáct let mladší než já...“ vrčel Hurry výhružně. „Tak jakpak by mohl být neduživcem?“

Víkend skončil a Roda další pobyt v apartmá tísnil - toužil dostat se ven, na vzduch.

Holil se nahý před zrcadlem a v odraze zahlédl v obývacím pokoji obláček vycházející z plného popelníku, hned vedle poloprázdných sklenic. Posluhovačka bude mít své obvyklé pondělní průpovídky, až se tu později objeví.

Hluk provozu na Louis Botha Avenue začal silit, mrkl tedy na hodinky - šest hodin ráno. Vcelku dobrý čas na prohlídku vlastní duše, rozhodl se. Předklonil se, aby si v zrcadle prostudoval oči.

„Příliš starý pro tenhle typ žití,“ ohodnotil se docela vážně. „Už sis užil čtyři tučná léta, čtyři roky od rozvodu, a to je asi dostatečně dlouhé údobí. Jak hezké se mu náhle jevílo jít do postele se stejnou ženou alespoň po dvě za sebou následující noci...“

Vyčistil holicí strojek a otočil naplno kohoutky ve sprše.

Dokonce si budu moct dopřát tenhle luxus, pokud náš magnát

Manfred dodá slíbené místo. Rod si však sám nedovoloval věřit příliš pohádkovému slibu i tak vysoce postaveného a váženého doktora, přesto během posledních dvou dnů se z možnosti nastalé situace skrývalo pod jeho běžným cynismem vzrušení.

Vstoupil do sprchy a namydlič se, potom nechal tělo bičovat jen studeným proudem vody. Až lupal po dechu, když kohoutek zavíral, potom sáhl po ručníku. Stále se ještě sušil, když vykročil a došel až k posteli.

Pohledem zkoumal dívku, která ležela mezi pomačkanými prostěradly. Při jejím opálení do odstínu mléčné karamely se zdálo, že je oblečená do bílé průhledné podprsenky a kalhotek - šlo však o místa nedotčená sluncem. Vlasy zlatavě zářily, rozprostřené na obličej i na polštáři. Byly naprostým opakem černého trojúhelníku chloupků v klíně.

Rty se ve spánku spojily v měkkém růžovém našpuhlení-vypadala až znepokojivě mladá. Ironsides si jen stěží vybavoval její jméno, jelikož nebyla jeho společnicí ani od počátku tohoto víkendu.

„Lucille,“ hlesl a sedl si vedle ní. „Vstávej! Je čas jít...“

Otevřela oči.

„Dobré ráno přeju,“ zahlaholil a jemně ji políbil.

„Hmm.“ Zamrkala. „Kolik je hodin? Nechci, aby mě vyhodili.“

„Šest,“ upřesnil.

„To je fajn, mám dost času.“ Převalila se na druhý bok a zachumlala se zpátky do prostěradel.

„Kdepak, tohle ať tě ani nenapadne!“

Lehceji plácnul přes zadeček.

„Pohyb, děvče, pohyb - umíš vůbec vařit?“

„Ne...“ Zdvihla hlavu. „Jak že se jmenuješ?“ zeptala se rozespale.

„Rod.“

„Není to náhodou anglicky něco v motoru?“

„Máš pravdu - znamená to ojnice u pístu.“

„Písta Rod,“ zachichotala se. „Já snad umřu! Víš jistě, že tě nepohání pára?“

„Kolik je ti let?“ vyzvídal.

„Devatenáct. A kolik tobě?“

„Třicet osm.“

„Teda táti, ty už jsi úplný veterán!“

„Jo, někdy se tak i cítím.“ Vstal. „Jdeme!“

„Ty si běž, já za sebou zamknu, až odejdu.“

„Ani nápad!“ zarazil ji ihned. Poučil se totiž - ta poslední, kterou tady nechal, mu vybilila celý byt: potraviny, alkohol,

sklenice, ručníky, dokonce i popelníky zmizely... „Máš pět minut na oblečení!“

Naštěstí bydlela ve směru jeho cesty. Navedla ho správně k činžovnímu domu pod důlními výsypkami ve čtvrti Booyens.

„Musím pomáhat svým třem slepým sestrám se školou - nemohl bys přispět?“ zaškemrala, když osmiválec zastavil.

„Jistě.“ Vytáhl z peněženky pětirandovou bankovku a předal ji tak šlechetně dívce.

„Díky moc, pa.“ Vyklouzla z červeného koženého sedadla, zabouchla dveře a odkráčela. Ani se neotočila, klidně došla k domu a v něm zmizela. Na Roda dosedla až nechutná vlna osamělosti. Byl to tak intenzivní pocit, že zůstal sedět nehybně celou minutu, než zařadil a s pištěním pneumatik odrazil od obrubníku.

„Má malá pětirandová přítelkyně,“ pronesl. „Ona se snad opravdu stará!“

Hnal vůz naplno, takže dorazil na vrchol Kraalkop Ridge v čase, kdy stíny byly ještě dlouhé a rosa stříbřitě zářila na stéblech trávy. Maserati téměř samo zamířilo k prvnímu odpočívadlu, kde zastavil a vystoupil.

Opřel se o kapotu, zapálil si cigaretu.

Ušklíbl se nad nevalnou chutí a raději shlížel do údolí.

Krajina nijak nenaznačovala nesmírnost pokladu, skrytého pod zemí. Vše kolem se zdálo stejné, podobné jakýmkoliv dalším nespočetným travnatým rovinám v provincii Transvaal.

Uprostřed se usadilo městečko Kitchenerville, které se půl století radovalo z faktu, že sám velký lord Kitchener tady tábořil jednu noc při honbě za úskočnými Búry.

Osada kdysi tvořená třemi tucty všelijakých stavení se jako zázrakem rozrostla až na tři tisíce domů, obklopujících velkolepou radnici a nákupní středisko.

Nádherné veřejné sady a trávníky společně se širokými ulicemi i zářivě novými budovami dokazovaly výhodnost plateb z domů hornického komplexu, jejichž pronájem město posiloval.

V bezútesném veldu, obklopujícím město, se tyčily kolosální monumenty těžních věží, přímo zviditelňující hlad člověka po zlatu. Kolem nich vyrostly dílny a továrny.

Údolí zdobilo čtrnáct těchto konstrukcí. Pole bylo rozděleno do pěti pronajímaných oblastí, zachovávajících i původní názvy tehdejších farem.

Tady těžilo pět samostatných společností:

Thornfontein Gold Mining, Blaauberg Gold Mining,

West Tweefontein Mining, Deep Gold Levels a

Sander Ditch Gold Mining Company.

Poslední důl samozřejmě přitahoval Rodovu pozornost nejvíc.

„Taková nádhra,“ šeptal nadšeně. V jeho očích hory vytěžené namodralé horniny hned vedle šachet vypadaly opravdu krásně.

Celý komplex byl pečlivě promyšlený, budovy závodu tvořily docela hezký útvar. Dokonce i jako síra žluté plochy sedimentačních nádrží si udržely funkční ladnost.

„Dej mi to, Manfredel!“ mluvil dál nahlas. „Já to chci - já to musím mít!!!“

Na ploše větší než sedmdesát čtverečních kilometrů patřících

Sonder Ditch Gold Mining Company žilo čtrnáct tisíc lidí, z toho dvanáct tisíc černochů, domorodců 5rekrutovaných ze všech míst jižní části Afriky.

Zabýdli se v několikaposchoďových ubytovnách blízko těžních věží, každý den odtamtud vycházeli a mizeli ve dvou malých otvorech vykutaných v zemi, aby fáráli do stěží uvěřitelných hlubin. Na povrch se dostávali těmito stejnými těžními jámami.

Dvanáct tisíc horníků dolů, dvanáct tisíc nahoru.

Ovšem tohle nebylo všechno: ven z těchto podzemních dutin se každodenně vynořovalo deset tisíc tun odstřelené skály, kdežto opačným směrem mizelo v zejících jínech propastí dřevo, nástroje, potrubí a výbušniny - tony a tony materiálu a různorodého vybavení.

Jednalo se skutečně o mamutí operaci, která vyvolávala hrdost v mužích, podílejících se na této nekončící bitvě...

Rod pohlédl na hodinky: půl osmé a pět minut.

Zlatokopové už sfárali, všech dvanáct tisíc je v nitru Země.

Začali se přesunovat dolů již před čtyřmi hodinami, takže celý manévr skončil. Směnu měli v hlubině.

Šachty Sonder Ditch začaly dopravovat horninu na zemský povrch.

Ironsides se šťastně zašklebil. Jeho osamělost i deprese, které ho zaplavily před hodinou, zmizely jako mávnutím kouzelného proutku, veškeré starosti spolkl pocit jeho nezměrné spoluzodpovědnosti. Sledoval obří kola těžních věží, jak se roztáčí, na chvíli se zastavují, aby pak znovu pokračovaly v běžné činnosti.

Každá ze šachet měla cenu padesátí milionů randů, nadzemní haly a dílny představovaly dalších padesát.

Sonder Ditch Gold Mining Company tedy reprezentovala investici jednoho sta a padesátí milionu randů, což znamenalo dvě stě dvacet milionů amerických dolarů.

Šlo skutečně o gigantickou firmu a ona bude jeho!!!

Důlní manažer odhodil nedopalek cigarety.

Když sjížděl z horského hřebenu, oči mu zabloudily k východní straně údolí. Tam všechny důlní aktivity končily, zcela náhle podél imaginární linie sever-jih. Hranice se táhla napříč rozlehlými pastvinami, takže na povrchu neexistovalo žádné geologické znamení, proč by tomu mělo být zrovna takhle. Důvod se však skrýval hluboko v podzemí.

V téhle pomyslné čáře se tam totiž nacházela přírodní anomálie, jakýsi příkop či stěna tvrdé, nebezpečně křivolaké skály. Její oficiální název zněl Big Dipper, ale mezi horníky se jí běžně říkalo, snad podle podivného zvlnění, lochneska.

Tady půdu jakoby přetřel úder mamutí sekery - za tímto přerušením se však nacházela i z geologického hlediska už dost

špatná hornina k těžbě.

Samozřejmě že zlatá žíla pokračovala i na druhé straně - všichni tohle věděli, ale ani jedna z pěti společností dál nepostupovala. Občas nějaký vyslaný prospektor vzal vzorky jen pokusně, pak odtamtud zase zlatokopové zmizeli, jelikož i vyvrtané sondážní jámy je děsily svou nestálostí.

Velké procento pronajaté půdy pro Sonder Ditch Gold Mining

Company však leželo na druhé straně příkopu.

Právě teď se tam zakusoval průzkumný tým vrtákem s diamantovým ostrím. Už dokončili pět zkušebních vrtů.

Rod si přesně pamatoval zjištěné výsledky.

Vrt S.D.č. 1

S. D. č. 2

S. D. č. 3

Kvantitativní rozbor

První výchylka

Druhá výchylka

S. D. č. 4

S.D.č.5

Kvantitativní rozbor abandonováno, zatopeno vodou - hloubka 1220 m abandonováno, malá výnosnost- hloubka 1000m protnutí Carbon Leader Reef-2013 m

27,323 coulových pwt

6,212 coulových pwt

2,114 coulových pwt abandonováno, přítomnost artéské vody-1066 m opět protnutí Carbon Leader Reef-2473 m

562 coulových pwt

A oni právě teď vrtali výchylku na tomhle místě.

Problém spočíval v těžkém rozhodování, jak si vytvořit celkový obraz z těchto výsledků. Vše spíš naznačovalo na přítomnost geologického zlomu i vodou nasycených hornin s nesouvislou a proměnlivou zlatonosnou žílou plus možnost zásahu Štěstěny. Ukazovaly se tady neuvěřitelně vysoké hodnoty v jednom bodě, pak zase jen rozprášená špetka čehosi o patnáct metrů dál.

Jednoho dne se tady může těžit, uvažoval důlní manažer, ale to už budu pravděpodobně v penzi.

V dálce, za sedimentační nádrží, se dala zahlédnout trubková konstrukce triangulační věže vrtací jednotky na pozadí vzrostlé trávy.

„Jen do toho, chlapci!“ mumlal. „Cokoliv tam najdete, pro mě žádný zvláštní význam mít asi už nebude...“

Vjel impozantní bránou na pozemek závodu, kde ihned spořádaně zastavil u výstražné značky STOP, umístěné před přejezdem železniční vlečky. Vztyčil palec, čímž pozdravil člena ostrahy u vstupu do objektu.

Uniformovaný chlapík se nadšeně zašklebil, jelikož právě on

Roda minulý týden přistihl při přestupku, kdy značku zcela ignoroval.

Potom důlní manažer zamířil ke své kanceláři.

V tohle pondělní ráno se Allen „Pepek námořník“ Worth připravoval k vrtu v první výchylce v již vyhloubené jámě na Sonder Ditch číslo pět. Allen byl Texasan - ovšem ne zrovna typický. Měřil sice jen metr šedesát, ale houževnatý byl jako ocelový vrták, se kterým pracoval.

Před třiceti lety začal svou profesi dostávat do krve na ropných polích kolem Odessy, poblíž hranic s Novým Mexikem, a naučil se ji víc než dobře.

Nyní dokázal hloubit v půdě otvor o průměru deseti centimetrů v délce téměř čtyř kilometrů skrz zemskou kůru, aniž by se odchýlil od dané kolmice. Vcelku nemožný úkol, pokud se vezme v potaz poměrně malý průměr vrtáku i zkrotné síly na jednotlivých spojích tak dlouhého nástroje.

Jestli se náhodou občas stalo, že ocel pukla stovky metrů kdesi v podzemí, Allen dokázal připevnit havarijní náčiní na konec trubky, aby trpělivě pátral po ulomeném pahýlu.

Jakmile ho našel, zachytil jej a suverénně vytáhl ven z vyhloubené díry. Když zase narazil na žílu, dokázal úmyslně vyjet z přímého směru, aby mohl navrtat rudu v různých místech a tím odebrat co nejvíc vzorků - zvládl tak pokrýt oblast v okolí až několika desítek metrů.

Právě téhle operaci se říkalo vychylování.

Allen patřil k těm nejlepším. Mohl si určovat výši platu a chovat se jako primadona - jeho šéfové si ho stejně nadbíhali, jelikož triky, které předváděl s diamantovým vrtákem, se zdály skoro magické.

Nyní odhadoval úhel první výchylky. Předchozí den na dno otvoru zasunul dlouhou mosaznou nádobu a nechal ji tam přes noc. Uvnitř se nacházela koncentrovaná kyselina sírová, která se kovovým obalem proleptala.

Změřením úhlu proleptání zjistil skutečné postavení vrtáku při nastaveném odbočení od původního směru.

V malé budce ze dřeva a plechu, hned vedle vrtné soupravy, expert právě dokončoval veškeré propočty.

Spokojeně si odfrkl, když vstal od pracovního stolu.

Ze zadní kapsy si vytáhl dýmku zhotovenou z kukuřičného klasu a váček. Jakmile lulku nacpal tabákem a zapálil si, bylo nad slunce jasnější, proč dostal přezdívku „Pepek námořník“.

Vypadal jako perfektní dvojník hrdiny známých kreslených grotesek - agresivně vysunutá čelist, oči jako knoflíky, pomačkaná námořnická čapka a vlastně odpovídalo i všechno ostatní.

S potěšením si bafal, přitom sledoval jediným otevřeným oknem své kanceláře mizející vrtací hlavici do nitra Země.

Parta se snažila, zatímco on vytáhl náustek ze rtů, aby přesně plivl ven. Potom se opět do lulky zakousl, sehnul se a

naklonil nad svými výpočty.

Předák vrtacího týmu ho vyrušil.

„Šéfe, jsme na dně a připraveni točit.“

„Helemese!“ Pepek námožník překontroloval hodinky.

„Bezmála dvě stě minut na sestup - nestrhli jste si náhodou pupky?“

„To přece není špatný,“ protestoval podřízený.

„A zatraceně ani nijak světoborný, co? Dobrá, dobrá, zkrat' nářky a radši ji už roztančete!“ Vyrázil z boudy ven a zamířil k vrtné soupravě. Během chůze vrhal letmé pohledy kolem sebe. Konstrukce věže, sestávající z ocelových nosníků, čněla do výše patnácti metrů. Vnitřkem tohoto monstra vedl svislý trubkový nástavec zakotvený nahoře a mizějící dole v jakémsi límci.

Dva dieselmotory o výkonu dvou set koní nedočkavě brumlaly, jako by čekaly na chvíli, kdy budou moct poskytnout požadovanou sílu. Z jejich výfuků se vznášel namodralý oblak kouře, docela pohledný v ranním slunečním světle.

Vedle ležela obrovská hromada dalších vrtacích rour, hned vedle nádrží s obsahem pětácti tisíc litrů vody, potřebné k celé operaci. Coby chladicí kapalina byla neustále pumpována do díry, kde promazávala i břit vrtací korunky, zakusující se do skály.

„Připravte se na spuštění!“ zvolal Allen na své muže a ti se hned přesunuli na svá stanoviště. V modrých pracovních kombinézách, barevných přilbách a v kožených rukavicích číhali připraveni, zcela napjatí. Nastal totiž obávaný moment pro celý tým - síla se musela aplikovat s něžností mileneckého dotyku při délce trubkového vrtáku téměř půldruhého kilometru.

Stačil by prudký start, při němž by mohlo dojít k ohnutí a následnému prasknutí vrtacích rour, čímž by všechna snaha přišla vniveč.

Pepek námožník se hbitě vyšplhal na límec, aby se ujistil, že je všechno přichystané jako obvykle. Předák celé party se usadil u ovládacího panelu, přitom sledoval šéfa s maximálním soustředěním a s rukama položenými na pákách.

„Nahodit!“ zařval Allen a zakroužil pravou paží.

Vznětové motory zaburácely, Pepek námožník se levičkou dotknul trubky. Takhle totiž vždy pracoval - musel cítit chvění soupravy vlastním tělem, když stroj rozjížděl.

Napětí posuzoval nejen sluchem a zrakem, ale i hmatem.

Pravička dávala signály předákovi, který pozvolna povoloval spojku, vrták se pohnul a s dalším šéfovým gestem se pomalu začal otáčet. Cítil však, že se pohybuje v nebezpečné blízkosti bodu zlomu, proto ihned frekvenci otáček zpomalil.

Po chvíli celý postup zopakoval.

Pravá paže se tentokrát pohybovala výmluvně a výrazně, takže Texasan připomínal dirigenta orchestru.

Předák reagoval na každé hnutí malíčkem, upřeně sledoval zkušeného vůdce tohoto perfektně sešlapaného týmu.

Napětí celé party pomalu ustoupilo, když se otáčky ustálily na běžné normě. Potom Allen pokynul sevřenou pěstí, což znamenalo PARÁDA. Pak seskočil z límce, zatímco ostatní se rozešli ke svým běžným denním povinnostem.

Pepek námožník s předákem zamířili zpátky do budky a ponechali vrtnou soupravu pracovat při rychlosti čtyř set otáček za minutu.

„Něco pro tebe mám,“ špitl podřízený, když vstoupili dovnitř.

„Copak?“

„Nejnovější číslo Playboye.“

„Děláš si srandu!“ obvinil ho šéf s vířným úsměvem na rtech.

Ovšem předák hrábl do krabice s jídlem a vytáhl v téhle zemi zakázaný časopis.

„No tedy!“ zajuchal Allen a chňapl po lákové kořisti.

Okamžitě zalistoval, aby si otevřel prostřední dvoustranu.

„Tohle je ale něco!“ hvízdal. „Tahle panenka by mohla dostat práci v ohradě s dobytkem přímo na jatkách - tam by ubíjela voly k smrti těma svejma kozičkama!!!“

Podřízený se připojil k diskusi o anatomii mladé slečny, takže ani jeden z nich nezaregistroval změnu ve zvuku vrtací soupravy. Uběhly celé dvě minuty. Teprve potom se šéf vymanil z vlivu erotické vlčí mlhy, odhodil svůdnou tiskovinu a vyřítit se ven. Tvář mu pobledla.

Padesát metrů ho oddělovalo od soupravy, ale dokonce i na tuhle vzdálenost jasně viděl vibrace na rotující rouře.

Teď už i slyšel namáhavé supění motorů, které se snažily překonat zvětšený odpor. Hnal se jako šílenec, aby co nejdřív dosáhl na ovládací prvky. Bylo zapotřebí zastavit diesely dřív, než dojde k nejhoršímu.

Věděl jasně, co se stalo. Vrták měl prožezat jednu z mnoha prasklin, jimiž se to v podzemí doslova hemžilo.

Tím mu však kapalina z vyhloubeného otvoru zmizela, takže diamantová korunka zápasila se skálou úplně nasucho.

Teplo vzniklé třením vzrůstalo a kamenný prach voda nespláchl - tím pádem se vrták zadřel.

Zaseklý břit dole se ani nepohnul, zatímco dvě velké mašiny nahoře se snažily s ním točit. Celou vrtnou soupravu dělilo od úplného překroucení jen pár vteřin.

U pák měla sedět obsluha, aby předešla podobným krizovým situacím. Operátor však byl od velínu dobrých sto metrů.

Právě totiž vycházel z latríny za nádrží s vodou.

Zoufale se sice pokoušel vytáhnout si kalhoty, zapnout pásek a dokonce i sprintovat - bohužel se nedalo vše zvládnout najednou.

„Ty zkurvenče zasranej!“ řičel Pepek námožník v trysku.

„Do prdele, kde se sereš...“

Další slova mu uvízla v hrdle. Jakmile sáhl po klice dveří u strojovny, ozvala se rána, podobná výstřelu z děla. Vrták pukl. Vznětové motory nadšeně zaječely při ztrátě zátěže a dostaly se do nebezpečně vysokých otáček. Bylo však už pozdě! Allen udeřil do tlačítka s nápisem STOP, diesely umlkly. V nastalém tichu šéf lapal po dechu nejen námahou z běžeckého výkonu, ale i hněvem a pocitem marnosti. „Překroucení vrtáku!“ zanařikal. „A v hloubce! Bože můj, to snad ne!“ Záchránná akce může trvat i čtrnáct dní, než se podaří vylovit odlomený pahýl. Potom bude zapotřebí napumpovat beton do pukliny, aby se uzavřela, a teprve pak se dá začít znovu.

Strhl si čepici z hlavy a vši silou jí mrštil na podlahu strojovny. Pak vztekle poskočil, odrazil se oběma nohama naráz. Jednalo se o standardní proceduru.

Texasan bezhlavě dupal po pokrývce hlavy nejméně jednou týdně.

Předák však věděl, že po dokončení obřadu je šéf schopný zaútočit na kohokoliv v dosahu.

Proto se preventivně skryl venku za kolem nákladní fordky.

Zbytek party se vyšplhal na korbu, aby se raději přesunuli po vyježděné cestě k hlavní silnici, kde se nacházel motorest.

Tam si většinou dávali kávu, aby přežili těžké časy, které právě nastaly.

Když se v mysli mlhy vzteku dostatečně rozptýlily a Pepek námořník začal hledat nějakého člověka k přinesení lidské oběti, udiveně zjistil, že kolem vrtací soupravy je podivně тихо a pusto.

„Zatracená tlupa zbabělejších paviánů!“ řval jako tur v dalším záchvatu frustrace při zahlédnutí mizejícího nákladního vozu v dále. Jako nejlepší řešení se mu tedy právě teď jevil telefonát svému přímému nadřízenému.

Tento džentlmen si v klidu hověl v klimatizované kanceláři firmy Hart Drilling and Cementation vysoko nad Rissik Street v Johannesburgu a zdál se trochu zaražený, když se dozvěděl od Pepka námořníka, že právě on, podnikový ředitel, je přímo zodpovědný za zničení drahého diamantového vrtáku u Sander Ditch v díře číslo pět.

„Jestliže byste použil ten pytlík s pudinkem v hlavě, kterej pokládáte za mozek, určitě by vás přemohl stud a nepokoušel se zavrtávat do toho chomáče pletací příze tam dole...“ Texasan ječel do mluvítka naplno.

„Radši bych narval vlastního tátu do strojeku na maso, než nechal vrtat v tyhle půdě. Smrdí to, říkám jasně! Tam dole je to fakt hnusný... Bůh pomáhej těm nebohejm zkurvencům, který se pokusej odtamtud něco vytěžit!“

Vší silou praštil sluchátkem do vidlice a třesoucími prsty se snažil nacpat si lulku. O deset minut později se mu dýchání vrátilo do normálu, ruce už zase byly pevné.

Opět tedy hrábl po telefonu a vytočil číslo motorestu.

Ozval se vlastník provozovny.

„Tady Pepek námořník. Hele, José, vyříd' klukům, že už mám všechno pod kontrolou - ať se co nejdřív vrátěj domů!“

Rod Ironsides vnímal větší vzrušení než při obvyklém vyřizování tuctu administrativních problémů, které mu ležely na stole a vítaly ho zpátky v kanceláři.

Při jejich zpracovávání si neustále lámal hlavu, zda Manfred

Steyner je schopný svůj slib dodržet, či zda ho vůbec dodrží...

Sander Ditch by mu skutečně mohla brzy patřit.

Poslední záležitost smetl ze stolu a pohodlně se opřel do otáčecí židle. Mysl se mu konečně pročistila od poslední pavučiny z víkendových kratochvílí a opět se cítil jako znovuzrozený a snad i zbavený jakéhokoli případné viny.

Jestli šachtu opravdu dostanu, udělám z ní třípytíovou hvězdu všech zlatonosných polí, rozvažoval hrabivě - budou mluvit o Sander Ditch Gold Mining Company od americké Wall Street až po evropskou burzu, zároveň si budou vyprávět i o muži, který ji řídí. Přitom dobře vím, jak toho dosáhnou: srazím náklady na minimum, všechno naplno utáhnu. Frank Lemmer byl dobrák, mohl dostat požadovaný materiál ven z podzemí svižně, ale on ho nechával jen plazit... Však ho stálo téměř devět randů rozdrcení jedné tuny!

Já to samozřejmě zvládnou stejně hravě jako on, ovšem moje ruda bude na povrchu za podstatně levnější cenu.

Operace si přebírá temperament z člověka na špici.

A nebožtík generální mluvil o navýšené režii každou chvíli, ale nemyslel to doopravdy - my jsme to věděli samozřejmě taky.

Proto se tahle aktivita stávala často dost marnotratnou, jelikož těžíme bohatou žílu a taky hodně utrácíme.

Dobrá, já sice budu taky mluvit o nákladech a zároveň stáhnou kůži ze zadku každému, kdo si bude myslet, že pouze šprýmuju, v duchu dedukoval.

V loňském roce Hamilton na Western Holdings udržel režii za rozdrcenou tunu jen nepatrně přes šest randů.

To samé zvládnou i já tady! Tím skočí naše zisky na dvanáct milionů randů za rok-jen kdybych post generálního dostal, hned bych název Firmy Sonder Ditch vykřičel do světa na všech finančních trzích.

Problém, s nímž se Rod potýkal, patřil k nočním můrám všech moderních zlatokopů. Od třicátých let se cena drahého kovu ustálila na výši pětatřiceti amerických dolarů za unci ryzího zlata. Každým rokem se však ceny dolování šplhaly sice pomalu, ale nepřetržitě vzhůru. V těch dnech se tedy odhadovalo, že čtyři penny- weights, ve zkratce pwt, drahocenného obsahu v rudě je stále ještě rentabilní hodnota pro těžbu. Nyní se za minimum považovalo osm těchto titěrných jednotek, což po půldruhém gramu dávalo téměř půl unce.

Takže v mezidobí všech těch vykutaných milionů tun zlatonosné rudy s obsahem čtyři až osm pwt se nacházelo mimo dosah zájmu člověka až do té doby, dokud se nezvýší cena zlata.

Existovalo mnoho dolů s obrovskými zásobami podzemního pokladu, šlo prakticky o miliony ve zlatých cihlách, jejichž výnosnost se právě pohybovala pod tím magickým číslem osm pwt.

Tyhle těžní jámy stály opuštěné a zapomenuté, rez vhněl červeň do konstrukcí těžních věží.

Střechy z vlnitého plechu se stářím propadaly.

Zvýšená rezie na těžbu jim vyrvala vnitřnosti - rozsudek zněl jasně: NERENTABILNÍ.

Žíla na Sonder Ditch však nabízela od dvaceti do pětadvaceti pwt na tunu. Výnosnost se zdála docela slušná, i když mohla být tučnější, odhadoval Rod.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Vstupte!“ Zvolal důlní manažer a podíval se na hodinky.

Opravdu už bylo devět. Čas pro pondělní mítink předáků.

Trousili se po jednom či po dvou, konečně se dostavilo všech dvanáct. Tihle představovali bojovníky z první linie, prakticky šlo o důstojníky válečného střetu. Každý z nich fíral denně pod zem, každý z nich měl na starosti vlastní sekci, kde řídil konkrétně zadaný útok na skálu.

Zatímco návštěvníci nezávazně rozprávěli a čekali na začátek brífinku, Ironsides v duchu přemítal o poznámce, kterou kdysi utrousil Herman Koch z důlní společnosti

Anglo American: „Hornictví je tvrdá profese a přitahuje tvrdé chlapy.“

Skutečně se tady díval na muže odvážného založení, fyzicky a mentálně zocelené - náhle si i on sám s podivem uvědomil, že je také jedním z nich. Ne! On je víc, je jejich vůdcem! A s vlnou obdivné náklonnosti i hrdosti k nim zahájil jednání.

„Jdeme na to - kdo první mi tady začne lamentovat?“

Kdo první mi svým nářkem zlomí srdce?“

Rodí se lidé s talentem pro řízení a kontrolu ostatních, kteří z podřízených dostávají ty nejlepších výsledky. Rod k nim patřil. Nejen mohutná postava, ale i přesvědčivý tón hlasu a srdečný chechtot ho k tomuto postu předurčily.

Navíc z něho vyzařovalo kouzlo osobnosti a jakýsi magnetismus a vše doplňoval neomylný odhad správného načasování.

Pod jeho vedením při brífinku slova mohla ve vzduchu přímo explodovat a praskat jako bič, nakonec se však atmosféra v místnosti uvolnila. Ozývalo se jen spokojené pochechtávání a souhlasné přikyvování, když šéf mluvil.

Dobře věděli, že je ze stejného těsta jako oni - proto ho respektovali. Věděli, že jeho slova dávají smysl - proto mu naslouchali. Byli přesvědčeni, že pokud on něco slíbí, také to splní - proto v nich vládl klid. A také věděli, že jakmile v něm uzraje rozhodnutí nebo provede odhad, bude se tím stoprocentně řídit - proto každému z nich bylo jasné, na čí straně manažer stojí.

Na požádání by určitě každý z těchto předáků přiznal, i když zdráhavě, že Ironsides nemluví do větru, „že nekecá vo hovnech“... Jednalo se prakticky o ryzí ekvivalent prezidentského udělování medailí za zásluhy.

„Tak fajn,“ zakončil Rod setkání. „Strávili jste zde dobré dvě hodiny z pracovního času důlní společnosti plkáním - nyní buďte tedy tak laskaví, zdvihněte své zadky, zalezte pod zem a koukejte nám sem něco poslat!“

Zatímco tady tvořili harmonogram práce na celý týden, dole pod nimi jejich lidé už vrtali.

Na sedmaosmdesátém patře se Kowalski pohyboval těžkopádně jako medvěd. V matně osvětlené chodbě si vypnul důlní lampu usazenou na přilbě a postupoval vpřed téměř bez hlesu.

Pro muže s tak mohutnou stavbou těla šlo o neuvěřitelný výkon.

Náhle zaslechl hlasy v přitími kdesi před sebou, takže se zastavil a napjatě naslouchal.

Vůbec se neozýval obvyklý skřípavý zvuk lopaty, nabírající sypkou horninu. Téměř neandrtálské rysy hromotluka se stáhly do hrůzostrašné grimasy.

„Hajzlové!“ šeptal si Polák. „Voni si snad myslejí, že sem někde na dobývce, co? Voni mají dojem, že je v naprostém pořádku dřepět na těch jejich tlustejch černejch prdelích a nikdo se při tom nestará o nakládání ty zasraný skály, co?“

Opět začal pomalu postupovat, přitom připomínal medvěda na kočičích tlapkách.

„Už za chvíli se budete holenkové divit, jak se liší vaše zkurvená teorie od mojí praxe!“ vyhrožoval syčivě.

Vystoupil z ohybu chodby a vrhl vpřed kužel světla.

Tam se nacházeli tři horníci, které nasadil na vyklizení uvolněného kamení z počvy - materiál měli nakládat do připravených důlních vozíků. Dva z černochů však v klidu seděli, pohodlně se opírali o korbu a vychutnávali ručně balené cigarety. Třetí jim vyprávěl pijácké zkazky, obzvlášť kolik toho do sebe dostal a později vyzvracel během oslav minulých Vánoc. Lopaty a perličky měli opřené o boční stěnu překopu.

Jakmile je odhalilo světlo, krev jim doslova ztuhla v žilách.

Všichni tři zůstali jako solné sloupy.

„Aha!“ vyštěkl rozvzteklý Kowalski a popadl šesti kilové kladivo. Železo sevřel ve své mohutné tlapě, potom prudce nástrojem udeřil o skálu. Topůrko se nárazem lehce odlomilo, takže rozzuřenému štajgrovi zůstal v ruce přes metr dlouhý kyj z prvotřídního kusu hikory.

„Hej ty, boss boy.“ zařičel. Volná paže se vymrštila a lapla jako do svěráku hrdlo černého podšéfa. Jediným trhnutím srazil provinilce na kolena a vlekl ho pryč.

Dokonce i v záchvatu zběsilosti se musel ujistit, že nebudou žádní svědci. Další dva horníci stále seděli na svých místech, příliš zděšení nenadálou hrozbou - nebyli schopni se ani pohnout. Nářky a jekot jejich společníka zatím pomalu v temnotě slábl.

Pak se ozval první úder. Odrážel se od stěn v omezeném prostoru, násobil se. Ozvěnu zároveň ihned následoval výkřik bolesti.

Další rána, další výsknutí.

Bouchnutí, zadunění - bouchnutí, zadunění: čvachtavé zvuky opětovně pokračovaly, ale doprovodný jekot se co do hlasitosti umenšoval, spíš přecházel ve sténání a sotva slyšitelné kňourání. Posléze se rozhostilo ticho.

Kowalski se vrátil sám, zcela propocený. V silné záři důlní lampy se dalo rozeznat černé topůrko, jak se blyští čerstvou

krví.

Hodil jim násadu k nohám.

„A makat!“ zaburácel Polák. Pak náhle zmizel - obří medvědí postava se vytratila jako pára nad hrncem ve stínech podzemí.

Na stém patře Joseph M'Kati splachoval vodou z hadice zbytky nahromaděné pod širokým pásovým dopravníkem. Černý Joseph se této práci věnoval už pět let, byl tedy spokojeným a šťastným mužem.

Příslušel ke kmenu Šangán a pomalu se blížil k šedesátce, první jinovatka se již dotkla jeho vlasů. Kolem očí měl vrásky od neustálého smíchu, objevily se i u koutků úst.

Přilbu nosil trochu posunutou do týla, pracovní kombinéza zářila ručně obšitými modrými a červenými záplatami.

Pohyboval se svižně, většinou si vesele vykračoval.

Transportér sahal až několik stovek metrů do nitra překopu.

Z dobývky nad ním se odpálené kousky zlatonosné rudy seškrabovaly speciálními pohyblivými radlicemi, poháněnými ocelovým lanem důlního vrátku.

Od nich materiál padal do otvorů několika dřevem vyztužených svislých komínů. Úplně dole na konci je uzavíraly železné záklopy, odkud se vzácná hornina obvykle sypala do důlních vozíků. V tomhle případě zde ale běžel dlouhý pás, takže vykutaná ruda padala přímo na něj.

Množství se regulovalo otevřením či přivřením záklopy - proud vyrubané zeminy se tedy neúnavně hnál k těžní jámě. Tam se vše řítilo do gigantických zásobníků, odkud se ruda dostávala na denní světlo pomocí velkoprostorové těžní nádoby.

Skip dokázal pojmut až patnáct tun nákladu, který vynášel k povrchu ve čtyřminutových intervalech.

Neustále dobře naladěný Joseph pracoval pod kničicím dopravníkem. Popadané kousky kolem se sice nezdály nijak velké a tím ani nijak důležité: ovšem zlato je drahý kov a chová se zcela nevyzpytatelně, snaží se dostat dolů.

Nechá se totiž posunovat vlastní vysokou specifickou hmotností, která ho tak protlačí skrz téměř jakýkoliv jiný materiál.

Jakmile se někde objeví trhlina nebo nerovnost v terénu, ihned se začne samo propracovávat dolů.

Snad i na pevné půdě by se bez cizí pomoci zavrtalo do země, kdyby tam leželo dostatečně dlouhou dobu...

A právě tahle vlastnost zlata vysvětlovala až nadmíru velkou spokojenost obsluhujícího domorodce.

Joseph M'Kati právě dokončil úklid na konci celé trasy u náraziště, kde se ale v tomhle případě vozíky nevyskytovaly.

Počvu měl hezky umytou a zametenou, takže mohl klidně odložit svůj speciální smeták stranou.

Napřimil se, rukama si promasíroval záda.

Rychle se rozhlédl kolem, aby se ujistil, že nikdo jiný se nevyskytuje v tunelu nepřetržitě běžícího transportéru.

Vedle něj se právě nacházel obrovský zásobník, kam pás dopravoval svůj náklad.

Bunkr mohl pojmut až několik tisíc tun rudy.

Nyní ubezpečený o své samotě Joseph poklesl na všechny čtyři a začal se plazit podél stěny zásobníku.

Ignoroval neustálé a ohlušující bušení skály do bunkru vedle sebe, bez váhání postupoval dál, až dosáhl otvorů.

Vychytralý Šangán si tady v průběhu několika měsíců odstranil pomocí sekáče hlavy čtyř nýtů, držících spoj spodního plátu dna zásobníku. Tak se mu podařilo získat velice jednoduchý, ale vysoce efektivní separátor těžkých látek.

Uvolněné zlato v hromadě rudy, která padla do bunkru z pásu, se začalo ihned propracovávat dolů, kam ho táhla gravitace.

Pronikalo mezi rozdrčenou horninou, jeho pout' ještě uspíšily vibrace od běžícího dopravníku i celkové chvění zásobníku od padající rudy. Když drahý kov narazil na dno, hledal další směr pro pokračování své cesty a většinou hladce našel.

Josephem připravené čtyři otvory.

Pod nimi už měl rozprostřené čtverce igelitu.

Na zlato bohatý prach vytvořil na podložce čtyři kónické hromádky, připomínající konzistenci i vzhledem saze.

Domorodec přikrčený pod bunkrem musel pečlivě přenést získanou kořist do svého pytlíku na tabák, potom opět natáhl igelit, aby odchytil další filtraci.

Váček si zastrčil do zadní kapsy, teprve potom se vyplazil na svobodu. Melodicky si hvízdal píseň svého kmene, určenou k setbě. Pak Joseph opět uchopil široký smeták a vrátil se k téměř nekonečné pracovní činnosti: zametání a skrápění.

Johnny Delange si označoval místa otvorů pro nálože.

Ležel na boku v úzkém prostoru dobývky sedmadvacáté sekce a očima odhadoval úhel i hloubku připravovaného výbuchu, jelikož potřeboval srovnat nepatrné vyboulení v boční stěně.

Na Sonder Ditch uskutečňovali jediný odstřel denně, centrálně odpalovaný výbuch. Lamač Johnny dostával mzdu za odbourané a odklizené kubické metry rozdrčené skály z jeho části dobývky.

Proto musel promyslet každou operaci do posledního detailu, aby dosáhl maximální destrukce kamenného bloku a zároveň i co nejvzdálenějšího dopadu uvolněné horniny z čelby.

„Takže tady,“ zavřel, přičemž označil pozici červenou barvou.

„A pak ještě tady.“ Jediným dotekem malířského štětce určil černému horníkovi místo, kde vrtat.

„Shaya, madodal“ Johnny plácl vedle stojícího domorodce přes rameno. „Dej se do toho, člověče!“

Chlapi určení pro práci s vrtacími kladivy byli vybíráni na základě síly i tělesné konstituce. Tenhle vypadal jako řecká socha, ovšem vytesaná z vyleštěného ebenu.

„Nkosň“ zazubil se černoch v porozumění příkazu a s pomocníkem umístil stroj do správné polohy.

Vrtací kladivo připomínalo gargantuovskou verzi těžkého kulometu.

Řev pístu uvnitř, když zkušený černochoz otevřel vzduchový kohout, v téhle uzavřené prostora dobývky doslova trhal ušní bubínky. Stlačený vzduch řičel a cloumal s vrtákem, který bušil a zároveň se i otáčel v důlku začínajícího vrtu. Lamač jen sevřenou pěstí naznačil schválení daného úhlu. Oba se na sebe na vteřinu zašklebili v přátelském ovzduší sdíleného pracovního vypětí. Pak se běloch odpalil o kus dál, aby označil další odpalovací vrty. Sedmadvacetiletý Johnny Delange patřil mezi nejlepší lamače u Sander Ditch Gold Mining Company. Jeho tým osmačtyřiceti horníků představoval pevně a spolehlivě vedenou partu odborníků. Ostatní však bojovali mezi sebou o možnost nasazení v sedmadvacáté sekci, protože tam se daly vydělat pěkné peníze. Johnny si tedy mohl vybírat své pomocníky velice pečlivě. Každý měsíc se dostavili zeměměřiči a jako vždy prokázali, že Johnny Delange je opět na špici, co se týče vykutaného objemu horniny. V těch to místech docházelo k pozoruhodnému jevu: člověk na nejnižší příčce žebříčku autority si vydělal víc než muž na špici. Johnny Delange překonal i plat generálního ředitele Sander Ditch. V loňském roce zaplatil astronomickou částku daně z příjmu - dvacet dva tisíc randů. Dokonce horník jako Kowalski, který s brutalitou sobě vlastní donutil většinu příslušníků svého týmu k odstoupení, takže mu zůstala na krku jen ta nejotrlejší hornická spodina, měl plat kolem osmi nebo devíti tisíc randů ročně, což se rovnalo stejnému ohodnocení úředníka v pozici důlního manažera jako Rod Ironsides. Lamač dosáhl vrcholu své dobývky a domaloval poslední značky. Sklánějící se počva vykutaného prostoru po žile pod nohama ho zvala zpět, k ječícím mašinám, kde jeho černí kluci bojovali se skálou. Krčili se tam a dřepěli za vrtacími kladivy. Expert si lehl, opřel se o loket a sejmul přilbu. Hřbetem ruky si otřel zpocenou tvář a chvíli odpočíval. Johnny by se dal zařadit mezi mimořádně dobře vypadající mladé muže. Dlouhé černé vlasy měl v týle svázané koženým řemínkem, takže vypadal skoro jako americký indián, vytáhlý a kostnatý. Ustříhl si rukávy pracovní kombinézy, aby mohl předvádět své paže - svalnaté a vypracované připomínaly nebezpečné tělo krajty. Tetování mu zdobilo předloktí. Podobně i celá postava se zdála až moc vysoká a šlachovitá, plná síly. Na prstech pravé ruky mu zářilo osm prstenů - dva na každém. Už na první pohled bylo jasné, že nejde o pouhopouhou ozdobu. Těžké zlaté výrobky zaujaly každého lebkou se zkříženými hnáty, vlčími hlavami a dalšími, málo obvyklými symboly - masa drahého kovu z nich tvořila permanentně nasazeného boxera. Ohledně výplně jednoho velkého očního důlku v lebce vznesl dotaz i sám Rod Ironsides: „Jsou to opravdové rubíny, Johnny?“ A majitel odpověděl velice vážně: „Jestli nejsou, potom jsem byl krutě podveden a též okraden o tři randy padesát, pane Ironsidesi.“ Johnny Delange se choval skutečně jako zdivočelý výrostek, ale před osmi měsíci se změnil. Tenkrát totiž potkal a vzal si za ženu Hettie. Námluvy a svatba jim zabraly jeden týden. A on se zčistajasna usadil. Dokonce uplynulo už dlouhých deset dní od doby, co se s někým rval. Teď ležel na dobývce a dovolil si pět minut vzpomínek na svou drahou polovičku. Vysoká byla skoro jako on, s podivuhodně buclatým tělem a kaštanově zrzavými vlasy. Johnny ji zbožňoval. Nepatřil k nejlepším řečníkům v Kitchenervillu, a proto pokud došlo na vyjádření citů, raději manželce kupoval věci. Obstaral oblečení a šperky, sehnal mrazničku i čtyřlístkovou obří ledničku, daroval jí Chrysler Monaco s potahy na sedadlech z imitace leopardí kůže i kuchyňského robota. Ve skutečnosti se stávalo dosti obtížné vstoupit do domácnosti novomanželů, aniž by se nezakoplo aspoň o jeden předmět zakoupený pro Hettie. Zátarasy se zdály o to horší, protože tam s nimi žil i Johnnyho bratr Davy. „Zatraceně, člověče!“ chválil se nahlas lamač a šťastně pokyvoval hlavou. „Vona je vopravdovej kus, že jo?“ Minulou sobotu dokonce spatřil v obchodě s nábytkem v Kitchenervillu elektrickou troubu usazenou ve výši očí. „Člověče, ta bude nadšená,“ jásal nadšeně. „A chtěj za to jen čtyři stovky!“ halekal. „Koupím jí troubu hned po vejplatě.“ Rozhodnutí padlo, nasadil si tedy přilbu a začal se opět plazit chodbou zpět. Nadešel čas na cestu k narázišti, aby si tam vyzvedl výbušniny pro dnešní odpal. Boss boy měl na něj čekat v překopu. Běloch začal zuřit, jelikož po něm nikde ani vidu, ani slechu - piccanin se taky nikde poblíž nemotal, i když mu měl být při ruce coby pomocník. „Zasranec!“ zavřel lamač a paprskem z důlní lampy projel temnotou nahoru i dolů po překopu. „Hnusnej blbeček si už delší dobu zahrává...“ Hlavním vůdcem domorodců v téhle partě se stal Svazijec s obličejem podobaným od neštovic. Vcelku žádný obr, ale na svou výšku silný a velmi inteligentní. Navíc kdoví, co se mu skrývalo v hlubinách duše, protože se nikdy ani neusmál. Extrovertovi, jako byl Johnny, práce s někým tak zasmušilým a zamlklým lezla na nervy.

Toleroval toho Svazijce jen kvůli jeho pracovní energii a spolehlivosti - ovšem byl to jediný člen týmu, který se lamačovi už od pohledu pranic nelíbil.

„Zasranci zkurvený!“ ulevil si ještě jednou Delange, zatímco zdáli přicházel tlumený řev vrtacích kladiv.

„Do prdele, kde je?“ mračil se znechuceně. „Stáhnú mu kůži z těla zaživa, až ho najdu...“

Pak si vzpomněl na latrínu.

„To by sedlo!“ sykl Johnny a vykročil daným směrem.

Primitivním záchodem se rozuměla skalní komůrka vykutaná do boční stěny překopu, zavěšený kus plátna sloužil coby dveře.

Uvnitř se nacházel standardní čtyřsedák s vědry pod otvory.

Lamač odhrnul látku a pohlédl dovnitř. Boss boy se tam skutečně nacházel, současně s ním i jeho pomocník.

Delange zpočátku pouze překvapeně zíral - chvíli vůbec nechápal, co se děje. Oba černochoy cele pohltila podivná činnost, takže si vůbec neuvědomovali šéfovu přítomnost.

Náhle se Johnnymu rozsvítilo, obličej mu hnusem a znechucením zbrunátněl.

„Vy prasata...“ lamač zavrčel, hrábl po Svazijci a sevřel mu rameno. Potom s ním zacloumal, nakonec ho přirazil ke kamenné stěně. Zvedl svou silně pozlacenou pěst a napřáhl se, připravený ji vši silou zarazit do černé tváře boss boye.

„Jen mě uhoď! Však dobře víš, co se stane...“ tiše vyhrožoval domorodý viník. Mluvil zlehka, tvářil se klidně a neutrálně, přitom se bělochovi neustále díval přímo do očí.

Delange zaváhal. Znal dobře pravidla důlní společnosti, znal dobře postoj vládních vyšetřovatelů, znal i chování policie. Pokud by udeřil, oni by ho klidně ukřižovali...

„Seš svině!“ sykl jen.

„Ty máš tady manželku,“ pronesl chladnokrevně boss boy.

„Kdežto moje je ve Svazijsku! Dva roky jsem ji neviděl...“

Johnny spustil paži. Dvanáct tisíc černých horníků a žádná žena. Tak vypadal smutný fakt. Skutečnost mu sice obracela žaludek naruby, ale už chápal, proč k tomu došlo.

„Ustrojte se, oba!“ Pustil provinilce, pak ustoupil.

„Sejdeme se na nárazišti, tam budu čekat.“

Uplynul týden od zhroucení stropu ve třiačtyřicáté sekci a Big King se stále ještě na dobývce neobjevil.

Ironsides to takhle nařídil. Výmluvou se měla stát smrt jeho bílého horníka, který při katastrofě zahynul, takže nyní musel obři černocho vyčkávat na nasazení v jiné důlní sekci.

Ve skutečnosti však Rod chtěl, aby si mohutný domorodec odpočinul.

Na vlastní oči přece viděl to šílené vypětí jak po stránce tělesné, tak psychické, které Velký Král podstoupil během záchranné operace.

Když tenkrát společně odkryli mrtvolu horníka, s nímž černý gigant nejen pracoval, ale také se smál, důlní manažer spatřil slzy domorodce. Bez ostychu se mu řinuly po temných lících, když rozdrčené tělo zvedl a přivinul k hrudi.

„Hamba gashle, madoda,“ šeptal Big King. „Jdi v pokoji, bojovníku!“

Velký Král se stal legendou na Sander Ditch. Chlubili se jím: kolik domorodého piva dokáže v sedě vypít, kolik skály dokáže bez pomoci sám vyrubat za směnu, jak v tanci předčí jakéhokoli jiného soukmenovce.

Jenom v odměnách za statečnost získal celkem už přes tisíc randů. Černý obr udával tempo, ostatní se jen pokoušeli mu vyrovnat.

Pro změnu ho tedy Ironsides nasadil do dopravního týmu.

Prvních několik dnů se Big King radoval z možnosti předvádět svou sílu, i z talentu rozdávat radost kolem sebe.

Dopravní skupina se totiž pohybovala v podzemí téměř všude, čímž se Velkému Králi naskytla příležitost navštívit většinu svých početných přátel během směny.

Ale nyní se už Big King začínal nudit.

Stýskalo se mu opět po dobývce.

„Tenhle flek,“ prohlásil před kluky z transportu opovržlivě,

„je snad dobrá ulejvárna pro umírající starce či pubertální holky.“

Pak jediným trhnutím popadl dvěstělitrový sud s naftou, aby ho umístil na plošinu vagónu hned za lokomotivou.

A takový plný barel váží dobrých tři sta šedesát kilogramů.

A všechen povyk pro tohle? mudroval Davy Delange a zarazil se v pracovním úsilí, když utěšňoval karbonit, bezpečnostní důlní dynamit, ve vyvrtaných otvorech na čelbě.

Zblízka si prohlížel zlatonosnou žílu. V čele dobývky se skutečně táhla černá linie v kontrastu s namodralým nádechem okolního křemenného podloží.

Šlo o vrstvu uhlíku, oficiálně zvanou Carbon Leader Reef, o tenkou, asi decimetr tlustou vrstvu karbonu, častěji však spíš jen pár centimetrů. Vlastně se jednalo jen o černočerné saze, o nic jiného. Mladík pouze zamyšleně potřásl hlavou a opět v duchu spekuloval: Vždyť se v tom ani zlato vidět nedá...

Davy byl jen o dva roky starší než bratr Johnny, ale žádná podobnost ani po tělesné, ani po psychické stránce se mezi nimi vysledovat nedala. Rezavé vlasy měl ostříhané nakrátko, žádné šperky nenosil, choval se tiše, rezervovaně.

Vysoký, štíhlý a šlachovitý mladší sourozenec se zcela lišil od prvorozeného, podsaditého a svalnatého. Johnny se předváděl, byl extravagantní, zatímco starostlivý Davy se někdy dostával až k hranici skouposti. Spojovala je jediné jejich profese: oba totiž zářili coby prvotřídní zlatokopové.

Jestliže Johnny vytěžil víc skály než Davy, pak pouze z důvodu větší opatrnosti staršího bratra.

Nepokoušel se sázet všechno na jednu kartu, dokonce se snažil dodržovat veškeré bezpečnostní procedury, které Johnny často přehlížel.

Davy vydělal méně než jeho sourozenec, ale uskrblil každý centík. Chtěl si totiž jednou koupit farmu. Již si ušetřil téměř padesát tisíc randů. Za pět let bude dosažená suma stačit. A jakmile si usedlost i s pozemkem koupí, sežene si manželku a ta mu se vším pomůže.

Naopak Johnny vše utratil. Obvykle Davymu navíc ještě dlužil, což se opakovalo koncem každého měsíce.

„Puť nám stovku do vejplaty, Davy,“ věčně žebroňoval bratr mu s nevolí přece jenom vždy vyhověl.

Ovšem Johnnyho celkový zjev, oděv i zvyky silně nesnášel.

Raději dokončil podrobnou inspekci karbonové žíly, aby dál pokračoval v upěchovávaní náloží v otvorech - pracoval opatrně a přesně při téhle vysoce rizikové operaci.

Nálože trhaviny už měly v sobě zasunuté roznětky, byly připravené k odpalu. Podle bezpečnostních pravidel nemohl závěrečnou etapu v umístění výbušniny vykonávat nikdo jiný než horník, oficiálně k tomu přezkoušený a určený.

Davy však postupoval zcela automaticky, navíc si ještě v duchu probíral poslední bratrův přestupek.

Zvýšil mu totiž nájemné.

„Sto randů za měsíc!“ nařikal postižený Davy nahlas.

„Snad mi ještě zůstal kousek rozumu, abych se včas odstěhoval a našel si vlastní hnízdečko...“

Věděl přitom dobře, že k něčemu takovému se stejně neodhodlá.

Hettie vařila víc než dobře, navíc její přítomnost vylepšovala prostředí a dodávala domácnosti i tajemné kouzlo pohody.

Věděl dobře, že u nich zůstane.

„Rode.“ Tón lékařova hlasu v telefonu zněl pochmurně.

„Mám tady pro tebe zase jednu hnusárnu...“

„Pěkně děkuju,“ důlní manažer se snažil ve sluchátku vypadat unaveně a rezignovaně. „Právě jsem se chystal vyrazit na svou podzemní výpravu. Nemůže to počkat?“

„Ne!“ ujistil ho Dan. „Každopádně to máš při cestě - volám totiž ze stanice první pomoci přímo v těžní věži.

Stav se!“

„O co vůbec jde?“

„Těžké ublížení na zdraví - bílý napadl černého...“

„Panebože,“ zavyl Ironsides a napřimil se v židli.

„Blbý?“

„Jo, přímo ošklivý! Zpracoval ho násadou od šestikilového kladiva. Zatím jsem stačil udělat sedmačtyřicet stehů, ale větší starosti mi dělá zlomenina spodiny lebeční!“

„Kdo to udělal?“

„Prý jakýsi Polák jménem Kowalski.“

„To je zase on!“ zafuněl vztekle Rod. „Hele, Dane, může ten raněný nebožák učinit výpověď?“

„Kdepak - možná až za den nebo dva.“

„Jsem u tebe za pár minut.“

Důlní manažer zavěsil a přešel kancelář. „Demetrie!“

„Šéfe?“

„Ten Kowalski - nech ho vytáhnout z dobývky. Chci mít tady toho Poláka co nejdřív! Ať za něj dokončí šichtu někdo jiný.“

„Hned to zařídím, Rode. V čem je problém?“

„Ani se neptej, zmlátil jednoho ze svých kluků.“

Demetrius lehce hvízdal, zatímco důlní manažer pokračoval.

„Informuj personální oddělení, sežeň policajty!“

„Jasně - neboj, Rode, všechno zvládnou.“

„Ať tady stojí Kowalski v pozoru, až vyfárám!“

Lékař na něj čekal v místnosti vyhrazené první pomoci.

„Prohlídni si to na vlastní oči,“ ukazoval na bezvládnou postavu ležící na nosítkách. Ironsides si přiklekl vedle něj, stisknuté rty se změnilly v tenkou bledou linku.

Bílé šití v úhledné linii se táhlo přes tmavou kůži oteklých zranění horníka. Jedno ucho mu hromotluk utrhlo, ale Dan ho perfektně přišel zpět. Černá mezera zela v místech, kde ještě nedávno zářily zuby - otvor úst rámovaly naběhlé purpurové rty.

„Člověče, uzdravíš se.“ Rod promluvil a černoch k němu obrátil oči. „Ten, kdo tohle udělal, bude pykat!“

Ironsides vstal. „Dane, dodej mi na papíře popis veškerých zranění.“

„Jo, zařídím to. Uvidíme se po práci v klubu?“

„Samozřejmě,“ odsouhlasil důlní manažer, i když v nitru mu stále plápolal oheň hněvu. Dokázal ho ale potlačit, přestože se ho nezbavil po celou dobu inspekce pod zemí.

Rod se nechal spustit přímo na sté patro. Na prvním místě povinnost volala k expedici narubaného materiálu, zároveň chtěl zkontrolovat rezervy v zásobnících rudy.

Vydal se do dlouhého a jasně osvětleného tunelu, vedoucího podél dopravního pásu. Plně naložený monotónně kňučel, když se hnál s vydolovanou žílou směrem k bunkrům.

Tady se důlní manažer zastavil. Chodba se zdála zcela pustá, s výjimkou osamělé postavy metaře na vzdáleném konci. Tohle také patřilo k jednomu z úkazů dobře zaběhnutého zlatého dolu: při cestě skrz vykutané prostory se většinou nenarazí na živou duši.

Kilometry a kilometry dopravních cest a překopů vypadaly tiché a opuštěné, přestože na dobývkách rubalo dvanáct

tisíc horníků.

Ironsides zamířil k zásobníkům na konci chodby.

„Joseph,“ pozdravil s úsměvem starého metaře.

„Nkosi,“ přivítal ho černoch a sehnul hlavu v plachém gestu úcty.

„Všechno šlape O. K.?“ chtěl vědět Rod. Vždyť právě tenhle domorodec patřil mezi jeho favority. Pokaždé byl tak veselý, nikdy si nestěžoval, poctivost z něj přímo čísla, určitě nebyl schopný ani malého podvodu.

Proto si Ironsides vždycky našel trochu času, aby s ním poklábosil.

„Já se mám dobře, Nkosi, pokud i ty se máš dobře...“

Důlnímu manažerovi náhle zmizel nadšený výraz z obličeje.

Všiml si totiž jemného prachu na metařově horním rtu.

„Ty neposlušný darebo!“ huboval ho. „Jak často ti musím vykládat o tom, že je zapotřebí všechno napřed pořádně spláchnout hadicí, než začneš zametat? Voda!

Musíš používat vodu!“

Právě ta životodárná kapalina se stala nejdůležitější zbraní v boji proti nikdy nekončící bitvě horníka se všudypřítomnými křemennými částicemi.

„Prach ti sežere plíce!“

Silikóza, obávaná a nevyléčitelná choroba z povolání každého, kdo se při práci dostává do dlouhodobého kontaktu se skálou.

Částičky oxidu křemičitého totiž pronikají do plic, kde tvrdnou v kámen.

Joseph se stydlivě šklebil, kolébal se ostýchavě ze strany na stranu. Jako by ho vždy uvedla do rozpaků přímo dětinská posedlost šéfa prachem.

Podle domorodcova názoru tohle bylo jedinou malou vadou v charakteru jinak bezvadného bělocha. Nehledě na podivnou představu, že jemný prach by mohl nějak ublížit silnému muži, byl přece jen dobrák.

„Je přece mnohem těžší měst mokrou špinu než suchou...“ vysvětloval černoch trpělivě. Zdá se však, že pan Ironsides nikdy nepochopil tak zřejmý fakt - proto musel pokaždé upozorňovat na tyhle jisté skutečnosti, kdykoliv diskuse sklouzla tímhle směrem.

„Poslouchej mě dobře, starý muži - bez polévání ti skála vzele do těla!“ rozčiloval se už Rod. „Prach tě zabije!!!“

Joseph se znovu úslužně uklonil, opět se zašklebil, aby si šéfa usmířil.

„Dobře - budu užívat hojnost vody...“

Aby prokázal pravdivost vyřčeného slibu, pozvedl hadici a začal stříkat počvu s plným nasazením.

„Tak je to správně,“ povzbuzoval ho běloch. „Jen se té vody neboj.“ Teprve pak důlní manažer pokračoval dál k zásobníkům.

Jakmile zmizel z dohledu, domorodec zavřel vodu a opřel se o smeták.

„Prach tě zabije!“ imitoval šéfa a přitom se nadšeně pochichtával.

Pokyvovav hlavou nad takovou dětinskou hloupostí.

„Prach tě zabije!“ zopakoval si zase nahlas, až upadl do záchvatu vřeštivého smíchu, dokonce se plácal do stehů.

Donutil se provést i několik šoupavých tanečních krůčků - až tak ho to pobavilo.

Krouživé variace se však jevily silně těžkopádné, jelikož pod nohavicemi měl k oběma lýtkům upnuté polyetylenové sáčky naplněné zlatým prachem ze svého bohatého zdroje pod bunkrem.

Rod vystoupil z Mary Anně na pětaosmdesátém patře.

Na chvíli se zarazil, aby sledoval Velkého Krále, který právě nakládal trámky na vagóny. Jeho dopravní tým uctivě odstoupil a z bezpečné vzdálenosti sledoval obra v akci.

Když se Big King otočil, zahlédl důlního manažera stát na nárazišti, takže k němu hned vyrazil.

„Vidím tě,“ pozdravil po domorodém způsobu.

Velký Král nepatřil k těm, kteří by činili ukvapené závěry.

Ovšem po záchrané akci na třiačtyřicáté sekci se ujistil, že Rod je skutečný chlap. Teprve nyní ho mohl akceptovat jako sobě rovného...

„I já tě vidím, Nkosi Nkulu,“ zareagoval Rod na pozdrav.

„Najdi mi nějakou práci s chlapama, nebo ochuravím!“

„Budeš zpátky na dobývce ještě před koncem tohoto týdne,“ přislíbil mu běloch.

„Jsi jako můj táta,“ děkoval tmavý gigant a vrátil se k dopravnímu týmu.

Johnny Delange koutkem oka zahlédl, že se blíží důlní manažer.

V odhadu se mýlit nemohl - snadno se dala identifikovat i nejasná silueta podle širokých ramen a houpávací chůze.

„Holá hej,“ zanoval si lamač s úlevou, vděčný své dokonalé předtuše. Včas ho varovala, takže rychle uklidil dvacetikilové krabice s karbonitem pod zámek do železného vagónku, pro tento účel zkonstruovaného.

Obvykle pohazoval výbušninu zcela nahodile po nárazišti v hrubém rozporu s bezpečnostními předpisy o trhavinách.

„Stůj!“ zavelel rázně Johnny. Boss boy i jeho pomocník totiž tlačili důlní vozík, takže se jim podařilo zastavit až vedle přicházejícího Roda.

„Dobré ráno, Johnny.“

„Zdravím vás, pane Ironsidesi.“

„Jak se daří?“

Delange na okamžik zaváhal, než odpověděl.

Důlní manažer ihned vycítil napětí ovládající tuto trojici.

Pohlédl na oba Svazijce - vypadali zakaboněně, až trucovitě.

V nich spočívá jádro problému, pomyslel si Rod.

A tenhle lamač je příliš chytrý, aby si tímhle nechal ohrozit denní výkon.

„No, hmm...“, Johnny se znovu odmlčel.

„Podívejte, pane Ironsidesi, zbavte mě tady toho bastarda!“

Přes rameno ukázal palcem k místu, kde stál boss boy.

„Dejte mi někoho jinýho...“

„V čem je potíže?“

„Nic moc, jenom s ním nemůžu dělat.“

Rod nevěřičně pozdvihl obočí, načež se otočil k domorodci.

„Líbí se ti v téhle sekci, nebo chceš transfer?“

„Jo, chci transfer“, zahuhlal Svazijec.

„Paráda.“ Šéfovi se skutečně ulevilo, jelikož černoši většinou přesun jinam razantně odmítají.

„Zítřka se dozvíš, na které sekci nastoupíš.“

„Nkosi!“ Boss boy pohlédl stranou na pomocníka. „Přáním mého přítele je taky transfer, ale jen se mnou...“

V tom je tedy zakopaný pes, v duchu odhadl situaci Rod.

Věčně přítomně prohrěšky, v tomhle státě oficiálně trestané, musíme pod zemí ignorovat, jelikož nemůžeme najít žádný jiný způsob, jak situaci vyřešit.

Delange je pravděpodobně přistihl in flagranti...

„Tvůj přítel půjde s tebou“, odsouhlasil požadavek důlní manažer. Nešlo tedy o pouhé přimhouření oka, ale o politiku prováděnou v praxi. Kdyby je oddělil, černý teplouš by si vybral někoho jiného, třeba ne tak zcela chápajícího jeho potřeby. A zase by se vyskytly další problémy, nakonec by se pobodali a třeba by došlo i ke kmenovým střetům.

„Seženu ti náhradu, Johnny!“ Náhle mu hlavou bleskla spásná myšlenka. Bože můj, naprosto logické!

Jak nedostižný tým tímhle přesunem vznikne!

„Johnny, jak by se ti líbil třeba Big King?“

„Cože - Big King!“ Delange se rozzářil, na pohublé tváři se mu usadil široký úsměv. „Šéfe, teď jste ugodil zlatý hřebík přímo na hlavičku!“

Kolem třetí dokončil Rod svou inspekci v podzemí.

Nyní stál v těžní kleci při cestě na povrch. Kabina byla přečpaná horníky. Tlačili se tam, opírali se o sebe, zápach potu je téměř dusil. Fárali nahoru, na denní světlo, jelikož šichta jim končila. Dobývka zůstala seškrábaná načisto, prach spláchla chladicí voda z vrtacích kladiv.

Otvory ve skále naládané trhavinou se propojily dráty do elektrického obvodu.

Chlapi už vyklidili čelbu a postupovali zpět v uspořádaných formacích po překopecích k nárazištím.

Tam trpělivě vyčkávali, až na ně přijde řada, aby mohli vyjet nahoru z podzemí.

Důlní manažer v duchu přemítal nad nesčetnými problémy, s nimiž se setkal během dne, i nad řešeními, která si vysnil.

Otevřel si vzadu prázdnou část svého poznámkového bloku, kde měl vepsanou jednoduchou poznámku: NÁKLADY.

Již tam měl dva záznamy. Dejte mi hlavně tu slibovanou pozici, horečně uvažoval, a nechte mi jeden měsíc, potom pootočím zeměkouli.

„Pane Ironsidesi“, pronesl kdosi vedle něj.

Rod pohlédl níž a hned horníka poznal.

„Zdravím, Davy.“ Vskutku pozoruhodné, jak se ti bratři vzájemně vůbec nepodobají.

„Pane Ironsidesi, můj boss boy koncem měsíce odchází, smlouva mu vypršela. Můžete mi někde sehnat dobrého fachmana?“

„Boss boy tvého bratra požádal o transfer - vezmeš si ho?“

„Já“, přisvědčil Davy Delange. „Toho znám, makat umí.“

A tím jsem se zbavil jednoho malého problému, pomyslel si Rod, když vykročil z těžní klece do zářivého a prosluněného letního odpoledne. S radostí vychutnával čerstvý vzduch.

Teď ještě musí vyřešit nepříjemnou záležitost s tím Polákem a bude mít uklizeno.

Pak si konečně skočím na drink, který mi Dan slíbil.

Demetrius ho potkal na chodbě před kanceláří.

„Kowalski je u mě.“

„Bezva“, poznamenal důlní manažer ponuře.

Zašel do své kanceláře a usedl na okraj desky stolu.

„Pošli ho sem!“ zavolal na asistenta.

Mohutný horník prošel dveřmi a zastavil se.

V tichosti zaujal vyčkávací pozici, svalnaté paže mu visely podél boků, břicho se dmulo nad opaskem.

„Vy mě voláte?“ mumlal chraptavě, jeho angličtině se dalo jen stěží porozumět. Tvář venkovana, hrubé rysy, tupý pohled.

Neoholený, špína z podzemí se mu do strniska snad navěky zažrala.

„Vy jste dneska zbil jednoho z mých mužů?“ začal Ironsides pomalu.

„Negr ale nepracoval!“ hromotluk přitakal. „Já ho tloukl, aby příště jeho spolubratři makali - nechci mít na šichtě žádné bordel!“

„Jste propuštěn!“ pronesl důlní manažer rozsudek.

„Odpíchněte si odchod a padejte odtud! Chci vás mít co nejdřív mimo důlní prostory...“

„Vy propouštíte?“ překvapený Kowalski až zamrkal.

„Navíc naše společnost proti vám vznese obvinění z trestného činu,“ pokračoval dál Rod. „Mezitím ale chci, abyste opustil tenhle prostor!“

„Policie?“ hromotluk zachrčel. Na tváři se mu náhle objevil výraz vzrušení.

„Přesně tak, policie!“

Ruce velké jako lopaty se pomalu sevřely do obřích pěstí.

„Vy voláte zasranou policii?“ Polák postoupil o krok vpřed, mohutný, hrozivý.

„Demetrie!“ zvolal Ironsides ostře. „Zavři dveře!“

Asistent do téhle chvíle napjatě naslouchal, nyní však bystře vyskočil od svého stolu, aby splnil šéfův příkaz.

Potom tam zůstal stát s uchem doslova přilepeným na dveřích.

Tricet vteřin se ozývalo jen nějaké mručení a mumlání hlasů, pak náhle cosi zadunělo, následovalo příšerné zařvání, další bouchnutí a praskot.

Malý Řek až teatrálně zamrkal.

„Demetrie!“ zahřměl opět šéf. Asistent honem zatlačil na dveře.

Důlní manažer seděl stále na okraji stolu, lehce si nohou pohupoval do taktu a olizoval si klouby pravé ruky.

„Demetrie, vyříd' uklízečů četě, ať nedávají tolik leštidla na podlahu - náš přítel tady nešťastně uklouzl a udeřil se bradou o nábytek...“

Asistent spokojeně zamlaskal při pohledu na zhrouceného

Poláka. Hromotluk jen chroptěl.

„Takhle ošklivě se zranit, z toho bude pořádná boule,“ komentoval Demetrius situaci. „To je ale hanba, takovej obr a neudrží se na nohou!“

Doktor Steyner mluvil tiše do mikrofonu, nahrával si veškeré poznatky nutné pro pondělí. Preferoval použití magnetofonu, čímž se vyhnul kontaktu s jinými osobami, což považoval za téměř odpudivé. Neměl rád, když musel svěřovat vlastní myšlenky nějaké ženě, sedící proti němu se sukni vyhrnutou do půli stehén, nepřetržitě kroutící zadkem a neustále si upravující vlasy. Ovšem ze všeho nejvíc Manfred nesnášel jakýkoliv lidský pach.

Měl natolik citlivý čich, že dokonce i odér potu vlastního těla se mu hnusil. A ženy, jak zjistil, se vyznačovaly právě zvláštní nasládlou vůní, kterou nedokázal překrýt ani parfém, ani ta sebelepší kosmetika. Obracel se mu přitom žaludek. Z tohoto důvodu doma trval na oddělených ložnicích pro

Theresu a pro sebe. Přirozeně jí neřekl skutečný důvod, tvrdil, že má velice lehké spaní, a proto nemůže sdílet místnosti s další osobou.

Kancelář zdobila bílá a ledová modř, čistý, chladný vzduch přicházel z klimatizace. Tón hlasu zněl úsečně a neosobně, doprovázený tlumeným vrčením magnetofonu.

Doktor však jen část své mysli utápěl ve šťastném zajetí čísel a sum, dřívějších finančních převodů i budoucích odhadů, trojrozměrných struktur proměnných či nahodilých eventualit, které by si mohl představit pouze nadprůměrně vyvinutý mozek.

Pod tím vším se objevovaly stopy neklidu, vyčkávání i nervozity, které byly patrné ze stereotypního pohybu dlaně pravé ruky, popojíždějící po stehně nahoru a dolů, typicky něžné narcistické gesto.

Několik minut před polednem se rozezněl telefon, jehož účastnické číslo nebylo nikde uvedené.

Pohyb paže se zastavil. Jen jeden jediný volající ho mohl na tomto přístroji zastihnout, jen jeden jediný měl tohle číslo.

Pár vteřin se důlní magnát ani nepohnul - oddaloval rozhodující moment - potom vypnul magnetofon a zvedl sluchátko.

„Doktor Manfred Steyner,“ představil se.

„Naverboval jste našeho muže?“ ptal se hlas.

„Ještě ne, Andrew.“

Na druhé straně zavládlo ticho, až nebezpečně vyzývavé.

„Ale neexistuje žádná příčina pro byť sebemenší znepokojení.“

Vůbec nic se nestalo. Pouze nepatrné zpoždění, plánovaná situace se nijak nezkomplikovala.“

„Jak dlouho ještě?“

„Dva dny- nejpozději do této soboty.“

„Příští týden se objevíte v Paříži?“

„Ano.“ Manfred pracoval coby poradce vládního týmu, který se měl setkat s Francouzi a jednat s nimi o ceně zlata.

„On se tam s vámi setká! Bylo by tedy dobré, aby se vaše stránka výhodného kšeftu ještě před setkáním úspěšně dokončila- rozumíte?“

„Velice dobře, Andrew.“

Diskuse skončila, ale doktor se snažil předejít zavěšení telefonu na druhém konci drátu.

„Andrew!“

„Ano.“

„Zeptáte se ho, jestli...“ Manfredův hlas se změnil téměř nepostřehnutelně - objevil se v něm přídech servilnosti.

„Zeptejte se ho, jestli smím dnes večer hrát, prosím, Andrew.“

„Počkejte!“

Minuty ubíhaly, náhle se hlas opět vrátil.

„Ano, můžete hrát.“

Simon vás bude informovat o vašich limitech.“

„Děkuji vám. Vyříd'te i jemu mé díky...“

Doktor se ani nesnažil zakrýt úlevu, když vracel sluchátko do vidlice. Zůstal sedět zahleděný do zářivé ledové modři tapet na protější stěně kanceláře a zdálo se, jako by se i jeho brýle třpytily.

V luxusně zařízeném pokoji se nacházelo pět mužů.

Nejmladší z nich očividně patřil k podřízeným těch ostatních, neboť pozorně sledoval jejich nálady a přání.

Nepochybně šlo o sluhu. Ze zbývajících čtyř jeden vypadal zcela jistě na hostitele.

Nacházel se totiž přímo v ohnisku veškeré jejich pozornosti.

Byl tlustý, ale nikoliv obézní - představoval jen exemplář dobrého žití, ne nenasytné žravosti.

Právě mluvil ke svým třem hostům.

„Vyjádřili jste pochyby, co se týče spolehlivosti nástroje, jenž zamýšlím použít v následném odvážném kroku.

Z tohoto důvodu jsem pro vás uspořádal ukázkou, která vás doufám přesvědčí, že vaše případné obavy jsou naprosto neopodstatněné. A právě kvůli téhle prezentaci vás sem Andrew pozval na dnešní odpoledne.“

Hostitel se obrátil k nejmladšímu z přítomných.

„Andrew, mohl bys být od té dobroty a vyčkat u vchodu, než se doktor Steyner objeví? Jakmile k tomu dojde, nech prosím tě Simona, aby návštěvu usadil, zatímco ty se vrátíš k nám a budeš nás informovat.“

Dával své příkazy s důstojností a zdvořilostí člověka, zvyklého velet ostatním.

„A nyní, pánové, během našeho vyčkávání - směl bych vám nabídnout drink?“

Nastalá konverzace mezi těmito čtyřmi muži při usrkávání nápojů vycházela z hlubokých znalostí a výjimečných informací.

Ovšem základem se stal jen jediný subjekt: zámožnost.

Do ní spadalo jak nerostné, tak i průmyslové bohatství, žně jak na zemi, pod zemí, tak i na moři.

Ropa, ocel, uhlí, ryby, pšenice a samozřejmě zlato.

Podle různých náznaků se daly odhadnout vysoké posty dotyčných návštěvníků: střih a kvalita látky obleku, jiskra kamene, zasazeného v prstenu, tón autority v hlase, příležitostně pronesené jméno známé osobnosti bez předechnu jakékoliv afektovanosti.

„Pane, už dorazil,“ přerušil je od vchodu Andrew.

„Aha! Děkuji ti, chlapče.“ Hostitel vstal.

„Pánové, nevidilo by vám, kdybychom se přesunuli sem, prosím?“

Přešel místnost a odhrnul jeden ze zlatavokaštanových závěsů. Za ním se objevilo okno.

Všichni čtyři se shlukli u skla, aby pohlédli do prostoru za ním. Šlo o hernu velice luxusního podniku připomínajícího evropské kasino, v tomhle státě samozřejmě přísně zakázané.

Muži i ženy tam posedávali okolo stolu pro bakarát - nikdo z nich však vůbec ani nevzhledl, aby se podíval k oknu.

„Jde o jednostranně průhledné sklo, pánové,“ upřesňoval hostitel. „Proto si nemusíte dělat starosti s možností odhalení vaší přítomnosti v takovém doupěti neřesti...“

Zdvořile se pochichtávali.

„Jaký profit ti tohle místo přináší?“ zeptal se náhle jeden z nich.

„Můj drahý Roberte!“ Majitel herny předvedl hraný úděl.

„Přece bys ani na chvíli nevěřil, že já bych se jakýmkoliv způsobem podílel na nějakých ilegálních aktivitách!“

Tentokrát se už pobaveně chechtali naplno.

„Podívejte se!“ přerušil je najednou hostitel.

„Máme ho tady.“

Přes hernu kráčel doktor Manfred Steyner. Právě ho uváděli k místu u stolu, kde se pohyboval vysoký mladík se zsinálým obličejem - ve večerním úboru připomínal spíš pohřebního zřízence.

„Simon dostal ode mne příkaz k usazení hosta tak, abychom mohli sledovat jeho tvář při hře.“

Tohle je hned upoutalo. Mírně se předklonili a očima studovali návštěvníka, když si uspořádal žetony, které mu Simon shromáždil u lokte.

Doktor Manfred Steyner započal hru. Na tváři se mu neobjevil ani náznak nějaké emoce, ale bledost obličeje byla až zarážející. Každých pár vteřin se mu mezi rty objevila růžová špička jazyka, pak zase zmizela.

O pauzách, mezi dokončenými hrami, z něj vyzařovala nehybnost plaza - podobal se ještěrce nebo leguánu.

Pouze pulz mu pohyboval tepnou na krku, skla brýlí se třpytila a připomínala blýskající se oči hada.

„Smím vás upozornit na jeho pravou ruku při této hře?“ zašeptal hostitel a oči všech se pootočily daným směrem.

Manfredova pravička se otevřenou dlaní opírala o sukno hracího stolu hned vedle hromady žetonů.

Jakmile se ale před ním objevila karta, prsty se mu začaly svírat.

„Carte,“ bezhlesně jen pohnul rty. Nyní se mu dlaň změnila v pěst, klouby zbělely, napětí bylo tak silné, že se mu ruka až roztřásla. Ovšem tvář si zachovala naprosto neutrální výraz.

Bankéř si vzal kartu.

„Sepd, Krupiér také pouze odsekával tichá slova.

Otočil Manfredovu kartu a pak hned shrábl jeho sázku.

Doktorovi se zase dlaň rozevřela, tučná ručka bez chloupků zůstala ležet jako leklá ryba na zeleném kulečnickovém suknu.

„Nechme ho v zajetí slasti - nyní už můžeme odejít, pánové,“ nadhodil majitel kasina a zatáhl závěs.

Vrátili se na svá místa podivně zamlklí.

„Panebože,“ mumlal jeden z hostů, „tohle tedy byl ošklivý zážitek! Připadal jsem si jako šmírák, který se dívá klíčovou dírkou na perverzního devianta...“

Hostitel rychle pohlédl na mluvčího, překvapený jeho odhadem.

„Přesně tak - skutečně jste se stali svědky velké nemravnosti u našeho studijního objektu,“ poznamenal a pokračoval.

„Omluvte mou roli lektora, ale opravdu něco málo o našem muži vím. Dokonce mě to stálo téměř čtyři sta randů za

analytickou zprávu od jednoho z našich předních psychiatrů.“

Hostitel se odmlčel, aby si u posluchačů zajistil stoprocentní pozornost.

„Důvody podobného chování vycházejí odkudsi z temnot, pravděpodobně vyplývají z události nebo z celé řady událostí, k nimž došlo během doby, kdy doktor Steyner, coby poválečný sirotek, putoval mezi doutnajícími rozvalinami válkou zruinované Evropy.“

Pak si vypravěč odkašlal, aby zmínil euforický let rétoriky.

„Skutečně se to takhle nějak mohlo přihodit. Výsledky mám tady při ruce, každý si je může prohlédnout.

Doktor Manfred Kurt Steyner prokázal inteligenční kvocient na geniální výši sto padesát osm. Nekouří ani nepožívá alkohol. Nemá žádné koníčky, o sport se nezajímá, nikdy nepronesl jakkoliv nevhodnou nabídku před jinou ženou s výjimkou vlastní manželky - a tam ještě existuje pochybnost, jak často nebo nakolik uspokojivě ji zahrnuje pozornostmi...“

Hostitel usrl drink s vědomím rostoucího zájmu přítomných.

„Po stránce mechanické, pokud je tohle ten správný termín, náš studijní objekt není ani impotent, ani netrpí poruchou erekce.

Přesto je postižen utkvělou představou, že veškerý tělesný kontakt a obzvláště sekrety vzešlé z těchto doteků jsou naprosto odporné. Vzrušení se u něj projevuje ve hře, snad je i závislý na bakaratu - pro uvolnění vzniklého napětí mu postačí skoro letný kontakt s osobou druhého pohlaví, i když pravděpodobně si vystačí - hm, jaký jste to použil přiléhavý výraz před chvílí, Roberte?“

Mlčky do sebe informaci vstřebávali.

„On tedy je, přesně řečeno, notorický karbaník.

A zároveň se nemůže vyhnout prohře...“

Zavrtěli se, čísel z nich nedůvěra.

„On záměrně prohrává?“ vyzvídal překvapený Robert.

„Kdepak,“ hostitel vehementně vrtěl hlavou. „Rozhodně ne na vědomé úrovni. Náš doktor si věří a má dojem, že se snaží vyhrát - ovšem zároveň sází proti případným pozitivním možnostem, jelikož díky svému geniálnímu mozku už předem ví, že jsou odsouzené k nezdaru, prakticky sebevražedné.

Jde o hluboce zakořeněnou a v podvědomí zafixovanou potřebu ztráty, potřebu ponížení. Možná jakási forma masochizmu.“

Majitel kasina otevřel černý kožený diář a pohlédl do záznamů.

„V době od osmapadesátého roku do třiašedesátého přišel náš podivný doktor Steyner o celkovou sumu dvou set dvaceti sedmi tisíc randů právě u tohoto stolu.

O rok později byl schopen si zorganizovat finanční uspořádání u svého jediného věřitele pro zaplacení dlužné částky plus akumulovaný úrok.“

Oblíčeje přítomných prozrazovaly změnu: v paměti totiž bleskově vyhledávali vzpomínky na řadu okolností, které by souhlasily s danými daty. Robert jako první se dobral cíle správnou dedukcí. Ve čtyřiašedesátém se jejich hostitel zbavil většinového držení botswanské důlní společnosti, těžící měď, North Maun Copper Co., a prodal je CRC za cenu, tenkrát považovanou za nadmíru příznivou.

Ovšem těsně předtím se doktor Steyner stal šéfem finančního a plánovacího odboru uCfC.

„North Maun Copper,“ vyhrkl Robert s obdivným tónem v hlase.

Takhle tedy k tomu došlo - ten starý mazaný lišák!

To on přinutil Steynera, aby koupil nad tržní hodnotou...

Majitel kasina se potutelně usmíval, tvářil se tajemně, nic nepotvrzoval ani nepopíral.

„A od čtyřiašedesátého dodnes náš studijní objekt pokračoval v návštěvách našeho zařízení coby štamgast a štědře nás finančně podporuje. Jeho ztráty v téhle hazardní hře se v tomto období rovnají...“ opět nahlédl do diáře, navíc ještě předstíral překvapení nad konečnou sumou,

„něco málo přes tři sta tisíc randů...“

Všichni vydechli, nervózně se zavrtěli. Dokonce i pro tyhle magnáty se jednalo o úctyhodnou sumu.

„Myslím si, že se na něj můžeme stoprocentně spolehnout!“ dokončil hostitel přednášku, hlasitě zaklapl diář a obdařil všechny přítomné kolem zářivým úsměvem.

Theresa se neklidně převalovala v posteli. Noc byla teplá, ticho rušilo jen kvákání žáby dole u rybníčku.

Záře měsíce vnikala oknem do její ložnice, větve tropického stromu, tyčícího se před domem, vrhaly na stěnu stínové obrázky.

Odhodila prostěradlo, kterým se v tomto horkém období přikrývala, a spustila nohy na podlahu.

Nemohla usnout. Na tuto pozdní hodinu bylo stále ještě příliš teplo, navíc se jí noční košilka zařezávala do podpaží.

Vstala tedy v náhlém lehkomyšlném popudu si přetáhla noční košilku přes hlavu a prohodila ji otevřenými dveřmi do své šatny. Pak vyšla nahá na širokou verandu zalitou měsíčním svitem, do chodidel ji chladily kamenné dlaždice.

Vlahý noční vánek připomínal na kůži dotek pohádkové víly.

Náhle v sobě pocítila divokou odvahu. Chtěla by se hnát přes trávníky, zatoužila, aby tu byl někdo, kdo by se ji snažil chytit. Rozesmála se nad tímto bláznivým nápadem, ovšem podobné rozpoložení vůbec nechápala.

Pohybovalo se totiž nesmírně daleko od manželovy představy ohledně chování správné německé Hausfrau.

„Mohl by se třeba rozzuřit,“ špitla s hříšným potěšením.

Vtom však zaslechla motor automobilu.

Ztuhla hrůzou, když reflektory zazářily mezi stromy na příjezdové cestě. Bleskově se vyřítla zpět, vletěla do šatny, v panice a poslepu šmátrala po nočním úboru.

Jakmile ho vypátrala, hupla do postele, přičemž na sebe zděšeně navlékala noční košili. Opět ležela v temnotě, uši nastražené. Dveře u auta se zabouchly. Poté se rozhostilo ticho až do té doby, než ho zaslechla projít kolem její ložnice. Podpatky mu klapaly na podlaze ze žlutého dřeva, skoro běžel. Theresa dobře znala symptomy těchto pozdních nočních návratů, hlavně tu manželovu potlačovanou naléhavost. Proto zůstala zcela nehybná a tiše vyčkávala. Minuty pomalu odtikávaly, když se náhle téměř neslyšně otevřely spojovací dveře mezi ložnicemi. „Manfrede, jsi to ty?“ Posadila se a sáhla po vypínači lampičky na nočním stolku. „Nerozsvěcuj!“ sykl zadýchaně. Nežřetelná výslovnost sice navozovala dojem, jako by dorazil v alkoholovém opojení, ale žádná stopa drinku se v jeho dechu rozpoznat nedala, když se nad ní sklonil a letmo ji políbil. Rty měl suché, ústa pevně sevřená - ve spěchu vyklouzl z županu. O dvě a půl minuty později se zdvihl z postele, otočil se k Therese zády a rychle na sebe hodil hedvábný ohoz. „Omluv mě na minutku, má drahá.“ Dýchavičnost mu z hlasu zmizela. Prošel dveřmi do vlastního apartmá - o pár vteřin později se ozval sykot sprchy, následovalo zurčení vody. Ležela naznak, nehty zarývala do dlaní. Tělo se jí třásl směsicí emocí po náhlém odvržení i neukojené touhy. Vždyť šlo o velice letný kontakt - sice dostatečně slibný, aby ji probral, ale tak rychlý, že ji zanechal s pocitem zneužití a pošpinění. Už věděla, jak se zbytek noci potáhne nekonečně pomalu, s neuhasitelným napětím v nitru: výčitky a sebelítost se budou střídat s divokým vzrušením doprovázeným napůl poblázněnými erotickými fantaziemi. „Do hajzlu s ním!“ běsnila v tichosti. „Zatraceně, krucinál!!!“ Sprchování skončilo, po chvíli se manžel vrátil do její ložnice. Opět ucítila vůni drahé kolínské 4711, když se opatrně posadil na kraj postele. „Má drahá, už můžeš rozsvítit!“ Tenhle počín od ní vyžadoval zmobilizování veškerých sil, aby vůbec pěsti rozevřela a natáhla se k vypínači. Manfred zamrkal, když na brýle dopadla záplava světla. Vlasy měl ještě vlhké, perfektně hřebenem sčesané - líce mu zářily podobně zralým jablkům. „Doufám, že jsi prožila příjemný den?“ nadhodil a vážně naslouchal její odpovědi. Navzdory vnitřnímu napětí Theresa zaznamenala, že se opět utápí v téměř hypnotickém vlivu svého manžela. Jak lehce ji ovládal - vyslovoval precizně, hlas zněl skoro jednotvárně. Ke zvláštnímu stavu ještě přispíval třpyt skel brýlí i podivná nehybnost hada, čišící mu z těla i výrazu. Jako už tolikrát předtím si připadala v roli malého chlupatého králíčka, chouličího se fascinovaně před kobrou. „Už je pozdě,“ pronesl nakonec a vstal. Shlížel na manželku, jak tam ležela zachumlaná do bílých hedvábných prostěradel, a zcela jednoduše, bez jakéhokoliv vypětí či změny tónu hlasu, podotknul, jako kdyby od ní požadoval podání cukru. „Thereso, můžeš vyzvednout tři sta tisíc randů, aniž by si toho dědeček všiml?“ „Tři sta tisíc?!“ Leknutím se až posadila. „Přesně tak. Můžeš?“ „Bože milosrdný, Manfrede, to je přece už docela slušné jmění.“ Skutečně neviděla nic neobvyklého ve volbě svých slov. „Přece víš, že finance jsou ve svěřeneckém fondu, tedy určitě většina z nich. Navíc existuje farma a pak ještě - ne, rozhodně neseženu ani polovinu téhle částky, aby se to dědula nedozvěděl...“ „Škoda,“ zamručel doktor. „Manfrede, máš snad - nějaké potíže?“ „Kdepak! Bože chraň, to tedy určitě ne! Napadla mne jen zajímavá myšlenka. Zapomeň na mou otázku...“ Přejí ti dobrou noc, má drahá. Doufám, že se ti bude spát dobře...“ Zcela mimoděk pozvedla ruce v gestu pozvání. „Dobrou noc, Manfrede.“ Otočil se a opustil místnost. Nechala paže zase klesnout. Pro Theresu Steynerovou začala dlouhá noc... „Dámy a pánové, je zcela obvyklé pro generálního ředitele, aby představil vzácné hosty, kteří budou předávat našim pracovníkům vyznamenání za statečnost při zvláštních situacích ve službě. Bohužel, minulý týden za tragických okolností náš generální ředitel, pan Frank Lemmer, zaměstnanec společnosti CRC, zahynul. Všichni této bolestné ztráty s velikou hořkostí v srdci litujeme, a jsem si jistý, že se ke mně připojíte v upřímném projevu soustrastí paní Eileen Lemmerové.“ Rod se odmlčel kvůli polohlasně vyjádřenému souhlasu asi dvoustěčlenného publika, usazeného v hale hornického klubu. „Proto na mou osobu, coby zástupce generálního ředitele, padla milá povinnost, abych vám představil doktora Manfreda Steynera, jednoho z nejvyšších ředitelů celé Central Rand Consolidated, naší mateřské společnosti. On je také vedoucím finančního a plánovacího oddělení.“ Theresa Steynerová seděla vedle manžela, a tak hned zaregistrovala Manfredovo podráždění, když se Ironsides zmínil o Franku Lemmerovi. Strategie firmy nedovolovala veřejně poutat pozornost k náhodnému úmrtí nebo zranění ve službě zaměstnanců společnosti.

Rod v ní vyvolal další vlnu sympatií, když se vzepřel vžitým předpisům a přede všemi vzdal hold dobrému člověku. Vzala si sluneční brýle, aby zakryla zarudlé a oteklé oči. Za svítání po bezesné noci totiž podlehlá náhlé vlně hořkého pláče. Slzy však postrádaly příčinu či důvod, ale nechaly v ní dojem podivné lehkosti, zároveň vnímala křehký pocit tělesné i duševní pohody. Ovšem její obzvlášť velké oči vždy prozrazovaly prožitá muka ještě několik hodin po pláči. Seděla s nohama rezervovaně zkříženými v šantungovém kostýmku krémové barvy, černá hedvábná šálka jen lehce zadržovala pramen vlasů, které jako lesklá hnědá kaskáda spadaly až na ramena. Předklonila se ve zdvořilé pozornosti k mluvčímu, loket si opřela o koleno, bradu podepřela dlaní. Ukazováček se dotýkal tváře. Dáma s diamanty na každém prstu a perlami kolem krku se musela usmát nad poznámkou o „roztomilé vnučce našeho předsedy správní rady“. S výjimkou velice nepatrné nesrovnalosti slunečních brýlí se zdála perfektním obrazem mladé vdané paní. Dokonale uhlazená, na vše připravená, všemi hýčkaná, naprosto bezpečná ve své nezranitelné ctnosti a povinnosti. Myšlenky probíhající Therese Steynerové hlavou, podivné rozrušení i pocity, které ji popichovaly a lechtaly, by při zveřejnění uvedly celé shromáždění v chaos. Všechny ty beztvaré fantazie a emocionální zmatek předešlé noci se nyní nasměrovaly na jediný cíl - nebyl jim nikdo jiný než Rodney Ironsides. Náhle si ujasnila s pobavením i s náznakem leknutí, že si je vědoma fenoménu, který naposledy zažila před mnoha lety. Rychle se posunula v sedačce, jelikož krémový šantung lehce prozrazoval jakékoliv stopy vlhkosti. Terry Steynerová! v duchu kárala sebe samu při tak lahodně šokujícím prožitku. Nakonec ji zalila úleva, když Rod dokončil proslov a Manfred vstal, aby doplnil další podrobnosti. K potlesku posluchačů se přidala s opravdovým nadšením, aby se zbavila obluzující fantazie. Doktor se krátce zmínil o šesti džentlmenech sedících v přední řadě, jejichž kuráž i oddanost při konání služebních povinností bude po zásluze odměněna. Pak zhodnotil vyhlídky na zvýšení světové ceny zlata. Na základě pečlivě prostudovaných a prověřených faktů upřesnil výhody i profit, který by podobná změna přinesla jihoafrickému průmyslu, národu a nakonec i celému světu. Šlo o velice erudované a přesvědčující pojednání, jelikož se dostavilo i značné množství novinářů. Vše bylo zapotřebí zaznamenat, proto byl tisk uvedený do střežby oddělením pro styk s veřejností společnosti CRC. Obzvlášť se měli věnovat obsahu proslovu doktora Steynera, takže všechny vůdčí deníky, týdeníky, finanční úřední listy i časopisy vyslaly své zástupce. V různých intervalech se fotograf krčil pod pódiem a s pomocí blesku fotografoval řečníčího génia. V předvečer rozhovorů o cenách zlata informace z této události mohly přispět ke zvýšení nákladu, jelikož přítomný expert tvořil špičku jihoafrického týmu. Šest hrdinů se cítilo nepohodlně a ztraceně v těch nejlepších oblecích, jaké měli. Drbali se nervózně ve vlasech jako školáci při obřadném udílení vyznamenání, strnule zírali na přednášejícího, a přestože nerozuměli ani jedinému slovu z tohoto jim cizího jazyka, udržovali si výraz vážné důstojnosti pohřebních zřizovatelů. Ironsides zachytil pohled Velkého Krále a hned na něj šibalsky mrknul. Big King posunul pravé oční víčko dolů a zase nahoru coby odpověď. Rod se rychle zaměřil jinam, aby se nad tak okouzlující mimikou nerozesmál nahlas. Raději se podíval přímo do tváře Theresy Steynerové, čímž ji zachytil zcela nepřipravenou. Dokonce ani temná skla brýlí nemohla zamaskovat její myšlenky, které byly tak jasně čitelné, jako kdyby je napsala na papír. Než mohla sklopit zrak, aby pozorně prostudovala lem sukně, Rod už věděl své. S nádherným zhoupnutím žaludku mu vzrušení naznačilo, jak by si mohl užívat, kdyby... V novém světle poznání ji začal nenápadně zkoumat pouze koutkem oka - poprvé na ni pohlížel jako na přístupnou ženu, velmi žádoucí, ale nicméně stále ještě vnučku Hurryho Hirschfelda a manželku Manfreda Steynera. Tohle ji dělalo stejně nebezpečnou jako mohutný důlní ořes. Ovšem touhu a pokušení se dalo jen těžko zapřít. A možná hrozba spíš ještě podpořila vzplanutí, než aby emoce utlumila. Teď už viděl dobře, že se červená, její prsty nervózně mňuly lem sukně. Zdála se dost rozrušená - podobala se školačce, ačkoliv si byla zcela jasně vědoma jeho pohledu. Rodney Ironsides, který před pěti minutami nemyslel na nic jiného než na svůj proslov, nyní objevil, že ho cosi táhne do úplně nové a vzrušující dimenze. Po udělení vyznamenání se pil čaj, sušenky se zkonzumovaly a dav lidí se rozptýlil. Rod doprovodil Steynera přes nádherně zelenou plochu houževnaté trávy kikuju, původem z Keni, až k místu, kde vyčkával šofér s luxusním vozem značky Daimler. „Jak impozantní postavu má ten Šangán, jak že se jmenuje - King?“ Terry kráčela mezi oběma muži. „Nazýváme ho Nkosi Nkulu nebo Big King.“ Rod se necítil ve své kůži, dokonce se i v řeči mírně zadrhával. Souzvuk mezi ním a touhle atraktivní ženou ho náhle přemáhal, hučel jako turbína, prostor mezi nimi takřka jiskřil napětím. Pokud nebyl Manfred Steyner hluchý, musel tohle zaznamenat. „Ten černoch je vskutku zajímavou anomálií. Neexistuje žádná práce, kterou by nezvládl a přitom vyniká v jakémkoliv oboru - vždy se na hony vzdálí i tomu nejlepšímu soupeři.“

Panebože, kdybyste ho viděla při tanci!“

„Tanec?“ podivila se Terry se zájmem.

„Přece kmenové křepčení, snad jste o tom někdy slyšela?“

„Samozřejmě,“ vydechla a doufala, že nikdo v jejím hlase nepostřehl úlevu. Dosud totiž zaměstnávala mozkové závitky úvahami, jakou vhodnou výmluvu najít pro opětovnou návštěvu na šachtě Sonder Ditch, nebo jak zorganizovat, aby se Rod

Ironsides objevil v Johan-nesburgu.

„Mám totiž přítelkyni, která je úplně posedlá černošským folklórem. Vždycky mě s tím otravuje, kdykoliv se s ní setkám...“

Rychle si v mysli vybírala jméno ze seznamu všech kamarádek, aby ho měla připravené, kdyby náhodou manžel vyzvídal.

„Domorodé show probíhá každou sobotu odpoledne, takže ji k nám klidně vezměte,“ Rod převzal velice jemně svůdnou přihrávku.

„Co třeba zrovna tahle sobota?“ Terry se obrátila k manželovi.

„Šlo by to, Manfrede?“

„Co by šlo?“ podivil se, jelikož vůbec konverzaci nesledoval.

Doktora Steynera totiž tížily starosti, právě rozvažoval o povinnosti převzít management na Sonder Ditch plně do svých rukou během pouhých dvou dnů.

„Můžeme se v sobotu odpoledne podívat na domorodé tance?“

Choť zopakovala svou otázku.

„Copak jsi zapomněla, že v ten den dopoledne odlétám do Paříže, Thereso?“

„Ach opravdu, drahý.“ Paní Steynerová si zamyšleně kousala ret. „Úplně mi to vypadlo z paměti! Jaká škoda, mohlo to být zajímavé...“

Manžel se mírně zamračil, tvářil se podrážděně.

„Má drahá Thereso, není přece důvodu, proč byste nemohly navštívit Sonder Ditch beze mne! Jsem si jistý, že budete v bezpečí, pokud vás vezme pod ochranná křídla pan Ironsides.“

Jeho výběr slov vehnal opět ženě červeň do tváří.

Po slavnostním ceremoniálu se Big King napřed zastavil u náborového střediska Recruiting Agency Office, nacházejícího se blízko ubytovny horníků fárajících na šachtě číslo jedna.

Uvnitř stáli domorodci v hloučku kolem pultu - hned se však rozestoupili, aby Velký Král mohl projít.

Vzal na vědomí předvedenou zdvořilost mohutným poplácáním zad těch nejbližších kolegů okolo.

„Kunjane, madoda. Lidi, jak je?“ pozdravil se s nimi.

Úředník za pultem honem spěchal, aby slovutného obra bleskově obsloužil.

V luxusním hornickém klubu by se mohl Big King cítit trochu mimo daný stav, ale tady se k němu chovali jako k panujícímu monarchovi.

Ve dvou uspořádaných hromádkách umístil černý hromotluk jednorandové bankovky na desku.

„Pěťadvacet pošleš mě nejstarší manželce!“ instruoval úředníka.

„Druhých pětadvacet uložíš na mou spořitelní knížku!“

Velký Král se snažil zůstat až úzkostlivě spravedlivý.

Polovinu veškerých jeho příjmů dostávala ta první ze čtyř manželek, druhá polovina se připisovala k jeho poměrně slušným úsporám.

Agentura vlastně sloužila především jako dodavatel pracovních sil těm neustále nenasytným zlatým dolům na Witwatersrandu i v Oraňsku. Její obchodní zástupci se pohybovali po území celého jižního konce afrického kontinentu. Objevovali se všude od močálů a malarickými komáry zamořených lagun podél velké Zambezi přes palmové háje lemuující pobřeží

Indického oceánu a ty pusté roviny, které Křováci nazývali

„velká suchá“ až po třítisícové vrcholky Dračích hor v Lesothu a pastviny ve Svazijsku i Zululandu. Všude shromažďovali naverbované domorodce, kteří potom museli překonat prvních osmdesát či sto kilometrů cesty pěšky. Jedinci se setkávali na pěšinách, stávali se z nich dvojice a společně přicházeli k malému obchodu se smíšeným zbožím, ztracenému v bezútesném podrostu suché buše.

Tam už tři či čtyři zájemci čekali na příjezd nákladního auta v režii rekrutní kanceláře, které se objevilo s tuctem jim podobných se zavazadly, usazenými na korbě.

Měli před sebou dlouhé poskakování a natřásání na výmolech bezútesné krajiny. Při každém zastavení nastupovalo více a více soukmenovců, až se dospělo k počtu padesáti či šedesáti adeptů hornictví. S nimi pak nákladák zamířil k nejbližšímu železničnímu stanovišti kdesi v divočině.

Zde malý potůček vandrujících lidských bytostí vzrostl v říčku, aby v prvním významnějším centru civilizace se spojil s dalšími a přeměnil se ve velkou záplavu mířící směrem ke

GOLDI.

Jakmile rekruti dosáhli Johannesburgu, byli přiděleni k jednomu ze šedesáti velkých zlatých dolů. Tím se ale agentura svého závazku vzhledem k naverbovaným domorodcům ještě nezabavila. Mezi zaměstnavatelem a kanceláří existovala dohoda, podle níž muselo být poskytnuto každému přichozímu zaučení, poradenství a veškeré možné pohodlí: sem spadalo udržování kontaktu se vzdálenou rodinou, jelikož většinou se jednalo o analfabety, kteří přesto chtěli být ujištěni, že v domovině jim kozy neonemocněly a manželky zůstávají věrné.

Zároveň se starala o finanční stránku všech horníků - poskytovali bankovní služby s takovým osobním zaujetím, o kterém se velkým komerčním finančním ústavům ani nezdálo.

Krátce řečeno, museli zajistit vše!

Člověk vytržený z prostředí, které se neměnilo po tisíce let, se najednou dostal do středu sofistikovaného a technologicky řízeného světa, si tedy musel zachovat dobré zdraví i radostnou náladu a hlavně duševní svěžest.

Po skončení kontraktu se pak takový jedinec klidně mohl vrátit domů a všem vyprávět, kam až se dostal a jak báječně se žije v GOLDI. Dokonce se mohl pochlubit přílbou ze šachty i zbrusu novým kufrem, nabitým různorodým ošacením. Posléze předvedl úžasný tranzistorový přijímač usazený u ucha i malou modrou knížečku plnou podivných čísel.

V posluchačích se tímto způsobem také rozněcovala touha vyrazit na dlouhou pouť a udržet neoslabený proud černé záplavy směřující ke GOLDI.

Velký Král dokončil své obchodní transakce, pak rychle vešel do nitra ubytovacího komplexu. Chystal se využít výhodné skutečnosti - oslavou zmeškal směnu, a proto mohl být mezi prvními jak v umývárně, tak v závodní jídelně. Výkročil přes trávníky ke svému bloku. Navzdory rozlehlosti celého zařízení, které poskytovalo útulek šesti tisícům domorodců, se důlní společnost pokoušela utvořit zdejší prostředí pokud možno i atraktivní.

Výsledkem se stal neobvyklý design, připomínající křížence mezi motelem a moderní věznici.

V pozici „boss boy senior“ se Big King rozvaloval v pokoji zcela sám. Obyčejný pracovník by sdílel místnost s pěti jinými.

Velký Král pečlivě kartáčem oprášil použitý oblek a zavěsil si ho do vestavěné skříně, otřel si jako zrcadlo vyleštěné boty a odložil je na poličku botníku.

Potom s ručníkem kolem pasu vyrazil k bloku se sociálním zařízením. Překvapilo ho, že už je tam plno nových rekrutů z aklimatizačního centra.

Velký Král přešel zkušebníma očima ta nahá těla a odhadl, že tahle dávka se musí blížít dokončení osmidenního přizpůsobovacího pobytu. Soukmenovci vypadali štíhle, kůže se jim třpytila a svaly se zřetelně rýsovaly.

Nikdo totiž nemohl vzít černocho přímo z jeho kraalu, kde pravděpodobně trpěl podvýživou, a pak ho ihned spustit do podzemí zlatého dolu. Tam je čekala tvrdá dřina při teplotě kolem třiatřiceti stupňů Celsia a čtyřiaosmdesátiprocentní relativní vlhkosti vzduchu.

V těchto podmínkách hrozilo vážné riziko úmrtí úpalem nebo vyčerpáním.

Proto každý nováček nejprve prošel lékařskou prohlídkou, v pozitivním případě potom nastoupil do aklimatizace.

Osm dní, osm hodin denně nový rekrut se stovkou ostatních, oblečený pouze v bederní zástěrce, v obrovské hale připomínající stodolu vystupoval na stupínek a sestupoval z něho. Jeho výše se dala nastavit, aby odpovídala vzrůstu i hmotnosti nováčka.

Rychlost pohybu regulovala světelná signalizace na panelu, teplota i vlhkost vzduchu souhlasila s podmínkami v podzemí.

Po deseti minutách dostávali napít, tělesnou teplotu registrovalo několik zkušených zdravotníků v řídicí místnosti.

Na konci osmého dne se prozkoušený adept dostane do kondice vrcholového sportovce, vcelku schopný vydržet těžkou manuální práci v nelehkých podmínkách vysokých teplot i odporne vlhkosti bez velkých útrap nebo zbytečného nebezpečí.

„Gwedeni!“ zavrčel Velký Král a nejbližší rekrut, ještě pokrytý mydlíčky, uctivě uprázdnil místo pod sprchou.

„Keshle!“ zamumlal při rozeznání funkce, kterou Big King zastával. Černý obr jen odhodil ručník a vstoupil pod vodu.

Kochal se jako vždy v horkém proudu bušícím do kůže, masíroval si gigantické svaly na rukou i na hrudi.

Tam ho našel posel.

„Nkosi Nkulu, mám pro tebe vyslané slovo,“ domorodec užíval jazyk kmene Šangán, ne umělou hornickou řeč fanagalo.

„Mluv!“ vyzval ho Big King, zatímco si mydlil břicho a hýždě.

„Velký Induna tě prosí o návštěvu ve svém domě, až spořádáš večerní jídlo.“

„Vyříd' mu, že přání vyplním,“ slíbil Velký Král a pozdvihl hlavu, aby si nechal tvář bičovat horkou vodou.

Oblečený do bílé rozhalenky a modrých kalhot mířil orostlý černocho ke kuchyni. Znovu se nováčkové před ním rozestupovali, v rukou drželi jídelní misky zařazení do zástupů u jednotlivých okének na výdej pokrmů.

Big King je minul a prošel dveřmi označenými „Nepovolaným vstup zakázán - pouze pro personál“.

Ohromná prostora zářila odleskem bílých dlaždiček i sporáků z nerezové oceli a rozličných kotlů i nádob, z nichž se dalo denně obsloužit až osmnáct tisíc hladových krků teplým jídlem.

Když černý kolos vstoupil dovnitř, vcelku nikdo přítomnost ani tak významného obra hned nezaznamenal.

Ovšem jeden z kuchařových pomocníků včas zareagoval, uchvátil nádobu velikosti dětské vaničky a přiskočil ke kotli. Otevřel víko a plný očekávání se díval na Velkého Krále.

Ten lehce přikývl, takže obsluhující kuchař mohl okamžitě nabrat asi dva litry vařených fazolových lusků.

U dalšího zásobníku opět čekal na královské gesto schválení.

Přidal podobné množství dušené zeleniny, načež zaklapl víko.

Poté se svižně přemístil k dalšímu kotli, kde druhý pomocník stál připravený s lopatkou téměř stejných rozměrů, jako používali horníci na dobývce.

Ovšem tenhle nástroj zářil čistotou.

Druhý kuchař se úslužně nahnul a nabral enormní porci tuhé bílé kukuřičné kaše. Vůně téhle pochoutky vyvolávala záplavu slin v ústech stejně jako vůně čerstvé upečeného chleba.

Tohle byla hlavní součást domorodé stravy.

Obsah lopatky také skončil v obrovské nádobě...

„Mám hlad!“ poznamenal Velký Král a druhý kuchař se okamžitě nahnul nad kotel, aby posloužil přídatkem.

Pak teprve došli na konec kuchyně, kde další kuchař ihned po jejich příchodu nadzvedl víko tlakového hrnce velikosti automatické pračky.

Z něho vyletěl oblak vonící páry.

S omluvným gestem nastavil obsluhující expert otevřenou dlaň, kam Big King vložil svůj masový kupon.

Jedině maso se totiž vydávalo na stravenky. Každý muž měl nárok na půl kilogramu denně, protože důlní společnost, k úžasu všech bělochů, už dávno odhalila neuvěřitelnou spotřebu právě téhle komodity - při nabídce neomezeného množství čerstvého masa byl domorodec schopný pozřít ekvivalent své vlastní hmotnosti každý měsíc!

Aby měl kuchař jistotu, že Big King dostane skutečně svůj denní příděl, naložil mu naběračkou dobré dva kilogramy téhle lahůdky.

„Zůstáváš mým milovaným bratrem,“ oznámil květnatě Velký

Král a malé procesí zamířilo ke zdroji pití - tam už čekal téměř třilitrový džbán plný kalného, mírně alkoholického domorodého piva připomínajícího řidkou ovesnou kaši.

Životodárný nápoj čepovali z několikanásobné pípy pod cisternou o obsahu skoro pěti tisíc litrů lahodného moku.

Teprve potom obřadným způsobem předali obru džbán i nádobu.

Vyšel ven na kryté verandy s lavicemi a stoly, kde se mohli v tomhle příjemném počasí strávníci najíst.

Když se usadil, prostor kolem se začal plnit - jasný náznak přítomnosti už vyfárané směny.

Každý horník, který ho míjel, uctivě pozdravil, ale jen několik málo privilegovaných si dovolilo k Velkému Králi přisednout.

Jedním z nich byl i Joseph M'Kati, malý starý metař ze stého patra.

„Skončil dobrý týden, NkosiNkulu.“

„To říkáš ty.“ Big King se tvářil nezávazně.

„Právě teď jdu na setkání s naším starším - Old One. Teprve pak uvidíme.“

Starší, Induna z kmene Šangán, žil v domě, který mu dala k dispozici důlní společnost. Bydlení v kompletním sídle s obývacím pokojem a jídelnou, s kuchyní i koupelnou a záchodem si tehle náčelník opravdu vychutnával.

Navíc ho společnost štědře platila, poskytovala mu služebnictvo, jídlo, nábytek a všechno potřebné pro jeho hodnost i postavení.

Šlo skutečně o nejvyššího pohlavára všech černochů z kmene

Šangán, pracujících na SonderDitch. Náčelník dle krve i tradice, stařec s šedivými vousy a člen kmenové rady starších.

V podobných domech, se stejnými výhodami i odpovídajícím stylem, přebývali Indunové i ostatních domorodých skupin sdružujících se v pracovní sílu na Sander Ditch. Šlo o patriarchální struktury vůdců, vykonávajících i funkce kmenových právníků, kteří úřední mocí svého postu rozhodovali a soudili uvnitř rámce tradičního zákona a zvyku.

Důlní společnost ani nemohla doufat, že by udržela harmonii a pořádek bez pomoci těchto Indunů.

„Babar Velký Král pozdravil svého náčelníka hned od vchodu, dlaní se obřadně dotkl čela v hlubokém respektu nejen před vysoce postaveným mužem, ale i představitelem kmenové tradice.“

„Můj synu,“ usmíval se náčelník na pronesenou zdravici.

„Jen pojď dál a přisedni si!“ Gestem poslal sluhu pryč z místnosti. Big King si mezitím dřep l u nohou uctívaného starce.

„Je to pravda, že začneš nyní rubat po boku toho šilence, nazývaného Mad One?“

Takovouhle přezdívkou si totiž vysloužil lamač Johnny Delange.

Pokračovali dál v rozhovoru a náčelník mu položil asi na padesát otázek, které se týkaly záležitostí, ovlivňujících prosperitu jeho poddaných. Velký Král považoval setkání za velice potěšující a nostalgický zážitek, jelikož Induna tady skutečně zaujal místo jeho opravdového otce.

Nakonec upokojený pohlavár přešel k dalším záležitostem.

„Dnes večer budeš mít připravenou zásilku - Krivá Noha na tebe bude čekat.“

„Stavím se pro ni.“

„Běž tedy v pokoji, můj synu!“

Když procházel bránou ubytovacího komplexu, zastavil se

Big King, aby si popovídal s ostrahou.

Tihle hlídači měli právo provést osobní prohlídku u kohokoliv při příchodu i odchodu. Zvláště se zabývali prevencí, aby dovnitř nepronikla žádná žena převlečená za muže, či aby nikdo nepropašoval lahve s alkoholem do střeženého prostoru. Oba druhy potěšení měly totiž zhoubný účinek na celé společenství. Coby dodatečný úkol získali i pověření zabránit pohybu kradeného majetku ať ven nebo dovnitř.

Mohutný černoch si tedy musel zajistit, aby nikoho z nich, nikdy a za žádných okolností, nenapadlo prohledat Velkého Krále.

Zatímco tam stál, poslední záblesk rudého západu slunce pohasl a v celém údolí se začala rozžínat světlá.

Shluky červených značily vzdušné varování na vrcholu těžních věží, masa žlutých čtverců prozrazovala ubytovny, zářivé řetězce pouličních svítilen a izolované skrumáže světýlek o velikosti špendlíkových hlaviček patřily rezidenčním čtvrtím na vrcholu zlatonosného hřebenu.

Jakmile převzala do ruky vládu ta pravá africká tma,

Big King opustil strážné a loudal se hlavní silnicí až za první zatáčku, kde jim zmizel z dohledu. Pak sešel z cesty a vyrazil vzhůru do svahu. Pohyboval se tiše a hbitě jako noční zvíře, s jistotou se držel vyšlapané stezky.

Minul budovy módního rančerské typu se zvýšeným nebo sníženým podlažím, patřící členům důlního managementu.

Překonal rozlehlé trávníky, prošel podél bazénů a zastavil se pouze jednou, když se v blízkosti rozštěkal pes.

Pokračoval dál: tentokrát mu pod nohama skřípala jen zvětralá skála, kolem šuměla bujně rostoucí tráva.

Vystoupal až na vrchol hřbetu, odkud ho zase čekal sestup.

V měsíčním svitu najednou zahlédl trávou zarostlou hromadu suti. Zpomalil postup, pohyboval se obezřetně, dokud nenarazil na plot z rezavého ostaného drátu, chránící vstup.

Překážku snadno překonal a vstoupil do temného otvoru tunelu.

Před padesáti lety už dávno zaniklá důlní společnost tušila existenci zlaté žíly i v téhle oblasti hřebene.

Nákladné geologické průzkumy však časem spolykaly všechny finance a firma nakonec pátrání ze zoufalství přerušila a zanechala za sebou síť tunelů.

Černý kolos se na chvíli zastavil, aby vytáhl baterku z kapsy, poté pokračoval dál. Kuzelem světla objížděl stěny i strop.

Brzo vzduch páchnul po netopýrech, slyšel svištění jejich křídel nad hlavou. Zcela nevzrušený postupoval Big King stále hlouběji do nitra kopce.

Jakékoliv zákruty i odbočky vybíral bez sebemenšího zaváhání.

Nakonec se před ním objevila mdlá zář žlutého světla.

Velký Král baterku zhasl.

„Křivá Noho!“ zavolal, hlas se odrazil od kamenné stěny a zesiloval se akustikou tunelu. Nikdo se neozval.

„To jsem já, Velký Král!“ zahlasil znovu a ihned se z boku odlepil kulhající stín, který k němu zamířil.

Přitom vytahoval hrůzně vypadající dýku z pochvy.

„Všechno máš připravený.“ Malý mrzák se přiblížil, aby příchozího uvítal. „Pojď, mám to tady.“

Křivá Noha získal přezdívkou i kulhání před víc jak deseti lety. Nyní vlastnil a provozoval fotoateliér na důlním pozemku - dobře prosperující podnik se mu skutečně vyplácel, jelikož domorodci nemilují nic víc než svůj obraz na filmu.

Ovšem nešlo zase o tak ziskový podnik, jako jeho noční aktivity v opuštěných důlních prostorách pod zlatonosným hřebenem.

Zavedl Velkého Krále do malé skalní komory, osvětlené petrolejovou svítilnou vhodnou i do větru.

Smíšený se zápachem netopýrů tu vládl ostrý odér koncentrované kyseliny.

Na dřevěném skládacím stole, který zabíral většinu, místa ve skalní kaverně, stály keramické nádoby, těžké skleněné misky, polyetylenové sáčky a různorodé, na první pohled dost podřadné a už dávno vysloužilé laboratorní vybavení.

Na volném místě mezi touto zmetí se nacházela velká láhev se šroubovacím uzávěrem.

Obsah připomínal špinavě žlutý prach.

„Ohó!“ zvolal Velký Král s nadšením. „Pěkná úroda!“

„Jo, měli jsme dobrou tejdnu...“ odsouhlasil Křivá Noha.

Big King pozvedl láhev a jako vždy se divil neuvěřitelné váze vyprodukované suroviny.

Nešlo o ryzí zlato, jelikož v amatérských podmínkách acidní metoda přinášela pouze hrubé výsledky - při pozitivním odhadu se však uvnitř skrýval šestnáctikarátový drahocenný kov.

Obsah totiž reprezentoval týdenní sbírku drobného prachu i koncentrátů od spolupracovníků typu Josepha M'Katiho.

Úlovek pocházel asi z tuctu zranitelných bodů podél produkční linky, v některých případech se odběr uskutečnil přímo v podobném profesionálním pracovišti u důlní společnosti, odkud kořist vynášeli takřka před očima silně ozbrojených stráží.

Všechny osoby spojené s tímto podvodným „dojením“ zlata patřícího důlní společnosti pocházely z kmene Šangán.

Mezi nimi však existoval pouze jediný muž, který představoval nezadatelné právo a dostatečnou autoritu i prestiž, čímž mohl předejít možnosti vzniku lakoty, nenasytnosti a nepřátelství, což vlastnictví zlata běžně vyvolává.

Potom by celá operace přišla vniveč.

Tímto představitelem byl samozřejmě šangánský Induna.

Jen jeden jediný muž s vyhovující fyzickou kondicí i nezbytným autoritativním zjevem a se znalostí portugalštiny: jen ten měl právo disponovat se zlatem.

Nazývali ho Big King.

Velký Král si zasunul láhev do kapsy. Zátěž mu stáhla oblečení do pokřivené fazóny.

„Běž jako gazela, Křivá Noho!“ Mohutný černoš se otočil a zmizel ve tmě tunelu.

„Vydej se na lov jako leopard, NkosiNkulu,“ pochichtával se mrzák, když se také ztrácel v mihotajících se stínech.

„Krabičku tabáku značky Boxer,“ objednal si Velký Král.

Oči Portugalce se mírně přivřely. José Almeida byl majitelem obchodu i výsady od dolů, zároveň provozoval jediný místní motorest. Teď vzal z poličky stogramový balíček žádaného artiklu, aby ho podal přes pult černému zákazníkovi.

Potom přijal platbu, drobné mince na vrácení odpočítal na dlani.

Pak sledoval, jak obr prochází mezi policemi plnými zboží k předním dveřím, kde se vytratil do noci.

„Jdu pro dávku!“ zamumlal portugalsky José na svou kyprou malou manželku s nádherně hedvábným tmavým knírkem pod nosem.

S porozuměním přikývla a přesunula se na jeho místo k pokladně.

On mezitím přešel do skladu, za nímž se rozkládala obytná část domu.

Ve stínu zadního traktu čekal Velký Král. Když se dveře otevřely, protáhl se dovnitř a José za ním zavřel.

Potom Portugalec odvedl mohutného návštěvníka do kanceláře, kde vzal ze skříňky klenotnickou váhu.

Pod ostřížím zrakem kolosálního černocha začal vážit zlato.

José Almeida nakupoval drahocenný kov z neoficiálních zdrojů všech pěti nejvýznamnějších dolů, těžících na zlatých polích u Kitchenerville.

Dával standardní cenu pěti randů za unci, znovu prodával za šestnáct.

Ospravedlňoval si nevídaně velkou marži, ze které mu plynul do kapsy až astronomický zisk, smutnou skutečností vyplývající z této ilegální transakce: pouhé držení neregistrovaného zlata se označovalo v Jihoafrické republice za

zločin s ohodnocením až pěti let vězení.

Almeida se pomalu blížil ke čtyřicítce. Rovné černé vlasy si ustavičně odhrnoval z čela, na dění kolem se díval hnědýma zvědavýma očima. I když měl špinu za nehty, na hlavě věčně rozčuchané vrabčí hnízdo a vcelku umouněný zjev ve svém obnošeném oblečení, patřil k zámožným lidem.

Proto mohl v hotovosti zaplatit čtyřicet tisíc randů, požadovaných důlní společností, pro zajištění své monopolní pozice coby obchodníka na pozemku CRC. Tím tedy získal velice exkluzivní klientelu dvanácti tisíc dobře placených horníků, čímž se mu vložený obnos vrátil už během prvního roku obchodování.

Skutečně nepotřeboval riskovat a zaplétat se do nezákonného nakupování zlata, ale tenhle žlutý kov je podivný materiál.

Nakazí totiž většinu lidských bytostí, které se ho dotknou, přímo hazardní chamtivostí.

„Dvě stě šestnáct trojských uncí,“ ohlásil José.

Klenotnická váha byla samozřejmě nastavená na dvacetiprocentní chybičku - ve prospěch majitele.

„Jeden tisíc osmdesát randů...“, odsouhlasil Big King portugalsky. Překupník spokojeně zamířil k velkému zelenému sejfů v koutě.

Theresa Steynerová vstoupila do baru Grape and Gable v johannesburském hotelu President přesně ve čtvrt na dvě. Hurry Hirschfeld vstal, aby ji uvítal. Ve svém postoji jasně odrážel fakt, že těch patnáct minut zpoždění nehraje žádnou roli pro takhle krásnou ženu. Její babička by dokonce považovala podobný příchod za až příliš brzký, jak bývalo jejím vlastním zvykem.

„Jdeš pozdě!“ zavrčel starý pán. Nechtěl nechat vnučku bez pokárání.

„Ale ty jsi velký, plyšový, bručivý a stářím líbezný medvídek...“, zareagovala Terry a políbila ho na špičku nosu dřív, než stačil uhnout. Hurry se rychle posadil, ve tváři si udržoval nasupený výraz ze samé radosti.

Rozhodl se nebrat ohled na dvojici Marais a Hardy, kteří o kousek dál u baru pozorně naslouchali celé scéně a právě se marně pokoušeli zakrýt nadšené úšklebky.

Klidně to můžou vyžvanit všem členům Rand Clubu, rozhodl se v duchu starý pán.

„Přeju dobrý den, paní Steynerová,“ usmíval se barman v šarlatovém sáčku. „Můžu vám namíchat Manhattan?“

„Nesváděj mě, Thomasi! Držím dietu. Proto si dám jen sklenku sodovky.“

„Dietu,“ odfrkl děda. „Jsi dostatečně vyzáblá, takže si dáš

Manhattan. Thomasi, přidej jí tam ještě třešničku.

V rodině Hirschfeldů neexistovala žena, která by vypadala jako kluk, a ty rozhodně nebudeš první...“

Chvilí popřemýšlel, načež ještě dodal: „Objednal jsem ti taky oběd, aby tě v mé společnosti netrápil hlad!“

„Dědulko, ty tedy dokážeš šokovat,“ pronesla vnučka láskyplně.

„Nyní, vážená slečno, si pojdme vypošlechnout novinky, které se udaly od doby našeho posledního setkání.“

Rozprávěli spolu jako přátelé, velice dobří a plní vzájemné důvěry. Šlo o náklonnost, sahající daleko za běžný příbuzenský vztah pokrevní linie. Velkou roli hrálo i vzájemné propojení ducha. Seděli těsně vedle sebe, hlavy dohromady, hleděli jeden druhému do tváře, zcela ztraceni v prožívaném blahu vytvořeného společenství.

Nadšené mumlání občas přerušil cinkavý trylek smíchu nebo hluboký tón pochechtávání.

Naprosto pohlacené rozhovorem je našel až Peter, vrchní číšník v jídelně zvané Transvaal Room.

„Pane Hirschfelde, náš šéfkuchař se topí v slzách...“

„Bože můj!“ zaúpěl host a podíval se na starobylé hodiny nad barem. „Už jsou skoro dvě! Pročpak mi to někdo neřekl?“

Ostřice přiletěly z domova v teplých vodách Indického oceánu od Mossel Bay dnes ráno a Theresa spokojeně vzdychala pokaždé, když jednu slupla.

„Ve středu jsem vyrazila s Manfredem na Sander Ditch.“

„Vím, vím - v novinách se objevila fotka,“ dědeček přikývl a zhltl dvanáctou a poslední laskominu.

„Musím ti sdělit, že se mi bude líbit tvůj nový generální...“

Hurry položil vidličku na talíř, zatímco mu náznak hněvu zabarvil stařecky povadlé líce.

„Myslíš Freda Plummera?“

„Nebud' naivní- přece ten Rodney Ironsides.“

„Copak ten tvůj studený čumák ti doma dělá brífink?“ vyzvídal dědeček.

„Manfred?“ Otázka ji skutečně zmátla, což důlní magnát zaregistroval. „Co ten s tím má společného?“

„V pořádku, zapomeň na to!“ Hurry se zbavil představy doktora jednoduchým potřesením hlavy.

„Proč se ti zamlouvá Ironsides?“

„Slyšels ho někdy mluvit?“

„Ne.“

„Je opravdu velmi dobrý. Jsem si jistá, že je i prvotřídní důlní znalec.“

„To ano,“ přitakal stařec, zatímco se tvářil ostražitě a dost neutrálně.

Peter odnesl použité nádobí ze stolu, čímž poskytl mladé ženě kýženou pauzu, aby se vzpomatovala ze zklamání.

V několika předchozích vteřinách se totiž dozvěděla, že Ironsides nebyl vybrán pro tenhle post.

Dědeček si ve skutečnosti už zvolil pro pozici generálního ředitele toho starého, jako švestka zevrklého Plummera.

Nějakou chvíli trvalo, než dospěla k rozhodnutí použít i těch nejšpinavějších triků v tomto skrytém boji, aby Rod nebyl přehlédnut.

Číšník před ně položil další lahůdku: studeného humra.

Když se od nich obsluha vzdálila, vnučka vzhledla k dědečkovi.

Podánilo se jí zdokonalit trik se zvětšením již tak velkých očí. Když je držela právě takhle otevřené, dokázala je i zaplavit slzami.

Efekt mimického výrazu byl zničující!

„Viš, dědulko, on mi tolik připomíná tátu, kterého mám už jenom na fotografiích...“

Plukovník Bernard Hirschfeld, její otec, uhořel v tanku u

Sidi Rezegh. Theresa si hned všimla, že Hurry Hirschfeld má obličej stažený bolestí. Okamžitě na ni dolehl pocit viny - copak opravdu bylo nezbytné použít zbraň největšího kalibru, aby prosadila svou?

Starý pán se zatím snažil vydolovat z mořského korýše vidličkou kus chutného masíčka.

Hlavu měl skloněnou, nemohla mu tedy vidět do tváře.

Opatrně se natáhla, aby se dotkla jeho ruky.

„Dědulko...“, špitla. Ten vzhledl, snažil se však chovat zdrženlivě, aby neprozradil míru pohnutí.

„Hernajs, viš ty vůbec, jaký máš postřeh? Ten chlap mi fakt trochu připomíná mého synka! Vyprávěl jsem ti vůbec někdy, co můj Bernie a já...“

Na Theresu dolehla až závrať způsobená vlnou úlevy.

Nijak jsem ho nezranila, uklidňovala se v duchu - dokonce se mu můj nápad líbí, snad s ním i souhlasí.

S typicky ženským instinktem se jí podařilo vybrat jedinou formu přesvědčování, která mohla pohnout Hurry Hirschfeldem natolik, aby změnil své původní rozhodnutí.

Doktor Steyner si zavakl přezku bezpečnostního pásu a pohodlně se uvelebil v sedadle letounu Boeing 707.

Jen mírně ho trápil pocit zhnusení nad prožívanou úlevou.

Ironsides se konečně natrvalo usadil najím příslibeném postu.

Hurry Hirschfeld si poslal pro něj dvě hodiny před odletem, aby se s ním rozloučil a popřál mu hodně štěstí k následným rozhovorům.

Manfred stál před starým pánem a zoufale se snažil vymyslet nějaký způsob, jak zcela přirozeně předložit důležitou záležitost ohledně nového generálního.

Hurry mu však potíže ušetřil.

„Mimochodem, ten Ironsides dostane SonderDitchl Hádám, že už přišel čas, abychom si novou krví omladili management.“

Jak prosté a jednoduché. Teď měl doktor problém v přesvědčování sebe samého - ty hrozby, které ho trápily nespavostí během posledních čtyř nocí, již neexistovaly.

Ironsides v tom jede. A teď, až přiletí do Paříže, může prohlásit: Ironsides je na svém místě. My jsme připraveni začít.

Zvuk motorů se změnil, Boeing 707 roloval ke startu.

Manfred si opřel hlavu o sedačku a pohlédl z okénka ven.

Nemohl rozeznat postavu manželky v chumlu diváků na vyhlídkovém balkonu mezinárodního letiště Jan Smuts Airport.

Právě míjeli další zaoceánský kolos společnosti PanAm, který mu vyhlídku zasloužil.

Doktor se tedy podíval přímo před sebe. Ihned se mu rozšířilo chřípí, proto očima překontroloval nejbližší okolí.

Cestující vedle něj se svlékli do košile. Tlusté individuum zcela jistě ještě nikdy nepoužilo tělový deodorant.

Manfred se v zoufalství rozhlížel kolem. Letoun se zdál zaplněný do posledního místečka, takže se nabízela jen malá šance na možnost přesunu jinam. Navíc zvrhlík vedle něj už vytahoval krabičku cigaret.

„Nesmíte kouřit!“ zavyl doktor. „NEKURTE pořád ještě svítí!!!“

Kombinace tělesného pachu a cigaretového kouře se přece nedá přežít...

„Já přece nebulím...“, podívoval se chlápek, „ještě!“

V mžiku si umístil cigaretu mezi rty, zapalovač držel v ruce, připravený na zhasnutí signálu.

Přes tři tisíce kilometrů do Nairobi, v duchu kvílel

Manfred a žaludek se mu začal obracet naruby.

„Terry, zlatíčko, proč bych u všech všudy měla podstoupit únavnou cestu až do Kitchenervillu a tam čučet na nějaké poskakující divochy?“

„Abys mi udělala laskavost, Joy“, vysvětlovala Theresa do telefonu.

„To by pro mě znamenalo zkažený celý víkend.“

Děti jsem odvezla k babičce, navíc mám rozečtenou roztomilou knížku Městečko v Německu. Radost mi dělalo už jen pouhé pomýšlení na blažené volno při četbě a...“

„Prosím, Joy, jsi má poslední naděje!“

„V kolik hodin se vrátíme domů?“ Obrana přítelkyně polevila.

Terry vytušila možnou výhodu a nemilosrdně tlačila na pilu.

„Možná tam na dole potkáš perfektního chlapa, který tě vezme za srdce a...“

„Ne, díky!“ Joy se víc jak před rokem rozvedla, ovšem některým lidem trvá déle, než se oklepou.

„Měla jsem nádherného mužského a užívala si po velkých tučných soustech...“

„Ach, chudinko, nemůžeš přece pořád apaticky dřepět doma!“

Vzpamatuj se, budu u tebe za půl hodiny.“

Přítelkyně rezignovala a unaveně vzdychla: „Zatracená Thereso

Steynerová...“

„Řekla jsem za třicet minut!“ znovu připomněla Terry, načež rychle zavěsila, aby si to kamarádka na poslední chvíli ještě náhodou nerozmyslela.

„Já hraju golf. Je sobota, proto hraju golf!“ opakoval neústupně doktor Daniel Stander.

„Pamatuješ si, jak jsem řídil sám celou cestu až do

Bloemfonteinu...“, zaútočil Rod a Dan ho bryskně přerušil.

„V pořádku, samozřejmě že si pamatuju! Nemusíš mi to zase barvitě líčit...“

„Dlužíš mi hodně, Standere,“ pokračoval dál Ironsides.
„Vše co po tobě chci, je jedno jediné odpoledne z tvých mizerných sobot! Je to fakt tak moc?“
„Nemůžu přece s klukama takhle vydupat, tohle datum jsme si už dávno naplánovali!“ Vykrucoval se, chtěl uniknout.
„Ovšem já už zavolał Benovi - představ si, bude pro něj potěšením, aby převzal tvé místo.“
Rozhostilo se dlouhé a skličené ticho, pak se Dan zase ozval:
„A jak ta kočka vůbec vypadá?“
„Jde o překrásnou a bohatou nymfomanku, dokonce vlastní i pivovar!!!“
„Aha! To určitě!“ sarkasticky komentoval doktor.
„Dobrá, udělám to - musíš mi však potvrdit, že všechny mé závazky a dluhy vůči tobě budou plně vyrovnány!“
„Jo, dám ti podepsanou stvrzenku,“ odsouhlasil důlní expert.
Dan se stále tvářil rozmrzele, když se luxusní Daimler objevil na příjezdové cestě a zaparkoval před vstupem do hornického klubu. Společně s Rodem stáli u okna Ladies'
Baru, aby včas spatřili blížící se hosty.
Doktor si zrovna objednal třetí pivo.
„Tady je máš!“ oznámil suše kamarád.
„To jsou ony?“ Prožívaná skepse zmizela jako mávnutím kouzelného proutku, když hleděl ven přes barevně tónované sklo.
Šofér právě pomáhal oběma dámám vystoupit.
Dorazily v pohodlném a slušivém sportovním oblečení, oči jim kryly sluneční brýle.
„Jo, to jsou naše krasotinky.“
„Panebože!“ vydechl Dan omámeně, což se mu stávalo velice zřídka.
„Která je ta moje?“
„Ta blondýnka...“
„Paráda!“ zajásal doktor nadšeně a poprvé se vlně zašklebil od chvíle, co se sešli. „Proč tady pořád ještě takhle blbě stojíme?“
„No jo, proč?“ kladl si polohlasně stejnou otázku Rod.
Žaludek mu připadal nějak podivně zauzlovaný když jim kráčel vstříc po předních schodech. Pomalu se blížil ke své vysněné krásce.
„Paní Steynerová, jsem tak rád, že jste nás navštívila!“
Až mu mráz přejel po zádech, když zahlédl utajovaný souhlas - ano, byl tam, pořád seděl v těch jejích nádherných očích i v milém úsměvu. Nepodlehł tedy vlastní obrazotvornosti!
„Děkuji vám, pane Ironsidesi,“ odpověděla jako školačka, znovu sama sebou nejistá, zneklidněná.
„Chtěla bych vám představit mou nejlepší přítelkyni, paní Albrightovou. Joy, to je pan Rodney Ironsides.“
„Moc mě těší.“ Usmál se na ni při podání ruky.
„Nastala hodina džinu, myslím si.“
Doktor na ně čekal v baru, celý netrpělivý, až ho konečně Rod představí.
„Joy se nesmírně těší na ten opravdový africký folklór,“ nadhodila Terry, když se usadili na židličky u barového pultu.
„Už několik dní nedočkavostí ani nemůže pořádně spát...“
Kamarádka na chvíli celá zkoprněla.
„Do toho se zamilujete,“ odsouhlasil Dan a o kousek se posunul, aby se dostal blíž k jejímu loktu.
„Třeba já bych si to nenechal ujít ani za nic...“
Joy byla vysoká a štíhlá dívka s dlouhými rovnými zlatavými vlasy, které jí spadaly až na ramena.
Oči sice zářily chladnou zelení, ale ústa při úsměvu lákala hebkostí a plností. Nyní se doktorovi dívala přímo do očí.
„Ani já ne...“ prohlásila spokojeně a uklidněný Ironsides ihned věděl, že může zaměřit svou pozornost stoprocentně jen na Theresu Steynerovou.
Joy Albrightová se dočká víc než adekvátního Danova zájmu.
Objednal nápoje a všichni zcela jednomyslně přišli o touhu zhlédnout křepčící domorodce při tanci.
Během rozhovoru Rod Therese navrhl: „Večer stejně jedu až do Johannesburgu, takže není důvod tady zbytečně zdržovat vašeho nešťastného šoféra po celé odpoledne.
Klidně ho nechte odjet a já vás vezmu domů.“
„Dobrá,“ odsouhlasila ihned mladá žena.
„Mohl byste to pro mne zařídit, prosím?“
Když po chvíli Rod pohlédl na hodinky, zjistil, že je už půl čtvrté.
„Božíčku!“ zvolal dramaticky. „Jestli si nepospíšíme, o všechno přijdeme!“ Joy a Dan se zjevnou nechutí přerušili jistě velmi důležitý hovor, jelikož měli předtím hlavy těsně u sebe.
Záplava lidí v amfiteátru je tiskla ze všech stran.
Šlo však o radostné postrkování, protože veškeré zábrany se už dávno rozplynuly v pravěkém vzrušení z tance - hlediště vřelo podobně jako při býčích zápasech.
Ironsides s doktorem probíjeli cestu děvčatům, rozráželi lidskou masu od hlavní brány až k místu rezervovaných sedaček v první řadě. Obě dvojice usedly rozesmáté, dámy zardělé - i je nakazilo všeobecné vzrušení, násobené předtím požitým alkoholem.
Všude se ozývalo hučení z netrpělivého očekávání.

„Šangáni!“ Publikum natáhlo krky směrem ke vstupu, v němž poskakovalo víc jak deset bubeníků. Dlouhé dřevěné bicí nástroje s pásy ze surové kůže se jim pohupovaly kolem krku. Domorodci okamžitě zaujali pozici po obvodu kruhové arény z udupané hlíny.

Bum, bum! Bum, bum! Zazněly úderů jednoho z bubeníků, v amfiteátru zavládlo ticho.

Bum, bum! Bum, bum! Téměř nazi s výjimkou krátkých bederních zástěrek se hudebníci sklonili nad svými nástroji, sevřenými mezi kolena. A začali rozvíjet rytmus tance.

Ozvalo se přerušované, znepokojivé bušení, tón se kroutil, trhal a škubal jako přeseknutý nerv, ovšem byl to podmanivý, pozornost vynáhající zvuk - pulz černého kontinentu a jeho obyvatel.

Pak se objevili tanečníci: postupovali šouravým krokem, řada za řadou, ozdobeni třepotajícími se pestrými členkami z volavčích per, což doprovázel podivný šelest.

Ocasy zvířecích sukní vířily, válečná chrastidla na zápěstích i kotnících řinčela, černé svaly už jakoby naolejované potem vzrušení se blýskaly. Masa domorodců postupovala pomalu, jeden bojový útvar za ještě vznešenější jednotkou-válečníci se posunovali zdánlivě napojeni na bubny, které jim pumpovaly život do žil.

Pronikavé zatroubení na roh chocholátky donutilo černý živel se pootočit - rychlostí a lehkostí tanečníci připomínali suché listy rozfouknuté větrem.

V mžiku vytvořili opět jiný útvar a v mezeře uprostřed se zjevila jediná mohutná postava.

„Big King!“ jméno publikum doslova vydechlo a bicí okamžitě změnily rytmus. Rychleji, vyžadoval tanec, přitom aktéři náhle zasyčeli - z hrdel jim vyšlo zabouření moře, když ve vichru buší do skalnatého pobřeží.

Velký Král široce rozpažil, pevně stál na napjatých nohou podobajících se monolitům z černého mramoru.

Hlavu držel zakloněnou. Zapěl jediné slovo vydávaného povelu: pronikavé zaječení přivodilo u všech zdvižení pravé nohy tak vysoko, až se koleno ocitlo na úrovni hrudi.

Snad půl vteřiny trvala pauza a pak dvě stě bosých chodidel udeřilo do země jako jeden muž.

Rozlehlo se zadunění, až se amfiteátr otřásl v základech.

Šangáni začali tančit, skutečnost se přesunula do pohybů vpřed, výskoků, víření i ústupů bojových útvarů.

Jen jednou Rod odtrhl zrak od předváděného show.

Theresa Steynerová seděla vedle něj, oči jí jiskřily, rty měla mírně rozevřené a v té vlně erotické vřavy i v barbarské nádheře se zdála úplně ztracená.

Joy a Dan si navzájem svírali ruce, jejich ramena i vnější strana stehů se pevně dotýkaly.

Roda bolestivě bodl osten závisti.

Později, zpět v Ladies' Baru hornického klubu, seděli opět u pultu, ale hovořili velice málo. Ve všech zůstalo jakési napětí a chovali se dost nervózně.

Možná to způsobil hluboký zážitek ze setkání s touhami a kulturou primitivního kmene.

Možná i sebeovládání a zdrženlivost vyplývající z jejich společenského postavení.

„Dobrá,“ vydechl nakonec Ironsides, „pokud vás dvě, dámy, mám odvézt domů v přijatelnou hodinu...“

Doktor a jeho nová přítelkyně vyhrkli společně.

„Rode, nedělej si starosti, já budu...“

„Dan říká, on bude...“, vtom se oba zarazili a ostýchavě se na sebe zašklebili.

„Zdá se mi, že náš doktor si náhle vzpomněl, že musí dnes večer také neodkladně do Johannesburgu, a proto vám nabídl svezení!“ komentoval Ironsides suše.

Zasmáli se, čímž Rodovu pronesenou úvahu potvrdili.

„Zdá se tedy, že my jsme ponecháni osudu, paní Steynerová,“ obrátil se Rod kTherese.

„Důvěřuji vám,“ řekla pevným hlasemTerry.

„Jestliže tohle myslíte vážně, madam, pak jste šílená,“ poznamenal lékař.

Maserati Quattroporte se hnalo rychle padajícím soumrakem.

Světlejší obzor přecházel do černé oblohy, sporadické shluky světel na ně blikaly z kolem ubíhajícího veldu.

Rod zapnul reflektory a přístrojová deska se jemně rozzářila.

Tím se interiér krásného sportovního vozu proměnil v teplé osamělé místo, zcela izolované od okolního světa.

Vítr cosi šeptal, pneumatiky bzučely a motor hučel vemlouvavý, důvěrný refrén.

Terry se uvelebila v měkkém koženém sedadle s nohama skrčenými pod bradou, objímala si kolena.

Zírala vpřed do prostoru vykrojeného ze tmy dálkovými světly, zdála se trochu odtazítá, ale současně i velmi blízká.

Každých pár minut řidič stočil zrak ze silnice a očima studoval její profil. Znovu se na mladou ženu zadíval, tentokrát hbitě zareagovala na jeho upřený pohled a zatvářila se upřímně.

„Uvědomujete si vůbec, co se děje?“ hlesla.

„Ano,“ odpověděl pravdivě.

„Víte, jak to může být pro vás nebezpečné?“

„A co pro vás?“

„Kdepak, já jsem nezranitelná, patřím k rodu Hirschfeldů - ale co vy, vždyť vás to může zničit!“

Ironsides pokrčil rameny.

„Pokud budeme rozvažovat případné důsledky před každou akcí, potom se k ničemu nikdy neodhodláme...“

„Nenapadlo vás, že bych mohla být jenom rozmazlená malá bohatá mrcha, která se chce za každou cenu zabavit? Třeba se takhle chovám pořád.“

„Třeba,“ povzdychl důlní expert. Dost dlouho oba mlčeli, pak Terry znovu promluvila.

„Rode?“ poprvé ho oslovila křestním jménem.

„Ano?“

„Já tohle nedělám, opravdu ne!“

„Napadlo mě to taky.“

„Díky.“ Otevřela si kabelku. „Potřebuju si zakouřit.“

Cítím se jako na okraji skalního útesu a mám hroznou chuť se vrhnout do hlubin.“

„Terry, zapalmitakyjednu...“

„Taky toužíš po cigaretě?“

„Nutmě.“

V tichosti pokuřovali, oba strnule hleděli vpřed.

Potom Theresa stáhla okénko a nedopalek vyhodila ven.

„Máš ten post zajištěný, víš to?“ Celý den mu tu novinku chtěla sdělit, doslova ji v nitru hlodala.

Sledovala jeho reakci: obličej se zamračil, rty se zúžily, oči přivřely.

„Slyšel jsi, co říkám?“ konečně zvědavě vyhrkla.

Vůz začal brzdit, zastavil se až na krajnici.

Řidič zatahl ruční brzdu a obrátil se tváří k ní.

„Terry, co jsi to povídala?“

„Že tu funkci máš...“

„Jakou???“ vyžadoval jasnou odpověď.

„Dnes ráno dědula podepsal veškeré instrukce!“

Dostaneš to až v pondělí. Jsi totiž nyní jmenovaný coby nový generální ředitel Sander Ditch.“ Ráda by ještě chtěla pokračovat a dodat: já ti to obstarala, já donutila dědulu, aby ti tenhle post přidělil.

Tohle se však nikdy nestane, slíbila si v duchu.

Přece mu tak obrovský životní úspěch tímhle sdělením nezkazím.

Musí věřit, že vyhrál férově, a ne, že jde o můj dar...

Probíhala sobotní noc, skutečně velká noc v Dump City.

Zlatý důl Blaauberg Mine se pyšnil pozicí nejstaršího producenta drahocenného kovu na nalezištích u Kitchenervillu.

Už se v něm dokonce vyskytovaly kompletně vyrubané sekce, nyní zanechané napospas zubu času - haldy na výsypce se tyčily zcela opuštěné a zarostlé býlím. Mezi podrostem s plevelem, dosahujícím až do výše hlavy v údolích mezi těmito kopci stvořenými člověkem, vyrostla kolonie nuzných příbytků.

Právě podle hald se honosně nazývala Dump City, zdejší obyvatelé si ji tak pojmenovali.

Boudy si domorodci zhotovili z vyhozeného pozinkovaného plechu i ze zploštěných sudů od oleje. Samozřejmě že v tomto nelegálním sídlišti netekla ani voda, natož aby tam existovala kanalizace.

Kolonie, pěkný kus vzdálená od hlavní silnice i od rezidenčních komplexů sousedních dolů či od samotného městečka Kitchenervillu, se perfektně skrývala mezi haldami.

Byla přístupná jen pěšky, proto ji nikdy nenavštívil žádný příslušník Jihoafrické policie.

Právě pro tuhle strategickou polohu si vhodné místo vybralo všech tři sta stálých obyvatel.

Každá z chatrčí vlastně sloužila jako shebeen, tedy ta nejhorší putyka, kde se pančovaný alkohol prodával za astronomické ceny, kde dagga, jihoafrická marihuana, byla volně k dostání. Sem se stahovali domorodí zlatokopové z okolních dolů, tady se družili a hýřili.

Nepřicházeli sem ale kvůli pití, vždyť na ubytovnách měli bary s kompletním sortimentem alkoholu, navíc za klubové ceny.

Pouze pár z nich si sem přišlo zakouřit daggu, jelikož velmi málo horníků propadlo závislosti na droze - vždyť byli na dole dobře živení, museli tvrdě pracovat a stali se z nich celkem spokojení lidé.

Docházeli sem jenom kvůli něžnému pohlaví!

Pět dolů v téhle oblasti zaměstnávalo po deseti nebo dvanácti tisících horníků u jedné firmy.

V Dump City se činilo dvě stě žen dosažitelných v nejbližším okruhu třiceti kilometrů. Krása vůbec nebyla nezbytná pro zdejší pracovnice: uživily se tu děvy i značně obtloustlé, stářím povadlé, bezzubé - všechny se zde mohly chovat jako královny...

Big King dorazil po stezce kroutící se podél úpatí hald.

S ním přicházely i dva tucty jeho soukmenovců, mohutných černochoů z kmene Šangán. Zdobily je královské regálie, v rukou svírali bojové hole.

Stále ještě překypovali napětím a vzrušením z válečných tanců.

Blížili se poklusem v čele s Velkým Králem. Podle kmenové tradice zpívali, ale ne lahodné melodie k sázení či námluvám, ani ne pracovní skandované popěvky, ani písně vítací...

Z jejich hrdel vycházely bojové popěvky, které zpívali jejich předkové, když s kopím v ruce pátrali po dobytku i nových otrocích. Rytmus v nich rozněcoval bojové vření, divoká a vlastenecká slova jim tepala jako krev přímo v žilách každého jinak delikátně vnímavého průměrného

Šangána. Vlastně právě proto důlní společnost shledala za naprosto nezbytné zakázat tyhle nebezpečné písně!

Jako pravý Skot, když uslyší své dudy, tak i Šangán se při bojových melodiích připravuje k násilné akci.

Píseň skončila, jakmile se černý kolos zastavil u nejbližší chatrče. Vůdce odhrnul zavěšený pytel, sloužící coby dveře.

Pak se sklonil, aby mohl vejít dovnitř a jeho kamarádi ho následovali.

Ve velké prostore zavládlo elektrizující ticho.

Vzduch zhoustl kouřem, blikavé petrolejky nedokázaly místo osvětlit natolik, aby se dalo dohlédnout k protější stěně.

Místnost zaplňovali muži, bylo jich asi tak čtyřicet nebo padesát. Puch lidského potu a odér pančovaného chlastu visely ve vzduchu. Mezi namačkanými horníky prosvítalo několik jasných bodů ženského oblečení, i když hnána

zvědavostí po tak nádherně melodickém zážitku se dovnitř hrnula další děvčata ze spojovacích dveří vzhůru.

Některá si s sebou vedla i zákazníky, cestou se ještě dooblékala.

Když všichni uviděli Velkého Krále a jeho válečníky v plné zbroji, umkli a bděle sledovali nastalou situaci.

Po boku černého obra jeden z pobočníků zašeptal:

„Basutové! To jsou kaffři z Lesothského království!“

Měl pravdu - Big King bezpečně poznal obyvatele nezávislého hornatého státu.

Černý kolos vykročil vpřed, zavrtěl boky a leopardí ohon na kožené suknici se ladně zhoupl.

Zároveň i volavčí pera v čelence jemně zašustila.

Došel až k primitivnímu barovému pultu.

„Letícího ptáka,“ objednal si u babizny, která vlastnila tenhle pajzl. Hned před něj postavila láhev brandy s obrázkem orla.

Velký Král si naplnil sklenku do poloviny, vědom si upřených pohledů všech přítomných, a obsah bleskově vypil.

Pomaloučku se otočil a zrakem bedlivě prozkoumával místnost.

„Copak to může být?“ pronesl sytým hlasem, který se nesl do každého kouta. „Sedí to na vrcholu hory, škrábe se to a chytá blechy. Je to pavián, nebo lesothskýkaffr?“

Nadšený řev vytryskl z hrdel všech jeho soukmenovců.

„Basutové!“ řičeli z plných plic a postupovali vpřed k baru, zatímco nespokojené bručení i zlovonná mumlání se neslo od ostatních štamgastů.

„Copak to může být?“ zaječel jeden z poddaných lesothského krále. Pak se statečně vztyčil: „Má to peří na hlavě a kokrhá to na hromadě hnoje? Je to kapoun, nebo šangánský povaleč?“

Velký Král se zdánlivě ani nepohnul, ale láhev s orlí brandy, věrná svému názvu, skutečně vyletěla.

Krásně pukla na posměváčkově čele - ten se zhroutil dozadu a srazil na zem i dva ze svých společníků.

Ježibaba jen tak tak uchvátla pokladnu, aby prchla z dosahu běsnění. Místnost totiž explodovala v jediné bouři násilí.

Válečníci nemají dostatečný prostor k použití bojových holí, uvědomil si Big King, proto nadzvedl masivní část baru, odtrhl ji od podstavce a umístil fošnu před sebe jako radlici buldozeru.

Vyrazil na zteč, přičemž smetl vše, co mu stálo v cestě.

Praskání rozbíjeného nábytku i kňučení a vytí převálcovaných obětí dostalo Velkého Krále až za hranici soudnosti.

Zalilo ho rudé atavistické běsnění šilence.

Basutové také patří k jednomu z bojovných kmenů lidu Nguni.

Tito šlachovití horalové se vrhli do konfliktu se stejně divokou radostí jako Šangáni - ryk bitvy v jediné místnosti prakticky rozrušil a pohltil veškeré obyvatelstvo v Dump City.

Jedna z dívek s oblečením na zádech zcela rozervaným, takže zůstala oděná jen v růžových bombardáčních, vylezla na vrchol zbytků baru, odkud začala podporovat své soukmenovce.

Obří prsa o velikosti melounů se ve světle lampy až nebezpečně pohupovala, zatímco jejich majitelka vydávala charakteristický ječivý trylek, kterým domorodé ženy dle tradičního zvyku doháněly válečníky do bojové extáze.

Tucet dalších sexuálních pracovnic se horlivě účastnil chvějivého jódlování připomínajícího zoufale pronikavý nářek - tenhle pazvuk však brzy Velkého Krále znechutil.

S kusem baru před sebou vyrazil opět kupředu, tentokrát proti chabé stěně téhle barabizny.

Bez viditelné námahy chatnou konstrukci proboural, chajda pukla jako papírový pytel.

Střecha poklesla s unaveným heknutím, zatímco černý obr se řítí s nezmenšenou silou úzkou špinavou uličkou Dump City.

Během letu srazil každého pocestného, který se mu připlétl do rány - rozháněl i hejna slepic a smečky toulavých psů.

Přitom neustále řičel naplno, až neuvěřitelně podobný rozvzteklému gorilímu samci.

Na konci osady se hbitě obrátil a hnal se zpět, pocit marnosti se v něm však ještě rozrůstal při pohledu na pustou ulici, kde se válelo pár sražených lidských bytostí.

Zejméním otvorem v boku shebeenu vpadl zase do nálevny, aby ke své hrůze zjistil, že už i zde je po boji.

Pouze nepatrné množství z mála účastníků se ještě plazilo či v leže skučelo na koberci z rozbitého skla.

Big King se stále rozhlížel kolem sebe, aby našel další cíl pro svůj neukojený hněv.

„Nkosi Nkulu!“ Kyprá děva si kupodivu udržela post na vrcholku pyramidy, oči jí zářily nepotlačeným vzrušením, nohy se jí třáslly.

Mohutný černoch vypustil další zařvání a odmrštil bicí fošnu.

Ta mohutně zaduněla o protější stěnu.

Pak Velký Král začal postupovat směrem ke svůdné krasavici.

„Ty jsi skutečný lev!“ vyjekla povzbuzení na blížícího se obra.

Ten už popadl do každé ruky jedno z těch mohutných černých sametových ňader, bradavky zamířil na sebe a mačkal ostošest.

Vzrušení s ním doslova cloumalo.

„Sežer si mě!“ vykřikla, když ji Big King letmo smetl z hromady trosek. Pak kořist zdvihl do výše a vyběhl s ní ven do noci. Hnal se s krasavicí do podrostu pod haldami - snadno ji udržel v jedné ruce, jelikož druhou ze sebe strhával bederní zástěrku z leopardí kůže, jejíž ocas divoce vlál...

Takhle zase vypadala sobotní noc v Paříži. Tady někteří lidé stále ještě pracovali, protože světla zářila v horních místnostech jednoho z velkých velvyslanectví na rue Royale.

Tloušťák, zastávající funkci hostitele v hazardním johannesburském komplexu, se nyní převtěl do role hosta.

Hověl si pohodlně v kožené klubovce, tělnatost a ocelově šedé vlasy na skráních mu dodávaly na důstojnosti.

Z masitého a opáleného obličej vyzařovala inteligence.

Třpyt očí se zdál chladný a tvrdý jako diamant na jeho prstu.

Intenzivně naslouchal druhé osobě, asi tak stejného věku jako on, která stála před obrazem promítnutým na plátno, téměř zakrývající celou zeď.

Tenhle muž držením těla a nenuceným chováním prozrazoval učence - právě nyní mluvil, svůj projev adresoval posluchači v křesle, zatímco ukazovátkem přejížděl schéma na plátně vedle sebe.

„Díváte se na plán závodů pěti zlatonosných dolů v oblasti nalezišť u Kitchenervillu, co se týče jejich vzájemného propojení.“ Opět se dotkl plátna. „Thornfontein, Blaauberg, Tweefontein, Deep GoldLevels a Sonder Ditch.“

Host v klubovce pokyvoval hlavou. „Už jsem tenhle diagram předtím viděl i prostudoval.“

„Dobrá, potom tedy budete vědět, že oblast Sonder Ditch sedí přímo v centru zlatonosného pole.“

Má tedy hranice se všemi dalšími čtyřmi šachtami a zde,“ poklepal na obraz znovu, „v téhle pomyslné čáře se nachází přírodní anomálie, jakýsi pruh krivolaké žilné stěny, které tam říkají BigDipper.“

„Thunfisch znovu přikývl.“

„Z těchto důvodů jsme zvolili Sonder Ditch coby spouštěcí mechanismus.“ Lektor se dotkl tlačítka na ovládacím panelu a obraz na plátně se změnil.

„Nyní je tady něco, co jste předtím neviděli!“

Thunfisch muž v křesle se naklonil dopředu.

„Co je to?“

„Před vámi je mapa podzemí, sestavená dle nejnovějších výsledků z vyhloubených sondážních jam od pěti zlato těžících společností, které se zabývají i průzkumem terénu na východ od BigDipper. Dosažené údaje se shromáždily a k jejich interpretaci se přizval jeden z nejlepších mozků na poli geologie a hydrologie.“

Proto před vámi leží pečlivě zpracovaná studie o přesném výskytu geologických formací, rozprostírajících se na druhé straně naší podivné bariéry.“

Host se v klubovce nervózně zavrtěl.

„To je monstrum!!“

„Ano, skutečné monstrum! Tahle hrůzná podzemní nádrž leží hned za Big Dipper - ne, tohle není správné označení pro podobnou spoustu mokrého živlu.“

Nazvěme ho raději podzemním mořem o rozloze, řekněme,

Erijského jezera. Voda se drží v jakési obří mycí houbě z pórovitého dolomitu...“

„Panebože!“ vyjekl Thunfisch a poprvé přišel o pečlivě zachovávanou odtazitou pózu.

„Jestliže tohle odpovídá skutečnosti, proč důlní společnosti nedojdou ke stejnému závěru a nedrží se v dostatečné vzdálenosti od téhle hrozby?“

„Jelikož,“ učenec vypnul projektor a rozzářila se stropní světla, „jelikož podle jejich vysoce kompetitivních postojů nikdo z nich nemá přístup k nalezeným výsledkům těch druhých.“

K jasnému závěru se dospěje toliko při studiu všech naměřených hodnot, teprve potom se obraz celkové situace stává zřetelný.“

„Jak vaši vládě padlo do rukou všechno?“ vyzvídal Thunfisch.

„Tohle není důležité!“ zareagoval lektor příkrým tónem, nervózní ze zbytečného přerušování.

„My také vlastníme nálezy jistého doktora, jmenuje se Peter

Wessels, který je v současnosti vedoucím výzkumného týmu v laboratoři Rock Mechanics, usazené na pozemku SonderDitch

GoldMining Company.

Jde o informaci utajovanou důlní společností - sestává ze zprávy, kde doktor Wessels popsal typy i vzory seizmických otřesů a velikosti tlaků ve skále. Jeho výzkumy jsou přímo vázané na ventersdorpský kvarcit, obsažený v okolní hornině, v níž právě těží na SonderDitch.“

Učenec vzal do ruky složku, ležící na stole.

„Nechci vás zbytečně unavovat požadavkem, abyste se probrodil tímto dokumentem na vysoké technické úrovni.“

Místo toho vám obsah sdělím ve zhuštěné formě.

Doktor Wessels přišel k jasnému závěru: vrstva ventersdorpského kvarcitu o síle šestatřiceti metrů pukne pod bočním tlakem dvě stě osmdesát kilogramů na centimetr čtvereční.“

Lektor spustil brožuru na stůl.

„Jak jistě víte, podle důlního zákona musí společnosti těžící zlato zanechat třicet šest metrů silnou bariéru pevné skály podél svých hranic. Toť vše, co odděluje jednu kutací firmu od druhé - jen ta kamenná stěna!“

Chápete?“

„Samozřejmě, vždyť je to velmi jednoduché.“

„Jednoduché? Ano, je to jednoduché!“

Tenhle doktor Steyner, nad nímž vy máte kontrolu, bude instruovat nového generálního ředitele SonderDitch Gold Mining

Company, aby prorazil překop skrz BigDipper.

Ražený tunel nabodne obrovský podzemní zásobník a voda se provalí ven. Pak zaplaví celý Sander Ditch - jakmile bude důl zalitý, tlak vodního sloupce o výšce téměř dvou kilometrů se opře o skálu na nižších patrech silou rozhodně větší než dvě stě osmdesát kilogramů na centimetr čtvereční.

To bude dostatečným důvodem k rozpadu bezpečnostní kamenné zóny, čímž se zatopí i těžební jámy dolů Thornfontein,

Blaauberg,
Deep GoldLevels a Tweefontein.
Kompletně celá zlatá pole u Kitchenervillu se permanentně a zcela jistě navždy vyškrtnou z produkce drahého kovu.
Důsledky pro ekonomiku Jihoafrické republiky budou katastrofální...“
Ohromený host se viditelně zděsil.
„Proč právě tohle chcete udělat?“ vyhrkl a otrásl se hrůznou představou.
„Můj zde přítomný kolega,“ učenec ukázal na muže, který dosud seděl tiše v koutě, „vám veškerou problematiku lehce vysvětlí.“
„Ale co naši horníci!“ zaprotestoval tučný muž.
„Tam přece budou pracovat naši lidé právě ve chvíli, až to praskne, celé tisíce...“
Lektor se mírně usmál, pozvedl obočí.
„Kdybych vám oznámil, že šest tisíc kafrů se utopí, odmítl byste pokračovat v dohodnutém postupu a nechal byste propadnout šek na milion amerických dolarů, který vám má vláda nabídnout?“
Tlust'och sklopil zrak, zatvářil se rozpačitě a sotva slyšitelně zamumlal: „Ne...“
Učenec se uchichtl. „Výborně! Výborně! Každopádně se můžete uchránit od výčitek svědomí zjištěním, že my neočekáváme víc než čtyřicet či padesát obětí.
Přirozeně ti zlatokopové razíci na čelbě zahynou!
Ale neuvěřitelně obrovské množství vody pod nesmírným tlakem by jim mělo poskytnout milosrdnou smrt. Pro zbytek horníků zůstane vcelku velká šance na přežití - důl totiž může být evakuován dostatečně rychle.
A okolní šachty získají dokonce několikadenní náskok před dostatečně velkým tlakem, který se bude pozvolna tvořit při zvyšování hladiny naší umělé povodni.“
V místnosti se na minutu rozhostilo ticho.
„Máte nějaké dotazy?“
Tlust'och mlčky zavrtěl hlavou.
„Velmi uspokojivé, takže v tom případě předám slovo mému kolegovi, aby dokončil brífink.
On vám zároveň vysvětlí nezbytnost zahájení naší operace, uspořádání plateb i podmínky, za kterých akci odstartujete.“
Lektor si vzal složku ze stolu, sesbíral ostatní papíry a připravil se k odchodu. „Nakonec zůstává jen na mně popřát vám mnoho štěstí!“ Opět se uchichtl, pak bleskově zmizel.
Malý muž, který dosud nepromluvil, náhle vyskočil ze svého křesla a začal po koberci přecházet sem a tam.
Mluvil velice rychle, občas koutkem oka zběžně překontroloval pozornost posluchačů. Pleš na hlavě se mu ve světle zářivek až neskutečně leskla, knírek pod nosem se zase ježil a kroutil jako králíčí vousky, přitom nervózně potahoval z cigarety.
„Nejprve sdělím důvody - zvládnou to srozumitelně a krátce, co říkáte? Búrové a žabožrouti se tady sešli, jsou v Paříži a snaží se ukuchtit nějaké neplechy.
My víme, co jsou zač a o co jim jde: chystají se totiž zahájit všerozhodující zteč na měnu mé vlády! Jde jim o zvýšení ceny zlata, chápete? Velmi komplikované a velmi odporné pro nás, že ano? Pokud by se jim tohle náhodou podařilo, stala by se
Jihoafrická republika největším producentem toho drahého žlutého kovu na světě!
A právě s pomocí žabožroutů by zvýšení ceny za unci mohli opravdu dosáhnout...“
Zastavil se před tlust'ochem a napřáhl na něj obžalovávající prst.
„A my budeme nečinně sedět a necháme jim zcela volné ruce?
To ne, pánové! Hodíme do hry vlastní míč s nádhernou falší!!!
Během tří měsíců bude totiž náš Syndikát schopný zaútočit...
V jediném, přesně stanoveném okamžiku podkopneme Búřům židli pod zadkem, čímž produkce zlata Jihoafrické republiky rázem klesne na polovinu. Zaplavíme zlatonosná pole u Kitchenervillu a jejich operace se syčením splaskne jako píchnutý balon, souhlasíte?“
„To bude takhle jednoduché?“ otázal se tlust'och.
„Přesně tak!“ přitakal důrazně plešoun.
„Nyní přichází na řadu splnění mé další povinnosti vůči vám: zcela jasně musíte pochopit, že odsouhlasená suma jednoho milionu amerických dolarů je veškerá odměna, kterou obdržíte!
Ani vy, ani vaši partneři se nesmějí zapojit do žádných následných finančních transakcí, které by mohly, viděno retrospektivně, prozradit celou operaci jako plánovanou, pravda?“
„S tím souhlasím.“
„Vy mi teď dáte místopřísežné ujištění, že nebudete obchodovat se žádnými akciemi společností, do naší akce zapojených.“
„Máte mé čestné slovo!“ ujistil ho tlust'och s vážností v hlase.
Ne poprvé ve svém životě pocítil, jak snadno a bezbolestně lze vyřknout slib.
S asistencí dalších tří, kteří tenkrát sledovali doktora v johannesburské herně, se rozhodl ve správné chvíli zahájit mohutnou spekulaci na pokles kurzu cenných papírů na všech světových burzách.
Vden, kdy navrtají BigDipper, on a jeho partneři prodají miliony akcií těch pěti postižených zlatých dolů pro jeden jediný z největších finančních úspěchů vůbec v historii peněžních aktivit.
„Jsme tedy domluveni, všechno je odsouhlasené,“ nadšeně přikyvoval plešoun. „A co se týče toho doktora Steynera, kterého jsme si prověřili a jehož osobní data máme k dispozici s provedenými analýzami: i přes vaši stoprocentní jistotu

o jeho oddanosti - mohl by se přece jenom v poslední chvíli vzepřít a klást odpor při nájezdu na Big Dipper, kdyby si třeba náhle uvědomil rozsáhlé důsledky svého souhlasu - jsme připravili druhou geologickou zprávu!“

Vytáhl z tašky další objemnou složku.

„A v ní hned na první pohled rozpozná vlastnoručně psaná numera. Jinými slovy jde o naměřené hodnoty průzkumných týmů u celé CRC, ale další čísla jsou už jen fiktivní.

Tenhle dokument tedy chce vzbudit zdání existence nesmírně bohatého ložiska zlatonosné rudy hned za Big Dipper.“

Přešel k tučnému muži a předal mu složku.

„Vezměte si všechny tyhle podklady - pomůžou vám přesvědčit doktora Steynera, jenž zase z těchto samých důvodů přesvědčí i nového generálního ředitele na Sander Ditch Gold Mining Company.“

„Vy jste domácí úkol zvládli na jedničku,“ pochválil ho tlustých.

„My se jen pokoušíme nabídnout uspokojivou službu našim zákazníkům.“

Hra se dala označit jako stud poker, při kterém se hraje s pěti listy, ale některé karty se rozdávají lícem navrch.

U stolu se právě nacházeli dva velcí vítězové: Manfred Steyner a jakýsi Alžířan.

Doktor si načasoval přilet do Paříže velmi výhodně, aby volný víkend mohl strávit dle svého gusta, zatímco ostatní delegáti se dostaví až v pondělí dopoledne.

Ubytoval se v hotelu George Cinq v sobotu odpoledne, pak se vykoupal a odpočíval tři hodiny, až do osmé večer.

Potom si vzal taxi a zajel do klubu ChatNoir.

Nyní už hrál pět hodin a postupný příjem silných karet dotlačil jeho vítěznou sumu až do výše astronomické částky.

Ležela před ním hromada franků připomínajících svými křiklavými barvami ovocný salát.

Na druhé straně stolu seděl Alžířan, štíhlý tmavý Arab s karamelovými očima a jemným černým knírkem.

Zuby se zdály až neuvěřitelně bílé v kontrastu s krémově hnědou pokožkou. V růžové hedvábné košili se stojatým límečkem a v plátěném sáčku zelenomodrého odstínu se staral o svou kupičku bankovek, zálibně je rovnal a uhlazoval dlouhými snědými prsty.

Dívka vedle něj seděla na opěrce jeho židle, typická arabská kráska v přiléhavém koženém kalhotovém kostýmu zlatavé barvy.

Černé lesklé vlasy jí spadaly až do poloviny zad, oči znepokojivě sledovaly bílého protihráče.

„Deset tisíc.“ Manfredův hlas zahučel, podtón spíše prozrazoval teutonského vojenského instruktora.

Vsadil totiž na čtvrtou kartu, která se k němu právě přesunovala. On a Alžířan patřili mezi poslední dva zbývající hráče v téhle partii. Ostatní si už dávno založili ruce, pohodlně se opřeli a nečinně sledovali poker s náhodným zájmem člověka, již nezapojeného do klání.

Alžířanovy oči se mírně přivřely, lepá děva se k němu nahnula a cosi mu neslyšně špitala do ucha. Arab jen zakroutil hlavou, vypadal rozmrzele, a raději potáhl z cigarety.

Držel v prstech dvě dámy a šest dalších listů leželo vystavených na stole.

Předklonil se, aby mohl prostudovat podobnou situaci u oponenta.

Rozdávající opět upozorňoval. „Sázka je deset tisíc franků z křížové čtyřky, pětky a sedmičky - možná straightflush.“

„Hop, nebo trop!“ pronesl jeden z nezúčastněných hráčů.

„Zbytečně mrháš časem...“

Alžířan na něj vrhl jedovatý pohled.

„Beru!“ sykl a odpočítal deset tisíc franků, aby je hodil do společného vkladu.

„Carte!“ Bankéř oběma hráčům klouzavě přisunul po kartě.

Arab palcem bleskurychle nadzdvihl jeden roh té své, pohlédl na hodnotu, pak nasadil neutrální výraz.

Manfred seděl velice klidně, nová karta mu ležela pár centimetrů od pravé ruky. Tvář měl bledou, vycházel z ní chlad, ale vnitřně kypěl. Od ohlášené čisté sekvence byl na hony daleko - vždyť držel křížovou čtyřku, pětku a sedmičku, k tomu měl srdcovou osmičku. Šestka se mohla stát jedinou záchranou, ta mu mohla vylepšit situaci.

Ovšem jedna se už na něj šklebila mezi výstavkou u protihráče, dumal v duchu. Šance na úspěch se jevila velmi vzdálená...

Vpodbřišku i tříslech cítil napětí a horko prožívajícího vzrušení, hrdlo se mu stáhlo. Tenhle pocit se mu zamlouval, mohl by trvat věčně...

„Dvě dámy ještě k sázce,“ zamumlal rozdávající.

„Deset tisíc!“ Alžířan posunul bankovky vpřed.

Asi našel další královnu, blesko doktorovi hlavou, ale bojí se mého flushu...

Manfred posunul svou hladkou bílou ruku na pátou kartu, pootevřel dlaň a list zvedl.

„Table!“ ohlásil doktor chladně. Ze strany diváků se ozvalo lapání po dechu a obdivné zašumění. Snědá dívka sevřela ještě pevněji rukáv Arabovy košile a zírala na oponenta s netajenou nenávistí.

„Džentlmen provedl sázku na stůl,“ informoval suše bankéř.

„Dle pravidel naší herny každý hráč může vsadit celý bank na stole.“ Pak se natáhl po bankovkách, přitáhl si je k sobě a začal je počítat před Manfredem.

O několik minut později oznámil úhrnnou sumu.

„Dvě stě dvanáct tisíc franků.“ Potom pohlédl na Alžířana.

„Nyní záleží na vás, zda se postavíte proti - je však možný straightflush.“

Děva cosi naléhavě špitala do Arabova ucha, ten ale jen jednoslovně cosi odsekl a ona ucouvla.

Pak se Alžířan rozhlédl po místnosti, jako kdyby někde hledal radu, načež opět karty zvedl a podrobně je zkoumal.

Náhle mu tvář ztvrdla, pevně se podíval do očí soupeře.

„Tak se pochlub!“ sykl Arab a Steynerova pravička pevně sevřená v pěst padla hřbetem ruky na stůl, kde se otevřela. Hnědý hazardér předvedl své listy: hodnotné tři královny!

Všichni v herně zírali na doktora, plni očekávání.

Ten prudce otočil poslední kartu. Kárová dvojka. Vše naprosto bezcenné.

S výkřikem připomínajícím úspěšného dravce Arab triumfoval, vyskočil, nahnul se a oběma rukama začal hrabat výhru k sobě.

Manfred vstal, aby odešel od stolu. Snědá krasavice se na něj zle šklebila, dokonce se mu i nahlas posmívala, naštěstí v arabštině.

Doktor se rychle otočil a uháněl pryč.

Bral schody po dvou, když se řítíl k toaletám.

O dvacet minut později, s pocitem slabosti a mírné závratí se Steyner usadil na zadních sedadlech taxíku.

„George Cinq,“ nahlásil řidiči. Když vstoupil do hotelové haly, ihned uviděl vysokou postavu, vstávající z jednoho z kožených křesel. Dotyčného následoval k výtahům.

Bok po boku vstoupili do kabiny a jakmile se dveře klouzavě zavřely, dlouhán promluvil.

„Vítejte v Paříži, doktore Steynere!“

„Děkuji vám, Andrew. Předpokládám, že jste mi přišel dát instrukce?“

„Správný odhad. Chce vás přijmout zítra v deset hodin.“

Já se pro vás zastavím.“

A takhle vypadala sobotní noc v Kitchenervillu, v hotelu

Lord Kitchener, kde týdně vyplácení zaměstnanci se běžně shromažďovali ve výčepu určeném jenom pro pány, kam podle tradice anglofonních zemí ženy neměly přístup.

Horníci z pěti zlatých dolů tady předváděli své pijácké umění.

Taneční zábava už běžela tři hodiny, ale dámy seděly u stolů podél verandy a ostentativně usrkávaly portské s limonádou.

Ačkoliv všechny docela obdivuhodně ignorovaly absenci svých manželů, přesto koutkem oka držely stálý a nemilosrdný dozor na dveřích do nálevny.

Většina z nich totiž už měla klíče od auta bezpečně skryté v kabelce.

V prostoru hotelové jídelny, vyprázdněné od stolů a s parketami posypanými štědře mastkem, se místní čtyřčlenné hudební těleso hrající pod neskutečným názvem „Větrní psi“ pustilo bez předběžného varování do živého uměleckého ztvárnění afrikánské rytmičké písně Die Ou Kraal Liedjie. Z výčepu se začali rojit pивní degustátoři v různých stadiích opilosti, jelikož automaticky reagovali na volání do zbraně.

Mnoho z nich už svléklo saka, uzly na kravatách sklouzly do nižších poloh - hlasy se zdály až moc bouřlivě hlučné a nohy se jim trochu podlamovaly, když vyváděli své krasotinky na taneční parket.

A tam se hned ukázalo, kdo ke které taneční škole patří.

Na prvním místě se nedala přehlédnout jízdní švadrona, jejíž příslušníci popadli partnerku jednou rukou kolem pasu, jako by uchopili kopí, a pak se vrhli do útoku.

Na druhém konci rozmanité škály se zase plahočili nemluvové kolem obvodu sálu, tvářili se ponuře a neohlíželi se ani napravo, ani nalevo - samozřejmě nerozprávěli s nikým, dokonce ani se svou tanečnicí.

Protiklad tvořili tanečníci družné natury, rotující po jídelně s brunátnými tvářemi - jejich pohyb neměl vůbec nic společného s melodií, navíc se snažili pokřikovat na kamarády či štípnout jakékoliv kypré dámské pozadí v dosahu.

Nepředvídatelné přesuny těchto novátorů samozřejmě neodpovídaly tanečním kreacím konzervativních gurmánů.

Ti totiž zaujali své pozice v centru veškerého dění, kde se začali bez problémů trhavě kroutit. Před několika lety se stal na parketech šlágreem twist - proletěl světem jako epidemie asijské chřipky, pak zmizel na smetišti dějin.

Všude, s výjimkou míst podobných Kitchenervillu.

Tady si ho místní komunita oblíbila natolik, že se stal neodmyslitelnou součástí každé kulturní a společenské události.

Dokonce v této baště twistu existoval jeden mistr nad mistry.

„Johnny Delange? Goeiegenade, man, ten to válí, já ja!“ mumlali přihlížející s úctou a s přidechem afrikánštiny.

Vlnitými erotickými pohyby připomínajícími kobru připravenou k útoku se Johnny kroutil společně s Hettie.

Jeho blýskající se oblek z viskóзовého hedvábí vrhal světelné záblesky okolo, krajkové fiží košile se mu třepetalo až u krku. Divoký škleb radosti se usadil v jeho jestřábích rysech, přezky osázené šperky na špičatých italských botkách ve vizuálních efektech nezůstávaly pozadu.

Urostlá děva se zrzavými vlasy a krémově zbarvenou pokožkou se rytmu kupodivu poddávala docela lehce.

Hettie sice vlastnila téměř vosí pas, ale další objemně vzcnou část zakrývala smaragdově zelená sukně.

Smála se přesně tak, jak se na parketě předváděla - plně a zdravě, což ladilo s jejím tělem.

Oba se pohybovali až s revuální profesionalitou dvojice, která často tančí pospolu. Hettie takřka předvíдалa každý pohyb svého partnera, jenž ji širokým úsměvem za perfektní reakce chválil.

Z verandy je sledoval Davy Delange. Stál ve stínu, svíral korbel piva - dřepěl tam jako opuštěný samotář.

Když jiný taneční pár mu zakryl výhled na svůdné hýždě švagrové, podrážděně vrčel a nepokojně se vrtěl.

Hudba skončila, tanečníci se pomalu vraceli na verandu.

Smáli se, sotva dechu popadali, otírali si potem zbrocené tváře. Ženy se chichotaly, když je muži vedli k jejich místům, tam je usadili a pak rychle zamířili do baru.

„Brzy se uvidíme,“ loučil se Johnny neochotně a zanechal

Hettie samotnou. Rád by zůstal s ní, ale dokázal se vcítit do myšlení kamarádů: copak by řekli, kdyby trávil celý večer

jen s manželkou?

Zapojil se tedy do shluku chlapů, aby se přidal k jejich vtipným narážkám i hlasitému smíchu.

Hluboce se ponořil do diskuse o přednostech nového vozu Ford

Mustang, nad nímž už dlouho spekuloval, zda ho má zakoupit, když vtom do něj bratr šťouchl.

„Tamhle je Konstantin!“ šeptal a Johnny rychle vzhlédl.

Jednalo se o řeckého přistěhovalce, pracujícího na postu narážeče na dole Blaauberg Mine.

Byl to mohutný silný černovlasý chlapík s přeraženým orlím nosem, který mu před deseti měsíci Delange zformoval právě do téhle podoby.

Tenkrát coby svobodný mládenec s ním Johnny zápasil průměrně jednou za měsíc - nešlo o nic vážného, jen o tréninkové polopřátelské pošťuchování.

Ovšem Konstantin nedokázal pochopit, že po svatbě má Johnny zakázáno od své zbrusu nové manželky oddávat se příležitostným pěstním zápasům.

Z toho si Řek odvodil chybnou teorii, že se ho zkrátka Johnny

Delange bojí.

Právě nyní procházel barem, sklenici držel v mohutné chlupaté pravičce s odstávajícím malíčkem afektovaného gesta „lepší“ lidí. Levou ruku si opíral o bok a culil se na celé kolo.

S drsnými tahy ve tváři vypadal skutečně komicky, obzvlášť když se zastavil u zrcadla, aby si načechrал svou vlasovou kreaci.

Nakonec vychytrale mrknul na kumpány okolo, pak zamířil k místu, kde stál slavný lamač. Zastavil se u něj, koketně po něm házel očkem, úlisně třepetal víčky a kroutil se v bocích.

Kolegové z Blaauberg Mine se skoro váleli smíchem, nádhernou mimiku oceňovali řehotem a plácáním se navzájem po ramenou.

Další zakroucení zadku zdvihlo vlnu vytí, načež Konstantin zmizel na toaletě.

Objevil se o několik minut později a hned poslal Johnnymu vzdušný polibek, než se připojil ke svým přátelům.

Ti mu za zdařilé představení okamžitě objednali panáka.

Delange se sice tvářil trochu upjatě, ale pokračoval dál v diskusi o výhodách vozu jeho snů.

O dvacet minut později, během nichž se vypilo půl tuctu sklenek brandy, Řek svůj výstup opět zopakoval při cestě na záchod. Repertoár měl však dost omezený.

„Drž se, Johnny!“ šeptal Davy. „Pojď, sedneme si radši na verandu!“

„On si ale říká o nakládačku - vždyť se na to podívej!“ odporoval mladší bratr, tentokrát už bez úsměvu.

„Man, lepší bude se stáhnout...“

„Do prdele, budou si myslet, že utíkám! Ted' nemůžu zmizet!!!“

„Přece víš, co řekne Hettie!?“ varoval ho starší bratr.

Na chvilku tím sourozence zarazil.

„Kašlu na její frky!“ Delange sevřel ruku v pěst, až zlaté prsteny zacinkaly, potom zamířil k provokatérovi.

Opřel se vedle něj o pult.

„Herby,“ zavolal na barmana, a když upoutal jeho pozornost, ukázal na černovlasého posměváčka.

„Prosím tě, dej tyhle dāmě portský s limonádíčkou...“

Okolostojící se hned rozhlíželi, kam se ukrýt.

Davy vyletěl ze dveří ven na verandu, aby ohlásil Hettie nemilý vývoj situace.

„Johnny!“ lapal po dechu. „Zase se chce prát!“

„Neříkej?“ zareagovala a vstala, připomínající rudovlasou valkýru. Její postup k místu činu ale brzdil zástup diváků, kteří ucpali prostor až ke dveřím, aby o nic nepřišli.

Většina jich stála na špičkách, jiní šplhali na židle či stoly - všichni chtěli získat lepší výhled.

Každé zadunění nebo praskot rozbíjeného nábytku vítali nadšeným řevem.

Hettie svírala kabelku v pravé ruce, podobná vůdci průzkumné výpravy v džungli s ní máchala jako s mačetou v bujném podrostu.

Razila si tak cestu ke vstupu do výčepu.

Ve veřejích se zastavila. Konflikt už dosáhl kritického stupně, když mezi střepy a rozbitými stoličkami oba soupeři kroužili kolem sebe a navzájem se ostražitě pozorovali za doprovodu všelijakých klamných a úhybných manévřů.

Všemi smysly se plně soustředili na boj, který už započal.

Však už byli označkovani: Řek krvácel ze rtu - tenká červená stružka mu stékala po bradě, odkud skapávala na košili, lamač zase získal nádherně rudý otok, přivírající mu oko.

Diváci mlčeli, plní očekávání.

„Johnny Delangei!“ slova praskla v tichu podobná výstřelu mauzerovky při napadení ze zálohy.

Provinilec ihned spustil ruce dolů, napůl se otáčel k manželce, když mu Řekova pěst ze strany narazila do hlavy.

Chudák se jen pod silou úderu stočil, narazil na zeď a v naprosté tichosti se sesul na podlahu.

Burácivý rachot triumfu se vydral Konstantinovi z hrdla, když se hnál k padlému oponentovi, aby opřením nohy o bezvládnou kořist dovršil své vítězství.

Bohužel to nestihl, najednou se v bezvědomí zhroutil na zem, těsně vedle své oběti.

Hettie ho totiž bleskurychle udeřila lahví s vodou, kterou sebrala z nejbližšího stolu.

„Pánové, prosím, mohli byste mi pomoci dostat manžela do auta?“ apelovala na přihlížející, náhle zcela bezmocná a roztomile dívčí.

Seděla vedle švagra vepředu a zalykala se hněvem.

Johnny si ležel pohodlně na zadním sedadle, trochu pochrupeval.

„Nezlob se, Hettie.“ Davy řídil zcela klidně.

„Já mu to přece říkala jasně, a ne jednou, ale aspoň stokrát!“ syčela výhružně. „Dobře ví, že s tímhle se nikdy nesmírím...“

„On za to ale fakt nemoh, všechno zavinil ten Řek,“ začal Davy vysvětlovat a zlehka umístil svou ruku na její koleno.

„No jo, ty se ho zastáváš jen proto, že je tvůj bratr...“

„To přece není pravda,“ konejšil ji švagr, zatímco se jal hladit líbeznou nožku.

„Dobře víš, Hettie, jak o tobě smýšlím...“

„Nevěřím ti!“ Řidičova dlaň popojela trochu výš.

„Vy chlapi jste všichni stejní - vždycky držíte spolu!“

Její hněv se rychle zhmotňoval až do v nitru pálicího znechucení nad manželovým chováním, za které se ho rozhodla potrestat dobře vy kalkulo vanou pomstou.

Samozřejmě že rozpoznala pohyb švagrovky ruky ne už coby zklidňující a konejšivý.

Než se stal jejím osudem Johnny Delange, měla Hettie dost možností poznat jiné muže.

Jednala v tomto oboru s docela vášnivou zálibou, chovala se jako vnímavá studentka. Neumístila však tělesný kontakt na vrchol žebříčku svých priorit, ani mu nepřikládala nějaký zvláštní význam.

Brala podobné projevy přízně tak příležitostně, jako když kuřák poslal dokola krabičku cigaret.

A proč ne? spekulovala v duchu. Tím pana Johnnyho Delangea pěkně uzemním! Ne napořád, to je jasné, jen co splním plán odvety!!!

„Ne, Hettie! Je to tak - vždyť mluvím pravdu,“ hlas řidiče zazněl chraptivě, když pocítil, jak se jí kolena rozvírají.

Zčistajasna se dotýkal té nádherně hedvábné kůže nad lemem punčoch.

Chrysler Monaco výrazně zpomalil, takže trvalo dalších deset minut, než se dopravovali k domu, pronajatému důlní společností, postavenému na předměstí Kitchenervillu.

Na zadním sedadle Johnny zaúpěl. Davy sebou polekaně trhl a ruka, lačně šmátrající pod sukní, se chvatně opět chopila volantu. Hettie opatrně zaujala vzpřímenější polohu a pečlivě se upravila.

„Pomůžeš mi? Potřebuju ho dostat dovnitř,“ požádala chvějícím se hlasem.

Tváře jí hořely, ale hněv už vylétl.

Oba byli ještě trochu omámeni alkoholem. Zastavili se totiž v hotelu Sunnyside, aby oslavili neuvěřitelné povýšení.

Seděli vedle sebe v jednom z boxů, pili rychle a s nadšením, radostně se smáli. I když cítili blízkost jeden druhého, vzájemným dotykům se vyhýbali.

Theresa Steynerová si skutečně nemohla vzpomenout, kdy naposledy se takhle bezprostředně bavila.

K něčemu podobnému došlo snad před deseti lety, v posledním semestru univerzity v Kapském Městě, když všichni popijeli točené pivo v Pig and Whistle v RandalFs Hotel a plkali samé nesmysly.

Veškerá důstojnost velevážené paní doktorové, na níž si Manfred tolik zakládal, se náhle vytratila. Případala si jako školačka, která poprvé vyrazila na rande s kapitánem školního ragbyového týmu.

„Pojďme odtud!“ pronesl najednou zbrusu nový generální ředitel a vstal, aniž by čekal na souhlas. Vzal ji za ruku, když sestupovali po schodech. Při doteku prstů jí přeběhl slastný mráz po zádech.

Uvnitř sportovního vozu opět zakoušela pocit izolovanosti od skutečného světa venku.

„Jak často vidíš dceru, Rode?“ zeptala se, když se pohodlně uvelebila v sedadle vedle něj.

Překvapeně na ni pohlédl.

„Každou neděli.“

„I zítra?“

„Ano.“

„Kolik je jí let?“

„Příští narozeniny bude slavit deváté.“

„Co děláte, když jste spolu?“

Rod nastartoval.

„Většinou jdeme na lodičky na johannesburské Zoo Lake, nebo baštíme zmrzlinové poháry. Pokud je chladno nebo prší, sedíme v mém apartmá a hrajeme nějakou společenskou stolní hru.“

Pustil pedál spojky, vůz vyrazil vpřed.

„Dceruška však podvádí...“

„Apartmá?“

„Držím si ve městě skryš.“

„Kde?“

„Neboj, uvidíš,“ pronesl tiše.

Hověla si na divanu a se zájmem se rozhlížela kolem.

Překvapilo ji, jakou péčí Rod věnoval interiéru tohoto bytečku.

Vše ladilo v zlatavé barvě lánu zralé pšenice, čokoládové hnědi a teplého přidechu mědi.

Nádherně zářivou podzimní krajinu, na obraze visícím na protější stěně, rozpoznala coby výtvar Dina Paravana.

S trochou lítosti sledovala, jak Rod měnil osvětlení jako na jevišti pro plný romantický efekt.

Pak se automaticky přesunul k baru.

„Kdepak je koupelna?“

„V chodbě, druhé dveře vlevo.“

Nalezla onu místnost, kde potom jako zloděj otevřela skříňku nad umývadlem. Uvnitř zahlédla tři kartáčky na zuby, pod nimi ležela pasta. Rychle zase dvířka zavřela.

Zachvátil ji nepokoj, i když si nebyla jistá, zda jej způsobila žárlivost nebo pocit viny kvůli vlastní slídivosti. Dveře od ložnice byly dokořán, a tak se při zpáteční cestě do pokoje nemohla vyhnout pohledu na manželskou postel. Raději pak zůstala stát před malířským dílem.

„Líbí se mi jeho styl,“ poznamenala.

„Není to pro tvůj vkus příliš fotografické?“

„Vůbec ne, právě naopak. Miluju to!“

Podal jí drink, postavil se vedle ní a zrakem studoval obraz.

Když led v její sklenice zacinkal, otočil se k ní.

Theresu stále ještě svíral pocit neskutečnosti, přitom naprosto jasně vnímala, jak jí bere sklenici z prstů. Snad věděla jen o pohybu jeho rukou. Zdály se silné a velmi zkušené. Dotkly se jejích ramen, pak se pomalu sunuly po jejích zádech. V té chvíli se jí zmocnila chvějivá vlna vzrušení, celé tělo se jí roztřásl. Potom se jeho rty lehce přitiskly na její a pocit neskutečnosti se stal kompletní.

Rozlilo se v ní příjemné teplo, převládal mlhavý pocit míru.

Nechala ho, aby převzal kontrolu nad nastalou situací.

Nikdy se nedozvěděla, jak dlouho trvalo, než se později opět lekavým trhnutím vrátila do chladné skutečnosti.

Leželi spolu na pohovce, ona v jeho náručí.

Sportovní úbor měla rozhalený až po pás, podprsenku rozepnutou.

Hlavu skláněl nad ní, zatímco ona svírala mezi prsty chomáč jeho hustých pružných vlasů a vlastně tak řídila pohyb Rodových rtů při pátrání po sladkých zákoutích.

Teplá ústa vášnivě sála její bradavky.

„Musím být šílená...“, zalapala po dechu.

Divoce sebou začala cloumat, chtěla se vymanit ze sevření mužských paží. Chvěla se zděšením, šokovaná sama sebou.

Nikdy se jí nic podobného předtím nestalo.

„Tohle je šílenství!“ Velké oči se jí proměnily v ještě větší temné studnice v pobledlém obličej. Prsty se jí trásly, když si horečně zapínala halenku. Jakmile poslední knoflík zapadl do dírk, prvotní úlek vystřídal hněv.

„Kolik nebohých žen jsi obloudil a svedl na tomhle divánu, Rodneyi Ironsidesi?“

Obviněný mlčky vstal a natáhl ruku, aby jí pomohl.

„Nedotýkej se mě!“ Ucouvla. „Chci domů!!!“

„Já tě odvezu, neboj Terry! Hlavně se uklidni, vždyť se nic nestalo...“

„To nebyla tvá chyba,“ vztekala se.

„Ne, máš pravdu,“ odsouhlasil.

„Kdyby bylo po tvém, určitě bys...“, spolkla konec věty.

„Ano, v tom máš taky pravdu!“ přitakal Rod. „Ale jenom v tom případě, že bys toužila po tom samém jako já...“

Upřeně na něj zírala, přitom se snažila ovládnout hněv a získat nad sebou kontrolu.

„Neměla jsem sem chodit, teď už to vím!“

Zbytečně jsem si koledovala o problémy - teď mě ale prosím odvez domů...“

Roda vzbudil telefon. Rozespale mžoural na hodinky, když se nahý potácel směrem k obývacímu pokoji. Bylo osm.

„Ironsides!“ zazíval do mluvítka. Hned se však probral, jakmile rozpoznal její hlas.

„Dobrý den, Rodneyi - co tvoje kocovina?“

Vůbec nečekal, že o ní ještě kdy uslyší.

„Neboj, přežiju...“

„Volám proto, abych poděkovala za opravdu zábavný a-vlastně i poučný večer.“

„Slyšte, slyšte, copak nám to lepá děva praví!“

Zašklebil se a poškrábal se na chlupaté hrudi.

„Točí se jako korouhvička. Včera jsem očekával kulku mezi oči.“

„Včera na mě dosedla hrůza,“ přiznala konečně.

„Trochu mě šokovalo zjištění, že jsem v tobě objevila člověka volných mravů, zkrátka zpustlíka. Ovšem ne všechna slova jsem mínila vážně...“

„Omlouvám se za můj příspěvek k tvé úzkosti.“

„Nemusíš se omlouvat, protože jsi na mě velmi zapůsobil!!!“

Pak rychle změnila téma hovoru.

„Jedeš dneska pro dceru?“

„Ano.“

„Ráda bych ji poznala.“

„To se dá snadno zorganizovat,“ zareagoval Rod opatrně.

„Má ráda koně?“

„Je do nich blázen.“

„Líbilo by se ti s ní a se mnou zajet na naši chovnou stanici u řeky Vaal?“

Na chvíli zaváhal. „Bude to bezpečné? Myslím tím, že nás uvidí spolu...“

„Jde přece o mou pověst, a tu si hlídám já!“

„Tak jo,“ souhlasil Rod. „Už teď se na tvůj hřebčín těšíme!“

„Sejdeme se v tvém apartmá. Kdy?“

„Vpůl desáté.“

Patti ještě měla na sobě župan a na přivítání nabídla Rodovi pravou tvář, kam jí mohl vtisknout letmý polibek.

Vlasy zdobily natáčky, z očí se dala vyčíst včerejší dlouhá noc.

„Nazdar, nějak hubneš. Melly se obléká. Dáš si kafe?“

Tvůj šek s alimenty se tenhle měsíc zase opozdil...“

V jediném prudkém pohybu chytila štěně kokršpaněla, které už podezřele dřepělo na koberci. „Ten zatracenej pes dělá loužičky opravdu všude! MelanieH? zvýšila hlas.

„Zrychli! Máš tady tatínka...“

„Ahoj, táti!“ Melanie nadšeně ječela z nitra bytu.

„Nazdárek, princezno.“

„Nemůžeš jít dál, protože ještě nejsem oblečená.“

„Tak si pospěš! Překonal jsem přece milion kilometrů, abych tě viděl.“

„Milion ne!“ Nikdo nemohl oblafnout Melanii Ironsidesovou.

„Nefíkal jsi, že by sis dal kafe? To není žádný problém, jelikož už je uvařený.“ Patti ho zavedla do obývacího pokoje.

„Díky.“

„A jak jde život?“ ptala se, když lila nápoj do hrnku a pak mu ho podala.

„Udělal ze mě generálního ředitele na Sonder Ditch.“

Nedokázal se ovládnout a nesdělil jí tak šokující a současně i nádhernou novinu. Musel se přece pochlubit!

Patti na něj pohlédla s notnou dávkou překvapení.

„Děláš si legraci?“ pronesla s obviňujícím přidechem.

Hned však zaznamenal, že jí mozek začal pracovat jako kalkulačka.

Téměř se rozesmál nahlas. „Kdepak, mluvím vážně!“

„Bože!“ vydechla a sesula se na židli. „To budeš mít skoro dvojnásobnej plat...“

Chvilí se na ni díval bez jakýchkoliv emocí, a ne poprvé si s úlevou uvědomil to štěstí, že už k ní není nijak citově vázaný.

„Obvykle se k podobnému úspěchu blahopřeje,“ pobídl ji.

„Ale ty si to nezasloužíš!“ sykla, překypující hněvem.

„Seš hnusně sobeckej azáletnej děvkař, Rodney Ironsidesi.“

Ty si přece vůbec nezasloužíš nějaký odměny nebo šťastný chvílky, který se k tobě neustále derou...“

Vždyť on ji vlastně podvedl! Dnes mohla být manželkou generálního ředitele, první dámou zlatonosných dolů!!!

Místo toho je z ní rozvedená panička, která se musí spokojit s necelou pětistovkou alimentů měsíčně - bezesporu mizerná situace. Předtím se suma zdála poměrně dostačující, ale za těchto okolností už ne...

„Jen doufám, že v tobě ještě zbylo trochu svědomí a zvládneš vkusnou úpravu své platby v náš prospěch.“

Jistě chápeš, že tvá dcera a já máme zákonný nárok na podíl z jakéhokoliv dosaženého úspěchu...“

Dveře se rozletěly dokořán a Melanie Ironsidesová se vrátila do místnosti v plném trysku, aby se otci zavěsila kolem krku.

Dlouhé blondáté vlasy za ní vlály, zelené oči se nadšeně třpytily.

„Z hláskování slov jsem trefila devět z desíti, heč!“

„Ty nejsi chytrá, ty jsi prostě génius. A navíc ještě krásná...“

„Táti, odneseš mě až do auta?“

„Copak se stalo? Máš nožky v sádře?“

„Prosím, prosím - pěkně prosím krát tři!“

Patti přerušila láskyplný obřad.

„Máš s sebou svetr, vážená slečno?“ Melanie okamžitě zmizela.

„Vrátím ji před sedmou,“ poznamenal Rod.

„Ještě jsi neodpověděl na mou otázku...“ Exmanželka se tvářila znechuceně. „Dostaneme tedy podíl, nebo ne?“

„Ano, samozřejmě, stejně velký a šťavnatý jako dosud: čtyři sta padesát randů!“

Deset minut už trávili v apartmá, když zazněl zvonek u dveří.

Theresa dorazila v džínách a kostkované košili, vlasy měla spletené do copu. Uvítala se s Rodem docela sebevědomě.

Představil ji dceři, a když na ně pohlédl, nezdála se o moc starší než Melanie.

Obě děvčata si okamžitě padla do oka. Melly se najednou chovala velmi vážně a s přehledem, což Roda nadchlo.

Navíc se mu ulevilo, když si všiml, jak Terry chytře využívá svůj šestý smysl a nepřekypuje dojetím nad jeho dítětem.

Maserati zdolalo už polovinu cesty k městečku Parys, ležícímu na řece Vaal, když Melly dokončila téměř mikroskopickou prohlídku tak mladé tety.

„Nemohla bych se přesunout dopředu a usadit se ti na klíně?“ nakonec požádala o laskavost.

„Ano, samozřejmě.“ Theresa jen stěží skryla radostný pocit - ze srdce jí doslova spadl balvan.

To už se ale Melanie drápala k ní přes opěradlo, aby se uvelebila u tak hodné tety.

„Jsi docela hezká,“ oznámila slečna konečný verdikt pečlivého pozorování.

„Děkuji za pochvalu - však ty taky.“

„Ty seš tátova milenka?“ vyzvíдалa dívka dál. Terry pohlédla koutkem oka na řidiče, pak se rozesmála.

„Skoro...“ zamumlala, načež se už všichni tři nadšeně šklebili.

Smích je zachvátil tenhle den ještě mnohokrát.

Opravdu zažívali čas slunečního svitu a chichotání.

Manželka doktora Steynera a nový generální ředitel kráčeli spolu mezi zelenými padoky, jejich prsty se téměř dotýkaly. Vychutnávali si krásnou přírodní scenerii podél vrbami lemovaných břehů řeky Vaal. Melanie běžela před nimi a ječela radostí při pohledu na skotačení hříbat. Došli až ke stájím, kde Melly dostala povolení krmit cukrem i vítěze slavného dostihu Cape Metropolitan Handicap, aby mu na rozloučenou mohla dát pusku na ty jeho sametové nozdry. Zaplavali si v bazénu vedle elegantní a bílé zářící usedlosti, kde se jejich smích mísil s vodními sprškami. Když se večer vraceli zpátky do Johannesburgu, dcera usnula zcela vyčerpaná na klíně své nové tety, hlavou se jí opírala o hruď. Theresa počkala v autě, zatímco Rod odnesl dřímající dcerku, aby ji předal matce. Když se vrátil, vklouzl za volant. Terry jen hlesla: „Mám auto na Hillbrow - tak jako tak musím jet s tebou...“ Nikdo z nich nepromluvil, dokud se opět neusadili v Rodově obývacím pokoji. Teprve potom promluvil: „Musím ti poděkovat za tak báječný den...“ Přitáhl si krásku k sobě a políbil ji. V temnotě ležela přitisknutá k jeho spícímu tělu, přímo se na něj lepila, jako kdyby jí ho někdo mohl odcizit. Nikdy předtím nepocítila tak silné emoce jako teď. Ohromila ji tahle směsice úcty, údivu a vděčnosti. Právě totiž poznala novou úroveň lidského prožitku, o němž dosud neměla ani potuchy, že by vůbec existoval... Prostředadla byla ještě zavlhlá. Připadala si vnitřně pohmožděná, skoro rozbolavělá, současně vnímala pomalý smyslný pulz bolesti, kterou si předtím tak vychutnávala. Lehce se Roda dotkla, nechtěla ho vzbudit. Konečky prstů projížděla drsným ochlupením na mužné hrudi, přitom stále nevyházela z údivu, jak nesmírná propast dělí tenhle prožitý okamžik od toho, co až dodnes znala... Otrásla se téměř dusivou vlnou vzrušení, které ji zaplavilo, když tento muž nahlas velebil její tělo a ona poprvé v životě byla sama na sebe pyšná. Pamatovala si velice dobře vyřčená slova ve chvíli, kdy šeptal co a kde dělají společně, ani nezapomněla na dotek jeho rukou - tak jemný, tak jistý, tak láskyplně si ji přivlastňující. Vždyť on se vůbec nestyděl, když z ní čerpal tak očividnou radost. Proto veškerá rezervovanost, která po neplodná léta prožívaných manželských povinností v její mysli zakořenila, byla odmetena jako spadané listí. Proto byla nyní schopná prorazit s Rodneyem Ironsidesem skrz neuvěřitelnou bouři až do tohoto stavu, kdy mysl i tělo ovládne naprostý klid a mír. Náhle si všimla, jak procítá, a tak se ukazováčkem něžně dotkla jeho tváře, rtů i očí. „Díky moc, miláčku,“ špitla. Zdálo se, že obsahu porozuměl, jelikož ji objal zlehka kolem krku a hlavu jí stáhl k sobě do podpaží. „Ještě odpočívej,“ hlesl z polospánku. Stiskla tedy víčka a nehnutě ležela vedle něj - vůbec se totiž nesnažila usnout. Ani za celý svět by si nenechala ujít třeba jedinou vteřinku tohoto úžasného prožitku. V pondělí ráno o půl osmé Rod dorazil do své kanceláře a jmenovací dekret už našel na stole. Posadil se tedy a zapálil si cigaretu. Teprve potom se velice pomalu pustil do čtení, vychutnával si každé slovo. Náležitě instruování sborem ředitelů..., začínal chvalozpěv a končil, ... zůstává nám jen blahopřát jménem správní rady a zároveň i vyjádřit důvěru ve vaše schopnosti. Demetrius vstoupil spojovacími dveřmi a hned chrлил. „Hele, Rode! Panebože, to nám zase začíná pracovní týden! Máme problém na kabelu vysokého napětí na devadesátém patře, potom...“ „Nechod' mi sem kňučet!“ zarazil ho Ironsides. „Už nejsem důlní manažer...“ Malý Řek zalapal po dechu, překvapeně na šéfa zíral. „Do prdele, copak tě snad vyrazili?“ „Něco lepšího...“, odfrkl Rod a podal asistentovi dopis přes stůl. „Jen se podívej, co mi ti bastardi udělali!“ Demetrius očima přeletěl řádky, načež spustil jásavý pokřik. „Bože můj, Rode! Paneboženanebesích!“ Vyrazil na chodbu, aby zavčas novinku roznesl po ostatních kancelářích. A hned se všichni shromáždili u novopečeného generálního, potřásali mu rukama a poplácávali po ramenou. Ironsides hodnotil jejich projev většinou jako upřímnou a příznivou reakci, přestože občas zaslechl i falešný tón. Bolest závisi se ozvala u jednoho, jiný se zase ještě cítil ohlušený, když mu nedávno důlní manažer od plic vynadal kvůli jeho neschopnosti - teď se dotýčný samozřejmě o svou pozici bál. Zazvonil telefon. Rod hrábl po sluchátku a okamžitě se mu změnil výraz ve tváři. Rezolutním mávnutím ruky všechny gratulanty vyhnal z kanceláře. „Tadyje Hirschfeld.“ „Dobré ráno, pane Hirschfelde.“ „Koukej, Ironsidesi, právě jsi dostal šanci se předvést!“ „Však jsem za to neskonale vděčný.“ „Chci tě vidět! Dneska ti dám čas, aby sis všechno rozsortýroval, ale zítra se objevíš u mne v Reef House přesně v devět!“ „Dorazím včas.“ „Dobrá.“ Rodney zavěsil a den se mu rozměnil ve změní aktivity a reorganizace, neustále přerušovaný proudem gratulantů. Přitom pořád musel plnit povinnosti důlního manažera, k tomu navíc přibýly ještě ty ředitelské.

Rozhodně chvíli potrvá, než dojde k přeložení jeho zástupce z jiného dolu těžební skupiny. Právě se pokoušel uspořádat vlastní přesun do velké kanceláře v hlavním administrativním bloku nahoře na hřebenu, když k němu dorazil další host - sekretářka Franka Lemmera.

Slečna Lily Jordánová se objevila v hrůzně vypadajícím šedém flanelovém kostýmu a spíš připomínala dozorkyni z koncentračního tábora Ravensbruck.

„Pane Ironsidesi, v minulosti jsme si my dva moc do oka nepadli...“, formálně ohlásila, čímž jejich vzájemný vztah příliš nepříjemnila.

„Je proto nepravděpodobné, že se mezi námi něco změní i v budoucnu.

Z tohoto důvodu jsem se dostavila, abych vám nabídla rezignaci.

Už jsem též udělala nutná opatření...“

Opět se ozval telefon. Dan Stander, větroplach a bezstarostný svobodný mládenec, mu nadšeně oznamoval:

„Rode, já jsem se zamiloval!!!“

„Božinku!“ zavyl Ironsides.

„Proč zrovna v pondělí dopoledne...“

„Chtěl jsem ti jen poděkovat, žeš mě představil paní mého srdce.

Ona je totiž ta nejbáječnější...“

„Jo, jo!“ snažil se ho rychle odseknout. „Hele, doktore, mně se dneska valí práce už přes hlavu! Zavolej mi jindy, prosím tě - chápeš?“

„No nazdar, já skoro zapomněl! Ty jsi přece ten nový generální ředitel, o kterém mi už vyprávěli. Blahopřeju ti z hloubi srdce!

Můžeš mi dokonce v klubu koupit drink - budeš tam v šest?“

„Přesně tak - zatím bych ale jeden potřeboval hned teď!“

Zavěsil, aby se mohl opět věnovat hostu.

Sekretářka skutečně udržela v obličeji výraz soudce, dávajícího příkaz k provedení trestu smrti oběšením.

„Slečno Jordánová, v minulosti se naše zájmy pravidelně střetávaly - v budoucnu se už tak dít nebude!

Navíc jste nejlepší sekretářkou do okruhu stovek kilometrů od Sander Ditch\\\\ Já vás potřebuji, stejně tak i naše firma...“

Byla to kouzelná slova. Tato upjatá staromódní sekretářka měla opravdu za sebou pětadvacet let služby pro zlaté doly. Ovšem teď zcela viditelně její skálopevné rozhodnutí zviklal.

„Prosím, slečno Jordánová, dejte mi šanci...“ Rod naprosto nestydatě nasadil svůj nejroztomilejší úsměv.

Ženskost staré panny ještě zcela nezakrněla, takže podobné galantnosti ani vzdorovat nemohla.

„V tomhle případě, tedy, pane Ironsidesi, zůstanu zpočátku jen do konce měsíce! Potom se uvidí...“

Napřímila se a vzala situaci do rukou.

„Nyní zařídím, aby se všechny vaše věci přesunuly do nové kanceláře.“

„Jsem vám opravdu vděčný, slečno Jordánová!“

Konečně si mohl oddechnout, když tahle zkušená žena převzala iniciativu a on se mohl pustit do řešení problémů, které se mu už vršily na stole.

Jeden muž, dvě funkce!

Teď tedy nesl na bedrech zodpovědnost nejenom za aktivity v podzemí, ale i na povrchu.

Telefon opět žadonil o pozornost, na chodbě se tvořila fronta dalších žadatelů, psané záznamy a sdělení se na něj valily přes kancelář asistenta.

Neměl čas si ani skočit na oběd.

Ve chvíli, kdy zavolala, si připadal utahaný jako kuň.

„Zdravím“, ozvala se. „Uvidím tě dnes večer?“

Milý hlas ho osvěžil jako mokrá hadr, přiložený na čelo profesionálního boxera mezi jednotlivými koly.

„Terry“, vyčerpaně vydechl.

„Ano, nebo ne! Jestliže to znamená ne, mám v úmyslu skočit přímo ze střechy dědulova Reef House...“

„Samozřejmě že ano“, uklidnil ji.

„Navíc tvůj dědula mě chce vidět zítra ráno už v devět, takže musím přenocovat na Hillbrow.

Zavolám ti, hned jak překročím práh mého apartmá.“

„Hodňoučký chlapeček...“, pochválila ho.

V půl šesté strčil Demetrius hlavu do dveří.

„Rode, fárám na jedničke, abych osobně dohlédl na odstřel!“

„Panebože, to už je tolik?“ Ironsides s úlekem pohlédl na náramkové hodinky. „Takhle pozdě...“

„Jo, začíná se tady brzo stmívat“, přitakal Řek.

„Já tedy frčím!“

„Počkej!“ zarazil ho šéf. „Já to odpálím!“

„Ale na tom přece nic není“, namítl černovlasý pomocník.

Podniková norma totiž jasně stanovila, že každodenní odstřel musí být provedený za dohledu buď důlního manažera, nebo jeho asistenta.

„Já to udělám!“ stál na svém Ironsides.

Demetrius otevřel ústa, aby dál protestoval - pak si však všiml šéfova výrazu a rychle změnil názor.

„Dobrá tedy, uvidíme se zítra.“ Hned potom zmizel.

Rod se musel zašklebit vlastní přecitlivělosti.

Šachta Sander Ditch mu nyní patřila, a to by v tom byl čert, aby první odpal nezorganizoval on sám. Čekali na něj u ocelových dveří operačního centra pro odstřely u těžní věže. Šlo o malou betonovou místnost připomínající protiletectký kryt z války. Od zámku existovaly jen dvojce klíče. Jedny měl Demetrius, druhé on. Důlní předák a šéf elektrikářů přidali také svá blahopřání ke stovkám dalších, která Rod během dne přijal. Teprve potom odemkl, aby vešli dovnitř. „Překontrolujte obě jámy!“ přikázal nový generální a předák začal po telefonu zjišťovat veškeré náležitosti u dozorců šachty číslo jedna i dvě. Nechal si potvrdit, že dobývka i chodby na Sander Ditch jsou zcela prázdné, že každá lidská bytost, která ráno sfárala pod zem, dnes večer opět vyfárala. Mezitím elektrikář dával dohromady obvody v řídícím panelu. Pohlédl na Roda. „Pane Ironsidesi, jste připravený k zapnutí?“ „Pokračuj,“ odsouhlasil generální. Expert se dotkl vypínače a na panelu se rozsvítila zelená. „Jednička sever je dobrá.“ „Uzamknout!“ pokračoval dál Rod v předepsaném postupu. Pak elektrikář cvakl podruhé. „Jednička východ dobrá.“ „Uzamknout!“ Zelené kontrolky prozrazovaly neporušenost odpalovacích obvodů. Červená by signalizovala poruchu a potom by příslušný vadný okruh nebyl uzamčený do celkového odstřelovacího systému. Obvod po obvodu se uzamykal, až nakonec expert odstoupil od řídícího panelu. „Všechno je zelené a uzamčené!“ Nový generální pohlédl na předáka. „Všechna patra opuštěná, pane Ironsidesi. Důl je připravený k odpalu.“ „Cheesá! zavelel Rod. Tenhle tradiční povel sahal až do dávné minulosti, kdy každá roznětka musela být přivedena k výbuchu zápalnicí, ručně a jednotlivě zažehnutou. Cheesa znamenalo v domorodé řeči „hoř“. Důlní předák přešel k řídícímu panelu a otevřel malou klíčku, která střežila velké červené tlačítko. „Cheesá! zopakoval jako ozvěna vyřčený povel a udeřil dlaní do knoflíku. Ihned řada zelených kontrolky zhasla a na jejich místě se objevila červená. Explozem se totiž všechny obvody zpřetrhaly. Zem se jim pod nohama začala třást. Dobývkou se prohnala vlna výbuchů - podle načasování i úhlu navrtání se systematicky chodba hloubila dál. S každou explozí se uvolnilo desetitunové sousto, vykoušenuté ze skály, kde probíhala zlatonosná žíla. Na složitějších místech v podzemí se hloubilo podle komplikovanějšího vzoru. V první řadě se používaly nálože označované za stříhače, trhající kámen ve středu oválného průřezu čelby. Pak nastoupily ramenáči, starající se o horní kouty, po nich kolenáči, se stejným posláním pro dolní část rubané chodby. Po chvilce oddechu v prachu a kouři od třaskavin se přihlásily o slovo ulehčovači, řvoucí po obou bočních stranách. Další odklad pak přerušily zdvihací těsně dole u počvy, jejichž úkolem bylo popadnout celou hromadu a odhodit ji pryč, co nejdál od předku. Samozřejmě že všechny tyto jednotlivé výbuchy dělily od sebe setiny vteřin a plánovaná zpoždění byla pro lidské ucho prakticky nepostřehnutelná... Ironsides si ale v duchu dokázal všechno živě představit, i když žádné lidské oko výbuch nevidělo. On však věděl přesně, co se tam dole děje. Poslední otřes odezněl. „A máme to! Plnohodnotný odpal,“ komentoval podzemní operaci důlní předák. „Děkuji vám!“ ocenil generální jejich přínos a náhle pocítil únavu. Jak moc se těšil na ten příslibený drink, třebaže krátký ranní rozhovor s doktorem ho předem varoval, že Dan bude pravděpodobně nesnesitelný. Určitě se celá konverzace bude točit jen kolem jeho konečně nalezené pravé lásky, odhadoval. Pak se ale usmál, když si připomněl, jaký poklad na něj čeká v Johannesburgu ještě dnes večer-a najednou se mu už nezdálo, že je až tak moc vyčerpaný... Seděli proti sobě. „Starosti mi dělají pouze tři záležitosti,“ oznamovala Theresa. „Jaképak?“ vyzvídal Rod, zatímco se třel namydlenou žínkou. „Za prvé: tvoje nohy jsou pro tuhle vanu příliš dlouhé.“ Obviněný si spěšně přerovnal končetiny a Terry s jekotem vyletěla napůl ven z vody. „Rodneyi Ironsidesi, mohl bys být od té dobroty a dát si pozor, kam strkáš palce?!“ „Promiň mi trapné přehlédnutí,“ omlouval se v předklonu, aby ji mohl políbit. „Řekni mi, co ještě ti vrtá hlavou?“ „Za druhé: děsí mě, že nemám kvůli tomu starosti...“ „Ze které části Irska vlastně pocházíš? Nezmiňovala ses náhodou o hrabství Cork?“

„Fakt si myslím, že je to hrozné, ale já necítím sebemenší výčitky svědomí! Kdysi jsem skálopevně věřila, že pokud se mi někdy něco podobného stane, nebudu už nikdy schopna podívat se jiné lidské bytosti zpřímá do očí! Tak mi bude stydno!!!“

Vzala mu žinku z ruky a začala mu mydlit hrud' i ramena.

„Ale místo abych se styděla, nejraději bych se postavila dole ve městě na Eloff Street, abych mohla přímo v dopravní špičce vyřvat do světa: Rodney Ironsides je můj milenec...“

„Na tohle si musíme přit'uknout!“ ocenil Rod, spláchl si mýdlo z rukou a sáhl k podlaze, kde stály dvě sklenky s vínem. Jednu dal Therese, aby si opravdu mohli vychutnat cinknutí.

Kapské burgundské rubínově jiskřilo.

„Rodney Ironsides je můj milenec!“ pronesla přpitek.

„Rodney Ironsides je tvůj milenec,“ odsouhlasil a teprve potom se napili.

„A teď můj přpitek pro tebe...“

„Jakýpak?“ Držela sklenici v ruce a bystře sledovala, jak se Rod naklání dopředu a polévají ňadra červeným vínem. Lahodný nápoj stékal údolím jako řinoucí se krev, barva nádherně kontrastovala s její bělostnou pokožkou.

Přitom deklamoval melodicky a slavnostně:

„Ať je požehnáno tohle plavidlo i všichni, kteří se na něm plaví!“

Terry nadšením téměř předla:

„Ať si jeho kapitán udrží pevnou ruku na kormidle!“

„Ať jeho kýl nikdy nenarazí do korálového útesu!“

„Ať je pravidelně torpedováno!“

„Thereso Steynerová, jsi strašná...“

„Jo, a proč ne...“ Oba víno dopili.

„A teď - co je tvou třetí starostí?“

„V sobotu se vrátí Manfred!!!“

Přestali se smát. Rod se natáhl pro láhev, aby dolil.

„Stále ještě máme pět dní!“ připomenul rafinovaně.

Šlo o týden osobního triumfu Manfreda Steynera.

Jeho proslov pro účastníky konference se stal základem následných rozhovorů, všechny diskuse se točily kolem vyslovených faktů. Navíc ho vyzvali, aby promluvil na banketu pouze pro pozvané hosty, kde se v užším kruhu objevil dokonce i sám generál de Gaulle.

Prezident Francie vzápětí pozval doktora na kávu a brandy do jednoho z předsálí.

Generál se k návštěvníkovi choval laskavě, kladl otázky a pozorně naslouchal odpovědím.

Dvakrát si povolal ministra financí, aby se i on seznámil s nesmírně zajímavými replikami jihoafrického hosta.

Rozloučili se opravdu srdečně, se špetkou státnického rozpoznání důležitosti Manfreda, když ho slavnostně dekorovali.

Ten, jako většina Němců, měl slabost pro uniformy a pompu.

Už už si představoval, jak hvězda se stužkou se budou vkusně vyjímat na jeho sněhobílé náprsence.

Dokonce i tisk se choval chvályhodně nejenom ve Francii, ale i doma.

Například obvykle nerudný fejetonista, autor rubriky v časopise

Time, doplnil svou úvahu karikaturou: De Gaulle se starostlivě hrbil nad zdrobnělým doktorem Steynerem, jednou rukou se mu opíral o rameno.

Popisek zněl: Lovec a jestřáb či jak chytit dolar?

Nyní stál Manfred v miniaturní umývárně na zádi letounu

Boeing 707 jihoafrických aerolinií SAA, tiše si pohvizdoval a svlékal si košili i nátělník.

Obojí zmuchlal a odhodil do koše na odpadky.

Do pasu nahý si otíral tělo vlhkým ručníčkem, teprve potom si začal do kůže vtírat kolínskou vodu 4711.

Z diplomatického kufříku vytáhl elektrický holicí strojek.

Přestal pískat, až když zkřivil tvář pro snadnější postup kmitajícího ostří.

V duchu si promítal stránku po stránce ze zprávy, kterou mu

Andrew doručil dnes ráno do hotelového pokoje.

Doktor si totiž dokázal pamatovat téměř všechno, pokud se jednalo o psaný materiál.

I když měl dokument při sobě, v mysli si mohl bezchybně vyvolávat slovo od slova, číslo od čísla.

Šlo skutečně o až překvapivě zarážející analýzu.

Jak autoři získali přístup k hodnotám z vrtacích a průzkumných hlášení od pěti těžebních společností na zlatých polích u Kitchenervillu, nemohl dokonce ani hádat.

Utajení veškerých důležitých faktů na zlatém dole se kvalitou rovnalo bezpečnostním opatřením kterékoliv národní zpravodajské služby. Ale čísla odpovídala skutečnosti!

Však si podrobně překontroloval všechna, týkající se CRC.

Našel pouze správné hodnoty.

Proto i další čtyři zprávy musely být pravdivé.

Také jména autorů patřila k legendám.

Šlo o špičkové pracovníky na samém vrcholu v tomto oboru.

Jejich názory patřily k těm nejlepším v Harley Street.

Závěr, ke kterému došli, působil velice přesvědčivě. Celkový efekt se jevil naprosto jasný.

Jestliže poženou překop od šestašedesátého patra na Sander Ditch v šachtě číslo jedna tak, aby prorazil Big Dipper, probijí se pod vápencovou vodonosnou formací a těsně za průnikem narazí na zlatonosnou žílu téměř neuvěřitelné kvality. Navíc už vůbec nepotřeboval přednášku, kterou mu zařídil jeho korpulentní věřitel, aby pochopil nabízející se možnosti. Muž, který dá povel ke zdolání Big Dipper, získá u všech veliký kredit. Toho pak samozřejmě zvolí do funkce předsedy celé těžební skupiny, až tehle post stařík uvolní. Potom se nabízela ještě další možnost. Osoba, která zakoupí celý balík akcií od Sander Ditch Gold Mining Company, než se protne ta obávaná lochnesska, se stane velmi bohatou ve chvíli, kdy dojde k následnému prodeji po dosaženém úspěchu. Pak si začne radostně užívat bohatství, spekuloval v duchu: konečně už nebude závislý na manželčině finanční podpoře a bude se moci vrhnout do víru života, po němž toužil a který by dostatečně uspokojil jeho speciální choutky. Manfred vyfoukal vousy z holicího strojku a vrátil ho zpátky do kufříku. A když si pak oblékal čistý nátělník a košili, začal si prozpěvovat refrén o krásném dni ve svém životě: Heu té ist der schönste Tag in meinem Leben. Po přiletu okamžitě zavolá Ironsides ještě z letiště, jakmile projde celní kontrolou. Nový generální se objeví u něj doma hned v neděli ráno a vyslechne jeho příkazy. Když si Manfred zavazoval hedvábnou kravatu, věděl zcela jistě, že nyní stojí na prahu kompletně nového světa, kde události několika málo dalších měsíců ho vyzvednou na velmi vysokou úroveň s porovnáním životního standardu obyčejných lidí. Konečně se mu naskytla šance, kvůli které tolik dřel a na niž čekal po všechny ty roky... Od jeho poslední návštěvy se okolnosti kompletně změnily, rozvažoval Rod, když jeho Maserati Quattro-porte zamířilo po příjezdové cestě k rezidenci ve stylu CapeDutch. Zaparkoval a vypnul zapalování. Chvilí zůstal sedět, jelikož neměl moc chuti čelit muži, který mu sponzoroval kariéru, za což se mu on odměnil nasazením kardinálních parohů. „Kuráž, Ironsides!“ mumlal si polohlasně při vystupování z vozu. Vyrázil po pěšince mezi záhony. Theresu našel na verandě v pestrých šatech, s rozpuštěnými vlasy - právě si hověla v lehátku, svazek nedělního vydání novin, měla rozházený kolem sebe. „Dobré ráno, pane Ironsidesi,“ vítala ho, jakmile vkročil na schůdky u verandy. „Manžel je ve studovně. Cestu určitě znáte, že ano?“ „Děkuji vám, paní Steynerová,“ řekl Rod přátelsky, ale zcela nezúčastněně. Když však krasavici mýjel, polohlasně sykl: „Mohl bych tě sežrat i bez soli!“ „Nepromarni situaci, ty divoké zvíře!“ odfrkla Terry a špičkou jazyka si přejela rty. O patnáct minut později seděl novopečený generální ředitel před doktorem Manfredem Steynerem. Ve tváři si držel neutrální výraz, žaludek měl ale sevřený. Pokud se nakonec přinutil promluvit, měl dojem, že vyvinutým úsilím mu snad popraskají rty. „Vy opravdu chcete, abych prorazil Big DipperT“ zaskřehotal. „Dokonce víc než tohle, pane Ironsidesi. Potřebuji mít hotový překop do tří měsíců, navíc musí být celá operace zahalena neprodyšnou rouškou tajemství!“ pronesl Manfred upjatě. Navzdory skutečnosti, že byla neděle, měl doktor na sobě formální úbor: bílou košili doplňoval tmavý oblek. „Zahájíte na jedničce v šestašedesátém patře, lochnessku protnete a na žílu narazíte v místě sondážního vrtu S. D. číslo tři v hloubce dvou tisíc a třinácti metrů, asi tak sto kroků za propočítaným maximálním ohybem zvlnění u BigDipper.“ „Kdepak, to nejde,“ kroutil Rod hlavou. „Skrz nemůžete jít! Nikdo tohle nemůže riskovat! Jen Bůh sám ví, co je na druhé straně - my pouze tušíme, že je to tam velice špatné... Čeká nás tam jenom hnusně prohnílé podloží!!!“ „Jak to víte?“ tázal se doktor záladně. „Každý na nalezištích u Kitchenervillu tuhle situaci zná.“ „Jakpak to?“ „Z maličkosti se dá leccos odvodit,“ nadhodil Ironsides a těžko hledal dostatečně výstižná slova. „Člověk během let získá intuici, existují také jakési náznaky a pokud jste expert v tomhle oboru, máte i šestý smysl, který vás včas varuje, kdyby...“ „Nesmysl!“ bryskně ho přerušil Manfred. „Už přece nežijeme v době, kdy vládli kmenoví kouzelníci!“ „O žádnou magii nejde, jen o nabyté zkušenosti!“ odsekl Rod rozzlobeně. „Copak jste neprostudoval výsledky vrtání právě z druhé strany lochnessky?“ „Samozřejmě že ano,“ přitakal doktor. „S. D. trojka však prozradila hodnoty několika tisíců pwt...“ „Ovšem další sondy zase prozradily nerentabilit, slepou kolej či zdroj vody o síle proudu, jako když močí hřeben!“ Manfred zbrunátněl. „Vyprošuji si, abyste v mém domě používal názvosloví vhodné do nálevení a barů!!!“ Tím doktor Roda vyvedl z rovnováhy a než mohl odpovědět, Steyner pokračoval.

„Chtěl byste názory těchto odborníků...“ Manfred vyslovil tři jména, „... přebít vaší vlastní nedefinovatelnou intuici?“
„Tihle jsou nejlepší z nejlepších v našem odvětví,“ připustil Rod neochotně.
„Tak si pak tohle prostudujte!!!“ zpuštěně vyštěkl Steyner a hodil na stůl dotýčnou složku. Poté vstal, aby si opět zašel opláchnout ruce v utajeném umývadle.
Ironsides se opravdu do dokumentů ponořil, obsah ho okamžitě zaujal. Po deseti minutách, aniž se od čtení odtrhl, vyhrabal z kapsy krabičku cigaret.
„Prosím, tady mi nekuřte!“ ostře ho napomenul pán domu.
Za tři čtvrtě hodiny nový generální složku uzavřel.
Během té doby Manfred Steyner nehnutě seděl, připomínal zase plaza. Pouze třpyt v očích prozrazoval známky života.
„Zatraceně, jak jste se k těm numerům i hlášením dostal?“ podívoval se Rod.
„O tohle se naštěstí starat nemusíte!“
Manfred sáhl po dokumentech, což byl jeho první pohyb po pětáctyřiceti minutách.
„Takhle to tedy vypadá...“ bral bývalý důlní manažer ošemetnou situaci na vědomí.
„Voda je ve vápenci blízko povrchu a my se prostě poddolujeme!“
Náhle vstal ze židle, pak začal přecházet sem a tam před doktorovým pracovním stolem.
„Jste tedy konečně přesvědčený?“ chtěl vědět doktor, ale Rod neodpověděl.
„Já jsem vás dostal nahoru, čímž jste přeskočil i ty starší a léty zkušenější horníky...“ naznačoval úlisně pán domu.
„Pokud ale budete trvat na svém, spadnete zase rychle dolů jen s tím rozdílem, že nahlásím světu fakta o vaší neschopnosti v nové funkci - potom, Rodney Ironsidesi, jste v hornictví skončil! Nikdo jiný by si pak na vás už přece znovu nevsadil, nikdy!!!“
Měl pravdu. Tohle Rod dobře věděl.
„Ovšem pokud dodržíte mé instrukce, protnete danou anomálii a napojíte se na vysoce rentabilní zlatonosnou žílu, pak část slávy spočine i na vás...“
Zase měl pravdu. Rod přestal přecházet, zůstal stát trochu nahrbený, zavalený bolestnou vlnou nerozhodnosti.
Copak může věřit téhle zprávě i přes veškeré své vlastní vnitřní nezanedbatelné pocity?
Když uvažoval o prostoru za lochneskou, vždy mu naskakovala husí kůže.
Téměř hmatatelně vnímal ten odporný, až smrtelný pach!
Klidně se však mohl mýlit, navíc hlášení oponentů silně otrásl jeho intuici.
Uvedená jména ve zprávě patřila skutečně těm nejvyšším špičkám v oboru a vyřčené hrozby by tenhle vědec určitě bez mrknutí oka splnil.
„Vaše instrukce dostanu písemně?“ zareagoval po delší pauze Ironsides.
„Jaký efekt by to mělo?“ nadhodil čistě akademicky odpůrce.
„Ve vaší funkci generálního ředitele veškerá rozhodnutí o tom, zda pracovat, či nikoliv v jistých úsecích v podzemí, záleží po technické stránce jediné na vás!
Při velmi nepravděpodobném vyskytu potíží za Big Dipper, které ovšem předpokládáte jen vy, by se rozhodně nějaký můj zápis nepostaral o vaši ochranu... Stejně jako v případě zavraždění mé manželky vámi byste se též neobhájil ani mnou psanými instrukcemi k provedení tohoto kriminálního činu!!!“
A znovu měl pravdu. Rod pochopil, že se ocitl v pasti.
Může sice odmítnout, ale tím si navždy zničí kariéru!
Nebo vyhoví, ale veškeré následky, ať budou jakkoliv zlé, si přičte pouze on sám.
„Ne, ode mne nic na papíře nedostanete!“
„Jste zločinec...“ procedil přes zatnuté zuby generální.
Doktor však jen lehce zakontroval. „Copak jsem vás přece čestně nevaroval, že nechci ani vaše přátelství, ani vaši vděčnost - jediné zcela bezpodmínečnou poslušnost k mým instrukcím?!
Stanete se totiž mým stoupencem a vůbec nebudete schopni vypovědět mi poslušnost...“
Poslední osten výčitky kvůli jeho poměru s Terry Steynerovou zcela vybledl a rozplynul se v nenávratnu.
„Dáváte mi tedy tři měsíce k úderu na Big Dipper - je to tak v pořádku, Steynere? Máte to mít!!!“
Ironsides se otočil na podpatku a vyšel z místnosti.
Theresa na něj čekala u spodního záhonku mezi nádhernými proteami.
Jakmile postřehla milencův výraz, okamžitě upustila od jakéhokoli předstírání zahradnických prací a zamířila rovnou k němu.
„Rode, co se stalo?“ Položila mu dlaň na předloktí, pohlédla mu do očí.
„Bacha!“ sykl varování. Ruka jí klesla, dokonce i odstoupila.
„Co je?“
„Ten hnusnej gestapák!“ lálel Ironsides, pak se najednou probral. „Omlouvám se, Terry, vždyť je to tvůj manžel...“
„Co udělal?“
„To ti teď tady nemůžu vyprávět! Kdy se uvidíme?“
„Ještě dneska - musím ale vymyslet nějakou výmluvu, dostatečně vhodnou k úniku. Čekej na mě ve svém apartmá!“
O několik hodin později seděla na pohovce pod obrazem od Paravana a soustředěně sledovala, co jí Rod o celé situaci líčil: o všem, co Manfred řekl, o expertizách i výhrůžkách, o rozkazu k útoku na průnik do Big Dipper.
Pozorně naslouchala, ale nevyjádřila ani souhlas, ani nesouhlas s rozhodnutím svého chotě.
Manfred se otočil od okna a vrátil se ke stolu.

Dokonce ani na takovou vzdálenost nebyla žádná pochybnost o významu manželčina gesta.

Vztažená paže, hlava pozdvižená, rty pootevřené v úzkostlivé mimice dotazu - poté provinilé trhnutí s následným odtážením.

Doktor se posadil za stůl, položil si ruce úhledně před sebe na desku. Poprvé začal přemýšlet o Rodneyi Ironsidesovi jako o muži, a ne jenom jako o nástroji.

Vypadá mohutně, obzvláště široký v ramenou - připomíná spíš těžní věž. O nějaké odvetě po tělesné stránce nelze u Ironsidesa ani uvažovat, zároveň k revanši nemohlo dojít ani v blízkém časovém úseku. Musí vyčkat, až prorazí Big Dipper.

Nespěchám, klidně dumal, ve svém životě mám čas na všechno.

V Rodově kanceláři seděli bratři Delangeovi. Tvářili se dost vyplašeně, rozhodně si připadali celí nesví v takhle velké místnosti s rozměrnými okny, nabízejícími vyhlídku přes údolí táhnoucí se od Kitchenervillu.

Vůbec jim to nemám za zlé, uvažoval v duchu Rod, vždyť ani já sám jsem si ještě nezvykl.

Koberec ode zdi ke zdi, klimatizace, na stěnách originály, kolem dřevěné obložení - zkrátka pro kancelář zbytečný luxus.

„Poslal jsem si pro vás, jelikož vy dva jste nejlepší lamači skály na Sonder Ditch,“ rozhovořil se šéf ze široka.

Náš stranda zase něco chce, napadlo Davyho, zatíženého permanentním podezřením příslušníka odborové organizace, brojícího zásadně proti managementu.

Vyposlechneme si několik slov od našeho sponzora, šklebil se

Johnny v duchu, než nastartujeme nový program.

Rod se jim podíval do tváří a věděl přesně, na co myslí.

I on kdysi pracoval a žil na týdenní mzdě.

Proto musíš vypustit komplimenty, Ironsidesi - radil sám sobě - tohle jsou dva tvrdí chlapi a zatím jsi je ničím neohromil.

„Vytáhnou vás ven z dobývky a nasadím na speciální vývojový překop. Vy se na to vrhnete ve dvou šichtách: denní a noční!

Budete přímo podřízeni jenom mně, na celou operaci uvalíme informační embargo - takže laskavě držte jazyk za zuby...“

Sledovali ho s naprostým klidem, žádné ukvapené reakce, výraz obličeje si pečlivě hlídali.

Po chvíli Johnny přerušil krátké ticho.

„Jeden konec chodby, jeden odpal denně?“

Už uvažoval o finančním zhodnocení nabídnuté práce.

Kalkuloval s množstvím odstřelené skály - mohl by si docela slušně přivydělat a získat víc než jen základní mzdu při rubání na jedné bezvýznamné čelbě jako obvykle.

„Kdepak!“ Generální zavrtěl hlavou.

„Ultra rychlý postup, vícenásobná exploze a platba v sazbách hlubičů těžních jam...“

A oba bratři se nahnuli dopředu.

„Vícenásobná exploze?“ upřesňoval si ještě jednou Davy.

To by znamenalo, že mohou pálit, jakmile budou mít nabito.

Dobrý tým zvládne tři - možná i čtyři odstřely za šichtu.

„Ultra rychlý?“ upřesňoval si i Johnny.

Tomuhle požadavku perfektně rozuměl. Příslušný termín se totiž používal jen při záchranných pracích, když se jede do závalu naplno kvůli vysvobození snad ještě žijících horníků.

Šlo vlastně o tiché schválení vycházející od managementu, kdy se zřekli všech standardních norem a procedur bezpečnosti práce za cenu možné rychlosti.

Panebože, jásal v duchu Johnny, vždyť budu moct bouchnout čtyřikrát, cože, možná i pětkrát za šichtu...

„Hlubičské sazby?“ vydechli jednohlasně.

V tomhle případě se zase jednalo o dvacetiprocentní příplatek za odstraněnou skálu - vždyť jim tady nabízí celé jmění, celé bohatství...

Rod na jejich otázky rozvážně přikyvoval a čekal jen na reakci, o které věděl, že bude brzo následovat.

Však se ihned ohlásila.

Bratři Delangeovi už začali hledat skrytý háček.

Nehnutě seděli, v mysli probírali nabídku ze všech stran.

Připomínali dvě opatrné ženy v domácnosti, zkoumající rajče kvůli možným skvrnkám na slupce, jelikož cena se jim zdála podezřele nízká.

„Jak dlouhý bude překop?“ vyzvídal Johnny.

Jestli se bude vzdálenost rovnat pár desítkám metrů, pak moc nevydělají. Stěží se vůbec dostanou do správného tempa a pokud ano, celá podzemní akce zase skončí.

„Skoro dva kilometry,“ ujistil je šéf. Ulehčeně si oddechli.

„Kterým směrem se bude postupovat?“

Davy objevil skrytý problém.

„Chystáme se prorazit BigDipperanajet na naši žílu v hloubce dva tisíce metrů...“

„Božinku!“ slastně zaúpěl mladší bratr. „BigDipper!“

Tón hlasu zněl uctivě, ale nebojácně. Něco takového ho skutečně vzrušovalo: nebezpečí, výzva.

Kdyby se narodil o něco dřív, Johnny Delange by se za války určitě stal perfektním pilotem na stíhačkách Spitfire.

„BigDipper,“ zamumlal Davy, myšlenky mu v hlavě doslova rotovaly.

Nic na tomto světě nebo mimo něj by nedonutilo Davyho Delangea prorazit lochnesku.

Měl z ní téměř posvátný strach.
Samotný název naznačoval leccos - obzvlášť všelijaké skryté hrozby a nevyslovitelnou hrůzu.
Voda. Plyn. Drolivá geologická anomálie. Skluzu bahna.
Tohle všechno patří mezi noční můry horníka.
Neexistovalo zkrátka nic, co by ho donutilo podstoupit téměř jistou sebevraždu!!!
Ovšem peníze by se hodily - možná deset nebo jedenáct randů při daných podmínkách.
„V pořádku, pane Ironsidesi,“ pronesl zčistajasna.
„Beru si na starost první noční šichtu.
Brácha může začít na denní.“
Davy Delange se rozhodl.
Bude vrtat jako o závod, dokud se nedotkne té zelenočerné lochnesky.
Pak odejde z překopu a vyfárá.
Udělal by cokoli, ale za tu klikatou příšeru nepůjde!!!
Vždyť jakýkoliv jiný zlatý důl po něm s radostí hrábne - má přece zcela bezúhonný záznam, a Johnnyho donutí, aby ho následoval.
„Helemese, Davy!“ radoval se Johnny, který se obával bratrova odmítnutí.
Nyní si bude moct konečně bez problémů pořídít svůj vysněný
Mustang - kdož ví, možná i MGB GT pro Hettie - během Vánoc vyrazí na dovolenou k Indickému oceánu do Durbanu, a což...
Roda trochu másla neuvěřitelně snadná dohoda s tímhle lamačem.
Chvilí ho studoval, pak postřehl ty přivřeně slídivé oči.
Je to určitě lstivý bastard, odhadl nakonec, budu si na něj muset dávat dobrý pozor!
Trvalo pouze jednu směnu připravit vše potřebné k rozjezdu celé operace. Rod osobně vybral počáteční bod nového překopu.
Hlavní chodba na šestašedesátém patře se totiž hned z kraje trochu stáčela.
Ve vzdálenosti sto metrů od těžní jámy se však nacházela komora vystřílená ve skále, stranou od hlavní dopravní tepny.
Vykutáný prostor měl sloužit jako dílna k opravě důlních lokomotiv - dnes ji ale už nikdo nepoužíval.
Dvoje velká vrata, sloužící běžně k oddělení různých větracích soustav, jim po usazení poskytla dostatek soukromí.
Za nimi si hlavní důlní měřič rozložil své přístroje, aby vytyčil čelbu a obrys tunelu.
Překop bude směřovat téměř rovně vpřed, potáhne se půldruhého kilometru skrz autochtonní horninu, než narazí na lochnesku, kterou protne. Potom je čeká velká neznámá...
Okolí hlavní komory označili nataženým lanem a varovnými nápisy.
POZOR!
NEBEZPEČÍ VÝBUCHU!
INDIVIDUÁLNÍ ODPALY!
Všichni předáci dostali instrukce, aby své lidi drželi mimo vyznačenou oblast, i doprava byla nasměrována do paralelního tunelu.
Na vratech komory upevnili další oznámení.
INTENZIVNÍ HORNICKÁ ČINNOST!
ZÁKAZ VSTUPU S OTEVŘENÝM OHNĚM!
Kvůli menším ložiskům uhlí i jiných organických substancí v horních vrstvách skály byl Sonder Ditch zařazen do první třídy nebezpečnosti, což dokonce zastřešovala i státní legislativa přísnými předpisy.
Žádné sirky, zapalovače či jiná jiskry tvořící zařízení nebyla povolena při ražbě nových chodeb - předpokládala se tady i možná přítomnost výbušného metanu.
Bezbarvý, bez zápachu či chuti se dal zjistit jen testem pomocí bezpečnostní lampy, mezi horníky nazývané větěrka, jelikož na ně číhalo hrůzné nebezpečí.
Stačilo devět procent koncentrace ve vzduchu a plyn se stával brizantní výbušninou.
Přísná opatření se dodržovala hlavně kvůli možnosti náhodného proniknutí metanu z prasklin nebo dutin ve skále.
Na hlavní rozvod stlačeného vzduchu, kde potrubí většinou zavěšené bokem u stropu tunelu dopravovalo všude potřebné fluidum, nasadili odbočky.
Tím získali přívod vzduchu do zásobníků, kde měli zajištěný tlak téměř pěti atmosfér, nutný pro pohon vrtacích kladiv.
Nezbytné nástroje, jako vrtáky, vrtací korunky, sochory, tyče k odtrhávání odchlíplých fleků, kladiva, lopaty, špičáky a další pomůcky, vynesli z klece na šestašedesátém patře, kde je hned uložili vedle těžní jámy.
Nakonec uskladnili trhavinu v červených bednách do komory připravovaného tunelu a večer, třiadvacátého října roku tisíc devět set šedesát osm, půl hodiny po hlavním centrálním odpalu, se Davy Delange a jeho parta vylodili z těžní klece.
Zamířili k nepoužívané dílně pro lokomotivy.
Lamač se zastavil před skálou s mrzutým Svazijcem po boku.
Boss boy zíral na značky, umístěné na čelbě vyměřovačem, zatímco za ním se už horníci připravovali k útoku na skálu: každý muž přesně věděl, co se od něj očekává.
Muži s vrtacími kladivy a jejich pomocníci si už na počtvě usazovali svá prehistorická monstra, vrtací tyče zaměřovali dopředu.
„Tady! Ty tady! A tady! A ještě zde!“

Davy se dotýkal každé značky, o kterou se ihned opřela korunka příslušného vrtacího kladiva. Potom lamač ustoupil. „Shayal“ zavelel. „Do útoku!“ Po otočení kohoutu se monstra rozběhla, až se trhaly ušní bubínky. V divokém bušení a zároveň i rotaci kladiva udeřila do kamene, po otevření druhého kohoutu u přívodu vody se chladicí kapalina drala otvorem uvnitř vrtáku až ke korunce, odkud splachovala nebezpečný prach. Začal se razit nový překop.

Po získání potřebné hloubky Davy vyplnil výbušninou vytvořené otvory.

Zápalnice od rozbusek visely z děr podobné ocáskům bílých myší.

Každou délku naměřil pečlivě, aby zabezpečil správnou palebnou sekvenci.

„Odchod, vyklidit prostor!“ přikázal partě boss boy a ze služební píšťalky se nesl ohlušující varovný signál.

Dusot těžkých pracovních bot pomalu mizel, pak zavládlo až neuvěřitelné ticho v tom chemicky pročištěném vzduchu.

„Cheesa!“ Davy a šéf černých horníků s hořícími rozněcovadly připomínali dozorce nad dětským ohňostrojem, když se dotýkali připravených konečků.

Po chvíli komoru zahálila podivná namodralá zář hořících zápalnic. Stíny obou mužů se třepotavě promítaly v giganticky zdeformované podobě na stěnách.

„Všechny chytly - balíme to!“ Dvojice rychle zmizela na hlavní chodbě, kde za rohem čekala celá parta.

Detonace je málem ohlušila a do hrudi se jim opřela tlaková vlna - následné ticho se zdálo pohádkové.

Davy si překontroloval čas na hodinkách. Podle předpisu se muselo dodržet povinných třicet minut, než se mohl horník vrátit k čelbě. Mohl by tam totiž v některém z otvorů čekat opožděný výbuch, který by s radostí vyrazil oči z hlavy blížící se osobě.

A i kdyby k tomuhle nedošlo, vznášel se tam mrak jedovatých dusitých výparů ničících folikuly chloupků v chřípí, čímž se ještě víc usnadnil průchod těch nejjemnějších částíček skalního prachu do dýchacího systému horníka, kde se usazoval v plicích.

Lamač vydržel stanovenou půlhodinu nicnedělání, mezitím větrání dostatečně zředilo výpary i prach ve vzduchu.

Pak vyrazil sám, v ruce svíral bezpečnostní svítilnu, u které hořel malý modrý plamen za hustým sítkem z jemného mosazného pletiva. A právě tahle přepážka by nedovolila ohni vyšlehnout - izolovala totiž plamen od okolí.

Běloch se zastavil před čerstvou kruhovou zející dírou ve skalní stěně, u níž testoval přítomnost výbušných plynů.

Bedlivě sledoval namodralé světlo, ale žádné změny v barvě neprozrazovaly číhající nebezpečí.

Spokojeně lampu zhasl.

„Boss boy,“ zařval a Svazijec se hned blížil s rozvinutou hadicí.

„Zalej to!“

Davy byl spokojený jen tehdy, když se předeck ražené chodby i veškerá uvolněná suť na počvě mokře leskla a všude kapala voda. Prach se tím přeměnil v bláto, usadil se a nyní mohli nastoupit jeho kluci.

„Trhači!“ vydal další povel. Přiběhli jiní černoši, svírající kovové tyče o délce téměř čtyř metrů - nástroj připomínal starobylé turnajové kopí i s chráničem pro ruce.

„Odtrhat všechno - zabezpečit prostor!“

Experti ihned zaútočili na flece, na kusy uvolněných kamenných ploten, které se odlupovaly či vychýlily silou exploze z nadloží, ale dolů nespadly.

Dvojice černochů ovládala tyč přímo virtuózně - ocelovým bodcem bušili do stropu, až jiskry litaly. Narušená hornina skutečně odpadávala, podobná kamennému dešti, napřed v docela velkých kusech, později už jen jako drobné odštěpky.

Nakonec jim nad hlavami zůstal pevný a čistý skalní strop.

Teprve pak lamač přešel odstřelenou hromadu sutě, dostal se k čelbě a začal označovat rozložení otvorů pro další odpal.

Za ním už naplno fedrovali, veškerý materiál nakládali do přistavených důlních vozíků.

Mezitím vrtací přesunovali své nádobičko k novému předku.

Delange a jeho parta za první noc zvládli tři odstřely.

Když fářali nahoru, do růžového a vonícího úsvitu nového dne, cítil se Davy nadmíru spokojený.

Možná dneska na noční zmákneme čtyři, rozvažoval v duchu.

Ve společné umývárně si zalezl do sprch a nechal se bičovat horkou vodou tak, až mu kůže zrudla.

Potom se pořádně namydlil, obzvlášť si pečlivě vydrbal hlavu, podpaží a rozkrok.

Pak se do sucha vytřel hrubým froté ručníkem a rychle se oblékl.

Přešel parkoviště ke svému stářím omšelému vozu Ford Anglia, přitom se však cítil šťastný a příjemně unavený navíc i hladový a připravený k zalehnutí do postele.

Ujížděl do Kitchenervillu rychlostí nepřesahující pětadesát kilometrů za hodinu.

V tomhle čase se už slunce ukazovalo nad hřebenem Kraalkopu.

Úsvit hrál růžovými barvami, zamžený oparem a dlouhými stíny ještě ležícími na zemi. Přesně takhle bude vypadat svítání na jeho farmě, dumal.

Na předměstí potkal Chrysler Monaco, ženoucí se na plný plyn, ovšem v opačném směru.

Mladší bratr mu jen zamával - sice i něco volal, ale vše utonulo v radostném troubení klaksonu, vytí větru a řevu motoru.

„Ještě ho lapnou,“ mudroval polohlasně Davy a kroutil nesouhlasně hlavou.

„Povolená rychlost je tady přece jenom sedmdesátka...“

Zaparkoval auto v garáži a vešel do domu vchodem u kuchyně.

Domorodá služka se hbitě otáčela kolem sporáku.

„Tři vejce,“ prohodil, pak prošel ke své ložnici.
Svlékl si bundu a hodil ji na postel.
Potom vyšel na chodbu, pohlédl o něco dál.
Všude vládlo naprosté ticho, jen z kuchyně se nesly zvuky připravující se snídaně.
Davy tedy vykročil směrem k bratrově ložnici, dveře byly pootevřené. Srdce mu bušilo až v krku, hrdlo se mu stáhlo pocitem viny i nastupujícím vzrušením.
Napřed jenom nakoukl dovnitř, hned hlasitě polkl.
Dnes ráno se situace zdála ještě lepší než obvykle.
Hettie většinou spala dost hlučně. Johnny ji vždycky popichoval, když tvrdil, že k jejímu vzbuzení by potřeboval odpálit šišku důlní trhaviny.
Navíc jeho žena vždycky spala nahá a nikdy nevstala před půl jedenáctou.
Právě teď ležela na břiše, objímala polštář a tiskla si ho k hrudi. Vlasy měla svůdně rozprostřené na posteli, plápolající rudá se nádherně vyjímal na zeleném prostěradle. Ráno bylo dost teplé, proto přikrývku ve spánku odkopala.
Davy stál v chodbě jako solný sloup. Nerv mu zacukal očním víčkem, z podpaždí stekla první kapka potu.
Vtom Hettie cosi nesrozumitelného zamumlala, přitáhla k sobě kolena a pomalu se převálila na záda.
Jedna ruka jí bezvládně padla na tvář, ohbí lokte zastínilo oči.
Zhluboka vzdychla. Dvojice bujných řader změnila tvar vlastní vahou i úhlem paže.
Keřky chloupků v podpaždí a v podbřišku zářily jasně jako červené zlato.
Krasavice skutečně vypadala nádherně dlouhá, hebká a hedvábně bělostná, korunovaná třpyticími se plamínky.
Náhle se pohnula, sice trochu malátně, ale smyslně.
Potom opět upadla do hlubokého spánku.
„Pane, snídaně je hotová!“ zavolala služka z kuchyně.
Davy sebou provinile trhnul a začal chodbou ustupovat zpátky.
Překvapeně si uvědomil, že lapá po dechu, jako kdyby běžel maratón.
Johnny Delange se opíral o boční stěnu chodby, přilbu frajersky usazenou na hlavě, v koutku úst mu visela cigareta.
Na čelbě se právě rozběhl odpal. Lamač rozpoznal každou detonaci, a když se ozvala poslední série explozí, odstrčil se ramenem od kamenné stěny.
„Tohle byly zdvihací,“ oznámil suše. „Velký Králi, jdeme na to!“
Třicet minut Johnny Delange přece nepromarní.
Když se blížil Big King i lamač k předku, měli už nosy i ústa zakryté šátkem. Ve světle důlních svítilen se před nimi vznášela modrobílá clona z prachu a kouře, kterou však šikovně likvidoval mohutný černoch. Táhl totiž za sebou hadici a jemná mlžná sprška vody pohlcovala výpary i drobné částičky kamene.
Prodrali se až k čelbě, kde běloch okamžitě prostor otestoval větérkou.
Dokonce i tenhle frajer měl zdravý respekt před metanem.
„Trhači!“ ihned zařičel, aniž by čekal na Velkého Krále, až skončí s postřikem odstřelené hromady.
Horníci se objevili podobní přízrakům v mlze. Těsně za nimi už postupovali vrtači se svými monstry.
Johnny bral na vědomí dobře prokalkulovaná rizika, proto se jeho vrtací kladiva rozbouřila o pětáctýřicet minut dříve než při postupu staršího bratra.
Když se vracel k předku s již dříve připravenými a přesně nařezanými zápalnicemi, usazenými v roznětkách, našel své kluky, jak zápolí s masivní skalní plotnou, která byla odtržena výbuchem, ale nerozpadla se.
Pět domorodců do ní bušilo šestikilovými perlíky - pokoušeli se celistvou flec rozbít do několika lépe zvladatelných kusů.
Jakmile se Johnny dostal na jejich úroveň, mohl si vyposlechnout nemilosrdné připomínky černého giganta na adresu dřičů.
„Vypadáte jako hejno vyplašených panen u stloukání kukuřice v hmoždíři...“
Kladiva drnčela, při každém úderu odletovaly jiskry.
Pot se z chudáků jen lil, prosakoval snad ze všech pórů těla těchto bijců. Pokožka se jim blyštěla jako promazaná tukem, jiskřivé kapičky odstříkávaly z čela při každém úderu.
„Shaya!“ halekal Velký Král. „Mezi vámi asi není nikdo, komu by se podařilo rozbít skořápku u vajíčka.
Zaber člověče! Zabuš pořádně!“
Jeden po druhém však po chvíli začali hekat vynaloženou námahou, ztěžka dýchali, někteří dokonce lapali po dechu, oslepení vlastním potem.
„Uhněte, já to znám!“ zarazil je lamač.
Skalní blok je chtěl zdržet, proto se mohlo použít drastické řešení.
„Ten šutr buchnu!“ prohlásil Johnny a jakýkoliv státní inspektor nebo důlní bezpečnostní technik by při těchto slovech zbledl.
„Stoupněte si dál, otočte se zády!“ dirigoval Big King své svěřence. Z čela jednoho soukmenovce stáhl ochranné brýle, kde místo skel byla jen mřížka drátěného pletiva.
Sloužily k zabránění průniku létajících odštěpků a kamenných úlomků do oka.
Hromotluk je podal bělochovi, který si je hned nasadil.
Pak vytáhl z plátěného vaku šišku karbonitu. Připomínala obyčejnou svíčku zabalenou do žlutého mastného papíru.
„Puč mi kudlu!“ Velký Král otevřel svůj kapesní nůž a podal ho lamačovi.
Johnny obezřetně odkrojil z jednoho konce průmyslové trhaviny kousek o velikosti mince, asi dvakrát tak silný než padesátcent.

Potom váleček vložil zpátky do pytle a předal ho černému obru.

„Teď zase couvni,“ nařídil Velkému Králi, který bez řečí uposlechl.

Delange si prohlížel uvolněnou skalní plotnu, pečlivě uvažoval a posléze umístil odkrojek trhaviny přímo doprostřed.

Usadil si pevně ochranné brýle na očích, potom se rozpráhl jedním ze šestikilových kladiv.

„Hlavně sem nečumte!“ vydal poslední varování a dobře mířenou ranou, kdy násadu držel obouruč, praštil perlíkem do karbonitu.

Exploze se zdála dost bolestivá, jelikož k ní došlo v omezeném prostoru začínajícího překopu.

Teprve po chvíli přestalo Johnnymu hučet v uších.

Malinká kapička krve mu dokonce stékala po tváři, jelikož ho zasáhl kousek letícího odštěpku.

Zápěstí ho bolela od strašné rány, která zacloumala perlíkem.

„Gwenyamd“ odfrkl obdivně Big King. „Tenhle chlap je lev!“

Zdařený výbuch skutečně flec rozlomil do tří trojúhelníkových částí. Běloch si posunul ochranné brýle na čelo, stopu po krvi si otřel hřbetem ruky.

„Ať už tady tu hromadu nevidím!“ rozčiloval se v širokém úšklebku nad vychytrale šťastným řešením.

Pak se obrátil k mohutnému černochovi.

„Pojď!“ trhl hlavou směrem k předku. „Pomůžeš mi načelbě...“

Tam už vrtání děr dokončili, takže přišli v pravý čas.

Oba pracovali rychle a zručně, když do nitra otvorů zasunovali šišky průmyslové trhaviny, do kterých na koncích upevňovali rozbušky.

Pro kohokoliv, kdo nevlastnil průkaz střelmistra, šlo o porušení předpisů trestané pokutou jednoho sta randů nebo dvěma měsíci vězení či dokonce oběma tresty současně.

Velký Král žádné oprávnění neměl, ale jeho pomoc darovala celé skupině patnáct minut k dobru.

Johnny a jeho parta zvládli za směnu pět odstřelů, ale když vyfárali na povrch do chladného večerního vzduchu, lamač spokojený nebyl.

„Co říkáš - zítra to zvládneme šestkrát?“ nadhodil Delange.

„Možná i sedmkrát...“ dodal Big King.

Když se objevil doma, Hettie na něj čekala v obývacím pokoji.

Letěla mu naproti, rukama ho objala kolem krku.

„Máš pro mě dárek?“ vyzvíдалa a rty mu přiložila k uchu.

Johnny se škádlivě usmál. Jen velmi zřídka pro ni nic neměl.

„Fakt máš?“ rozjásala se, hned potom mu začala dlaněmi přejíždět po oblečení.

„Aha, tady!“ vyjekla nadšeně, když vklouzla do náprsní kapsy, odkud vydolovala malou bílou krabičku, označenou emblémem klenotníka.

„Ach!“ vzdychla. Nedočkavě otevřela víčko a její žádostivý výraz mírně ochladl.

„Copak se ti nelíbí?“ s úzkostí v hlase se ptal Johnny.

„Kolik stály?“ vyzvíдалa, když zblízka zkoumala porcelánové lakované náušnice ve tvaru dvou papoušků vyvedených v živých barvách.

„No dobře,“ nasadil manžel zahanbenou tvář, „podívej, Hettie, blíží se konec měsíce, chápeš, a já mám trochu hluboko do kapsy, ale za chvíli přijde další výplata, potom bych samozřejmě mohl...“

„Kolik?“

„Hele, sama vidíš...“ nadechl se, „... dva randy padesát...“

„Hm...“ pokývala choť hlavou. „Ale vypadají jako živí...“

Okamžitě však o ně ztratila zájem.

Krabičku ledabyle pohodila na podobnými dary přecpanou krbovou římsu a zamířila do kuchyně.

„Hele, Hettie!“ volal za ní Johnny. „Co kdyby sme si skočili naproti do Fochville? Dneska večer je tam tancovačka!“

Že bysme si zatwistovali, co říkáš?“

Mladá paní se otočila, tvář jí opět ožila.

„Hele, frājere, tak jo!“ rozplývala se. „Pojď jim to ukázat!“

Jdu se převlíct,“ vyhrkla a už se hnala chodbou.

Davy právě vyšel z ložnice, vyrážel na noční.

„Hele, brácho,“ zarazil ho mladší sourozenec.

„Nemáš u sebe nějaký prachy?“

„To už jsi zase švorc?“

„Jen do výplaty...“

„Do prdele, člověče, vždyť jsi dostal šek na jedenáct stovek- copak jste už všechno utratili?“

„Neboj, příště,“ Johnny vychytrale zamrkal,

„dostanu šek na dva nebo tři tisíce... Pak teprv uvidíš fofry,

Davy- teď ale potřebuju půjčit jenom padesátku. Jdeme si s

Hettie zatsrat!“

Rodovi ubíhaly dny jako telegrafní sloupy viděné z okna rychle se ženoucího automobilu. Každým dnem však získával sebedůvěru ve vlastní odborné schopnosti.

Ještě nikdy ani nezapochyboval o svých znalostech při zvládání podzemních operací, nyní se jen ujistil, že podobně pevně drží v rukou otěže všech akcí i na povrchu.

Také si ujasnil, že jeho kampaň na zredukování režijních nákladů je úspěšná, ale viditelný pozitivní výsledek se projeví

až ve čtvrtletní zprávě.

Stále bděl, i když ležel na posteli ve velké rezidenci generálního ředitele, postavené na jednom z hřebenů kopcovitého terénu. V celé budově se on s několika kusy nábytku zdál naprosto ztracený a osamělý, navíc na něj doléhaly starosti.

Vždycky existovaly myriády nesčetných a nepříjemných drobných problémů, ale teď se objevily i vážnější.

Dnes ráno k němu do kanceláře přišla Lily Jordánová.

„Pan Innes se dostaví v devět.“

„Co chce?“ Herbert Innes pracoval na Sonder Ditch jako manažer v sekci zpracování zlatonosné rudy.

„Nechtěl mi důvod prozradit!“ odpověděla sekretářka.

Konec měsíce už přišel, začal nový a Lily mu stále ještě setrvala po boku. Z toho Rod usoudil, že ho asi přece jenom vzala na milost.

Herby Innes, statný muž s brunátnou tváří, se posadil a upil ze šálku čaje, který mu sekretářka naservírovala.

Přitom generálního přímo zasypával podrobným popisem všech úderů svého golfového utkání o nedělním odpoledni.

Ironsides ho dokázal zarazit až u deváté jamky.

„Paráda, Herby. V čem je problém?“

„Máme únik, Rode!“

„Je to špatný?“

„Docela dost,“ zamručel manažer. Ztráta jediné unce zlata během procesu při zpracování a čištění byla pro něj katastrofou.

„Kolik ti to vyšlo?“

„Mezi propírkou a slévárnou přicházíme o pár stovek uncí každý týden...“

„Hm, to už není žádná legrace.“ Dvacet tisíc randů měsíčně, čtvrt milionu ročně, blesko šéfovi hlavou.

„Napadlo tě něco?“

„Tohle se děje už dost dlouho, dokonce i za časů Franka Lemmera - zkusili jsme snad skoro všechno...“ vzdychl Herby.

Ironsides neměl přesný přehled o činnosti v sekci zpracování rudy, i když by si podobný nedostatek nikdy nepřipustil.

Věděl naprosto přesně, že jakmile se vytěžená hornina objeví na povrchu, je napřed zvážena, pak se z ní odeberou vzorky a z těchto informací se docela dobře dá odhadnout obsah zlata.

Na konci procesu se porovná získané množství drahocenného kovu s tímto prvním propočtem. Jakýkoliv rozdíl musel být prošetřen a příčina zjištěna.

„Jakou jste měli výnosnost za poslední čtvrtletí?“

„Devadesát šest celých sedmdesát tři.“

„To je skutečně parádní,“ přiznal Rod.

Rozhodně nebylo v lidských silách získat stoprocentně veškeré zlato v rudě obsažené, když se objevila na povrchu, ale kouzelník Innes z ní dostal většinu - tedy přesně řečeno devadesát šest procent a sedmdesát tři setiny.

Což znamenalo, že jen velice malá část z chybějících dvou set uncí se mohla ztratit v usazovacích nádržích a na haldách.

„Herby, víš co?“ rozhodl se generální.

„Dnes odpoledne tam k tobě zaskočí. Projdeme se po tvém království a možná oko nováčka nějakou nesrovnalost zaregistruje...“

„Doufejme,“ vzdychl dost skepticky Innes.

„Vždyť jsme už všechno vyzkoušeli. Odpoledne odléváme.

V kolik hodin tě mám čekat?“

„Ve dvě.“

Prohlídku zahájili u těžní věže, kde velkoprostorová nádoba nazývaná skip dodávala rudu na povrch každé čtyři minuty.

Odtud se náklad odstřelené skály sypal na šikmou plochu z betonu, kudy sjížděl na místo určení.

Mohl být označený buď žíla nebo hlušina.

Zlatonosná ruda padala do masivních bunkrů, zatímco odpad odnesl pásový dopravník do propírky, kde se hlušina skutečně přeprala, než zmizela na haldě.

V tomhle případě i malé částčky zlata, přichycené na neužitečném materiálu, se přece jen nakonec podařilo ulovit.

Herby se nahnul k šéfovu uchu, aby překonal okolní hřmot valících se kamenů.

„O tenhle úsek výroby si starosti nedělám, tady je hornina stále ještě ve velkých kusech a nic se tu provokativně neblýští.

Čím víc se ale dostáváme ke konci výroby, tím nebezpečí ztráty narůstá...“

Ironsides souhlasně pokyvoval hlavou a následoval manažera při sestupu dolů po kovovém žebříku ke spodním dveřím bunkru.

Tudy prošli dlouhým podzemním tunelem, velmi podobným překopu na stém patře.

I tady neustále běžel dopravní pás, který přesunoval rudu od zásobníků k prádelně. Oba běloši kráčeli podél transportéru do té doby, než dorazili k obřímu elektromagnetu.

Tady se na chvíli zastavili. Magnet odstraňoval z kamení všechny kovové kusy, které si našly cestu do hromad vyrubané rudy či do zásobníků.

„Kolik se toho dá najít?“ vyzvídal generální.

„Za minulý týden čtrnáct tun,“ odfrkl znechucený Innes, chytil ředitele za loket a provedl ho skrz vedlejší dveře.

Vyšli na otevřené prostranství, které spíš připomínalo skládku sběrných surovin. Tady se nacházely celé hory kovového šrotu: odtrhovací tyče, vrtací korunky, lopaty, ocelová lana, kladky, řetězy, montážní klíče, šestikilová kladiva i další pokroucené a už nerozpoznatelné kusy plechu.

Všechno bylo zkorodované, velká část nepoužitelná.

Tohle magnet z rudy chytře oddělil. Rod vztekle sevřel rty.

Nasupeně zíral na nesporný důkaz nedbalosti zaměstnanců i o jejich postoji k zapůjčeným výrobním prostředkům: moje to není, tak co má být? Tahle hromada odpadu reprezentovala sumu úhrnem až několik stovek tisíc randů ročně.

„Však se tomu podíváme na zoubek!“ mumlal nakvašeně generální.

„Kdyby se jedno z těch kladiv dostalo do čelistí mých drtičů, pukly by na několik kusů,“ upřesnil Innes zarmouceně a vedl ho zpět do tunelu s dopravníkem.

Pás najednou ostře zahnul vzhůru, takže ho následovali po lávce, připevněné vedle něj. Asi pět minut postupovali neustále nahoru, takže Herby funěl jako parní stroj. Skrz díry voštinové struktury plechu pod nohama mohl Rod zahlédnout, že se už dostali několik desítek metrů nad okolní úroveň.

Transportér dosáhl vrcholu vysoké věže, kam odhazoval dopravenou rudu. Ta dopadala na ocelová síta třídícího systému.

Jednotlivé kusy při svém řízeném pádu zpět na zem se cestou prosily podle velikosti, ty větší se znovu odklonily k čelistovým drtičům, aby dosáhly velikosti mužské pěti.

„Vidíš něco?“ nadhodil Innes a sotva ukrýval sarkasmus.

Ironsides se jenom zašklebil.

Slezli dolů po kovových žebřících, cesta se jim ale zdála nekonečná. Třídící síta drnčela, drtiče bušily a Rodový ušní bubínky prosily o milosrdenství.

Nakonec přece jen dosáhli základní úrovně a vešli do drtírny.

Byla to obrovská budova postavená z pozinkovaného plechu připomínající velký hangár na letišti.

Přinejmenším sto metrů dlouhá a patnáct metrů vysoké monstrum zaplňovalo dlouhé řady kulových mlýnů.

Vešlo se jich tam čtyřicet a svými rozměry připomínaly spíš kotle parní lokomotivy, ale dvakrát tak delší.

Do jednoho konce přicházela rozmělněná směs od čelistových drtičů. Bubny se otáčely a volné ocelové koule uvnitř horninu roztloukaly na prach.

Jestliže předtím se hluk zdál nesnesitelný, v drtírně to bylo ještě mnohem horší. Oba běloši se ani nepokoušeli o náznak rozhovoru, dokud neprošli skrz hlučnou oblast a nevstoupili do neporovnatelně klidnější separační místnosti, kde se napoprvé odlučovaly těžké materiály.

„A nyní přicházíme do míst,“ vysvětloval Herby, „kde nás situace už začíná znepokojovat!“ Máchl rukou k bleděmodré soustavě patnácticentimetrových trubek, vycházejících ze stěny vedlejší haly.

„Tady máme kamenný prach smíchaný s vodou na konzistenci lehce stékajícího těsta. Čtyřicet procent zlata je už uvolněných.“

„Nemůže se někdo nějak do těch rour dostat? Prošetřili jste zde možnost úniku?“ chtěl vědět Rod.

Innes jen přikyvoval.

„Hele, podívej se na tohle!“

Podél vzdálené zdi stála celá řada klecí. Zhotovené ze silného pletiva nedovolily člověku ani prostrčit prst.

Těžké ocelové dveře byly zavřené a zamčené.

Před zamřížovanými prostory se činili domorodí zřizenci v čistých bílých pracovních kombinézách. Všichni svou pozornost soustředili na manipulaci s ventilem, kterým regulovali tok práškové rudy v potrubí.

Manažer se před jednou klecí zastavil.

„Posviť!“ ukázal prstem směr. Za ochranným štítem pletiva se pohybovala šedá pasta směsi - vycházela z mnoha hubic, aby natekla na nakloněnou černou kaučukovou plochu.

Její povrch byl hluboce rozbrázděný a v každém zvrásnění se uvolněné zlato díky své nadměrné hmotnosti usazovalo.

Drahocenný kov tady tvořil vrstvu silnou jako máslo na krající chleba - mastně a žlutě zářil v těch rýhách silné gummy.

Generální se opřel o pletivo, pokusil se s ním zatřást.

„Kdepak,“ zasmál se Herby. „Silou se tam nikdo nedostane!“

„Jak usazené zlato odebíráte? Někdo přece musí mít přístup do separátoru?“

„Uklízí se automaticky samo,“ upřesnil Innes.

„Jen se dobře podívej!“

Ironsides poprvé zaregistroval sotva pozorovatelný pohyb černé gummy - opravdu se posunovala velmi pomalu.

Vlastně šlo také o pásový dopravník obíhající dokola mezi dvěma válečky. Když se pás spodem vracel, jemně tryskající voda vymýlala drahý kov ze zvrásnění, odkud vše stékalo do sběrné nádrže.

„A já jsem ten jediný, kdo tam má přístup! Nádobu měníme pravidelně každý den,“ komentoval proces manažer.

Všechno vypadalo spolehlivé, nesehlávající, musel uznat Rod.

Pak se otočil a přehlédl obsluhu, sestávající ze čtyř černochoů.

Všechny zjevně zaměstnávala jejich pracovní povinnost, navíc

Ironsides dobře věděl, že každý z nich je vysoce spolehlivý.

Nesmírně pečlivě je vybrali a podrobně proklepali, než je zařadili do provozu pro zpracování zlatonosné rudy.

„Tak co, spokojený?“

„Jo!“ Generální opět přikývl. Oba zamířili k nejbližším dveřím, vyšli ven a zamkli za sebou.

Jakmile Herby s Rodem zmizeli, všichni čtyři černoši své postoje diametrálně změnili. Napřímili se, zamračené výrazy usilovně koncentrace jim z obličejů vymizely a nahradily je úlevné úšklebky.

Jeden cosi poznamenal, ostatní se hned nadšeně rozchechtali.

Potom si na břicho rozeplnili kombinézy a z každé nohavice vytáhli dostatečně dlouhý kus šestimilimetrového měděného drátu.

Docela pohodlně ho prostrčili okem v pletivu.

Křivá Noha, známý to fotograf, téměř rok pracoval na způsobu, jak vydojit co nejvíc zlata ze silně střeženého a kleci obehnaného separátoru.

Nakonec přece jenom objevil metodu, perfektně funkční a nesmírně jednoduchou.

Rtuť totiž pohlcuje drahocenný kov podobně jako savý papír rozlitý inkoust, vytváří s ním amalgám.

Jakýkoliv kousek zlata, se kterým přijde do kontaktu, je tímhle stříbřitým a jedovatým kovovým prvkem lehce absorbován.

A rtuť má další zajímavou vlastnost: může se mazat či natírat na měď jako paštika na rohlík - přitom tahle vrstva nijak neztrácí svou schopnost pohlcovat zlato.

Geniální vynález Křivé Nohy navíc obstál i v praxi.

Namazaný drát se opatrně vsunul do nitra klece otvorem v pletivu, pak se položil do rýhy gumového pásu.

Tam rtuť do sebe nasála každíčkou špetku zlata, ležící poblíž.

Drát mohli bleskurychle zastrčit zase zpět do kalhot, pokud se objevil nějaký dozorce - a stejným způsobem pašovali kořist ven.

Každý večer Křivá Noha přijímal získaný materiál a své čtyři komplice opět vyzbrojil novými kusy, pokrytými čistou rtutí.

On pak zase každou noc, v opuštěném dole za zlatonosným hřebenem, vařil stříbřitý kov, aby uvolnil drahocenný úlovek.

„A teď,“ Innes mohl konečně mluvit normálně v pozeňnaném klidu kyanizačního procesu, „když jsme stáhli volné zlato, zůstaly nám sulfidy.“

Manažer nabídl řediteli cigaretu při cestě mezi masivními kovovými nádržemi, zabírajícími plochu mnoha hektarů.

„Přečerpáme vše do těchto tanků a přidáme kyanid. Jedině ten rozpustí zlato, čímž se vytvoří roztok.

Ten pak necháme protékat skrz zinkový prach.

Náš žlutý miláček k němu přilne - potom jen zinek spálíme a zůstane nám zlato.“

Rod si zapálil. Dobře věděl, že Herby mu recituje naučený text role průvodce při exkurzích s VIP.

Cvakl zapalovačem, nabídl manažerovi oheň.

„Neexistuje žádný způsob, jak zcizit roztok?“

Innes jen zavrtěl hlavou, zatímco vyfoukl kouř.

„Naštěstí je kyanid smrtelný jed!“ Pohlédl na hodinky.

„Blíží se půl čtvrté, za chvíli budeme odlévat. Skočíme si do slévárny?“

Naproti se tyčila jediná budova z cihel mezi těmi všemi stavbami z pozinkovaného plechu.

Stála trochu izolovaná od ostatních.

Vysoko položená okna chránily silné mříže.

U ocelových dveří Herby zazvonil a otevřela se špehýrka.

Oba muže lehce rozpoznali, okamžitě je tedy vpustili dovnitř.

Dostali se tak do klece, která se mohla na druhé straně otevřít jen tehdy, pokud se dveře za nimi zavřely.

„Dobré odpoledne, pane Ironsidesi a pane Innesi.“

Strážný zdravil v omluvném tónu. „Mohli byste se mi tady podepsat, prosím?“

Šlo o policistu ve výslužbě s převislým břichem a s revolverem v koženém pouzdře na boku.

Umístili parafu na určeném místě a hlídač dal znamení svému kolegovi na kovové lávce nahoře, u stropu slévárny.

Tenhle člen ostrahy si přesunul automatickou brokovnici do podpaží a vedle sebe stiskl vypínač.

Klec se otevřela a návštěva vyšla ven.

Na druhé straně stála řada elektrických pecí, situovaných do cihlové zástavby. Připomínaly spíš dvířka pícev v pekařství na pečení chleba.

Betonová podlaha se zdála naprosto pustá, s výjimkou strojního nakladače, který svíral ve svých ocelových pažích tyglík na roztavené zlato - před ním se nacházely formy.

Půl tuctu zaměstnanců slévárny sotva vzhledlo, když vstoupila známá dvojice.

Lití už dost dlouho probíhalo, protože se tyglík právě naklonil a tenký pramínek roztavené žluti vytékal z hubičky do připravené formy.

Zlato syčelo, kouřilo a prskalo, malé červené i modré jiskřičky zářily na jeho povrchu během ochlazování.

Už usadili čtyřicet či padesát zlatých cihel na ložnou plochu vozíku s gumovými koly. Každý odlitek vypadal menší než krabice na doutníky, navíc měl drsně hrbolatý vzhled litiny.

Rod se zastavil a dotkl se jedné cihly. Stále ještě byla horká a navíc se zdála mírně mastná, jako každý čerstvý zlatý odlitek.

„Kolik za ně?“ Podíval se na manažera, který jen pokrčil rameny.

„Asi milion randů, možná o něco víc...“

Takhle tedy vypadá sto tisíc desetirandovek, v duchu přemítal

Rod - nijak působivé...

„Jaký je další postup v celém procesu?“

„Napřed vážíme a výsledek vyrazíme do povrchu cihly společně s identifikačním číslem.“

Poté ukázal na ocelové kruhové dveře seřfu, zapuštěné do nedaleké zdi.

„Tady se skladují přes noc - zítra pak dorazí pancéřové vozidlo z johannesburské rafinerie, aby si produkci vyzvedlo.“
Mezitím ho už Innes odváděl ze slévárny.

„Každopádně tady potíže nemáme - náš únik je někde na cestě ke slévárně...“

„Nech mě o tom pár dnů přemýšlet,“ požádal Rod.

„Potom se opět sejdem, abychom se pokusili najít nějaké řešení.“

Pořád o problému dumal. Ležel ve tmě a kouřil jednu cigaretu za druhou.

Jediné co tam zabere, bude nasazení domorodého policisty, ujasnil si Rod.

Šlo přece o nekonečnou hru, poškozující všechny těžební závody i jejich personál na těch nejcitlivějších místech.

Vynalézavost vychytralých zlodějů opět vytvořila nějaký nový systém krádeže a odsávala drahocenný produkt.

Firma si potom uvědomí tuhle nezákonnou aktivitu porovnáním odhadu mocnosti zlatonosné rudy s aktuálními výsledky těžby. Vrhnou se tedy na odhalení úniku, což trvá týden, měsíc, někdy i rok.

Pak se jim podaří rozbít nelegální systém dojení.

Nakonec přijdou ke slovu obžaloby, rozsudky, vězení natvrdo a společnost nakonec nechá vyhotovit informační materiál, který rozešle svým sousedům. Potom se všichni v klidu usadí a vyčkávají, až se objeví další podvodník.

Zlato má mnoho pozoruhodných vlastností: je těžké, nepodléhá rozkladu a v neposlední řadě vzbuzuje v srdci člověka nenasytnost a touhu po jeho vlastnictví.

Ironsides zamáchl nedopalkem, převalil se na bok a přetáhl si prostěradlo až přes ramena.

Jeho poslední myšlenka před usnutím se zabývala největším problémem, který v posledních dnech neustále zaměstnával jeho mysl. Bratři Delangeové dokázali zmáknout téměř pět set metrů nového překopu za dva týdny.

Při tomhle tempu udeří do lochnesky už za sedm týdnů - pak dokonce i krádež zlata se vytratí do bezvýznamnosti...

V čase, kdy se Rodney Ironsides ukládal ke spánku, Velký Král popíjel víno se svým obchodním partnerem a zároveň i soukmenovcem, kterým nebyl nikdo jiný než Philemon N'gabai zvaný

Křivá Noha.

Seděli proti sobě na polorozpadlých rákosových židlích s lucernou a pětilitrovým demižonem sladkého Jeripiga mezi sebou.

Zápach po netopýrech v opuštěných dolech však nijak neohrozil buket vína, jelikož ten je zrovna moc nezajímá - oni totiž nepili pro chuť, ale pro účinek.

Křivá Noha doplnil lacině vypadající sklenici, kterou mu Big

King strčil pod nos.

I při bublání lahodného moku pokračoval ve svém útku na charakter i mravní nedostatky, jimiž viditelně trpěl José Almeida, ten známý Portugalec.

„Po mnoho měsíců nosím v srdci slova, kterými jsem se chystal vyslovit své podezření v téhle záležitosti,“ květnatě sděloval

Velkému Králi, „ale vyčkával jsem, až budu moci pro toho podvodníka nastražit past. On je jako lev napadající naše stáda dobytka - v noci ho slyšíme řvát a za úsvitu vidíme jeho stopy kolem zdechlin našeho skotu - nikdy se s ním ale nemůžeme setkat tváří v tvář...“

Velkého Krále těšilo poslouchání rétoriky svého soukmenovce, přitom pil značkové Jeripigo, jako by šlo o vodu.

Křivá Noha opět dolil sklenku černého obra.

„Při důležitém jednání se sebou samým jsem se oslovil asi takto:

Philemon N'gabai, není dostatečně průkazné, že ty jen podezříváš toho bílého muže - je též nezbytné, abys svými vlastníma očima spatřil, jak ujídá z naší drahocenné substance...“

„Jak, Křivá Noho?“ zahřměl Big King silným hlasem, úměrně odpovídajícím poklesu hladiny nyní už poloprázdného demižonu.

„Řekni mi, bratře, čím si ověříme tvou teorii?“

Velký Král ukázal sevřenou pěst o velikosti banánového trsu.

„Já bych ho jednoduše...“

„Ne, ne, bratře!“ Křivá Noha se zatvářil pohoršeně.

„Za žádnou cenu nesmíš toho muže zranit! Jakpak bychom pak prodali naše zlato? Musíme jen prokázat, že nás podvádí a zároveň mu dát najevo, že o tom dobře víme!

Pak budeme postupovat jako doposud, ale on nám už napořád bude dávat plnou míru...“

Big King o tom chvíli spekuloval, nakonec lítostivě povzdechl:

„Máš pravdu, Křivá Noho - přesto bych byl rád, kdybych mohl...“

Opět pozvedl pěst a komplic kvapně pokračoval dál.

„Z tohoto důvodu jsem poslal pro mého bratra, který je řidičem dodávky u firmy s váhami, možná jsi slyšel o S. A. Scale Company v Johannesburgu, kde pečlivě odměřil osm uncí...“

Křivá Noha vytáhl z kapsy kovový váleček a předal ho soukmenovci.

Ten hned umně zhotovené závaží se zájmem zkoumal.

„Dnes večer, až nám Portugalec zváží zlato, které mu doneseš, řekneš: Nyní, můj příteli, prosím, zvaž nám tohle na své váze a budeš sledovat, co se na stupnici objeví.

A v budoucnu vždycky bude muset předem ukázat, kolik má naše závaží, než mu prodáme zlato...“

„Hau!“ vydechl s obdivem Velký Král a spokojeně se pochechtával.

„Ty jsi ale lstivá liška, Křivá Noho!“

Big King měl oči zamžené, bělmo krvavé. Jeripigo patřilo mezi silná vína a on sám zkonsumoval několik litrů.

Ted' seděl naproti rafinovanému obchodníkovi v zadní místnosti za prodejními prostorami a obezřetně sledoval, jak

běloch syje zlatý prach na místičku klenotnické váhy.

Drahocenný kov vytvořil žlutou pyramidku, která se matně leskla ve světle jediné žárovky, visící jim nad hlavami. „Jedno sto a dvacet tři uncí.“ Almeida vzhledl k Velkému Králi, aby mu vyřčený odečet potvrdil - přitom mu kadeř mastných černých vlasů padla na čelo.

Tvář měl bledou od nedostatku slunce, takže namodralé strnisko na bradě tvořilo velký kontrast barev.

„Přesně tak,“ odsouhlasil Big King. Pořád ještě mohl vychutnávat alkoholické výpary v ústech, jelikož byly tak silné jako jeho odpor k Portugalci naproti.

Odříhl si.

Almeida opatrně sejmul misku z váhy a pečlivě sypal prach zpátky do láhve se šroubovitým uzávěrem.

„Skočím pro prachy.“ Napůl vstal ze židle.

„Počkej!“ zarazil ho černý gigant.

Běloch se na něj podíval, v obličeji výraz mírného překvapení.

Velký Král vytáhl z kapsy závaží. Položil ho na stůl.

„Kolikpak ti tohle ukáže?“ pronesl portugalsky černoch.

Almeida zašilhal na váleček, potom opět pohlédl do očí mohutného zákazníka.

Těžce dosedl zpět, vlasy si odhrnul z čela.

Začal sice mluvit, ale hlas mu skřehotal, takže si musel odkašlat.

„Pročpak? Stalo se snad něco?“ Náhle si uvědomil nesmírnou velikost černocha na druhé straně stolu, navíc v jeho dechu rozpoznal alkohol.

„Dělej!“ Big King suše vydal příkaz, bez stopy jakékoliv zahořklosti. Tvář udržoval bezvýraznou, ale kouřový nádech krvavých očí prozrazoval vražedné choutky.

Teď už se Běloch začal skutečně bát, dosedl na něj smrtelně chladný strach. Mohl pouze předpokládat, k čemu dojde, až tahle černá hora odhalí jeho úpravu na klenotnické váze.

„Dobrá, jak myslíš...“ pronesl se staženým hrdlem, až téměř chrčel.

Pistole se zasunutým zásobníkem a s nábojem v komoře ležela v zásuvce stolu, hned vedle jeho pravého kolena.

Potřebuje jenom posunout bezpečnostní pojistku, což mu akci nijak nezpzdí.

A možná ani střelba nebude nezbytná - jakmile se mu ocitne zbraň v ruce, převezme kontrolu nad dosud špatně se vyvíjející situací.

Jestliže ale bude muset vypálit, potom projektil pětacířicítiky zastaví i takového hromotluka. Sebeobrana, v duchu horečně hledal ten správný anglický název.

Lupič- překvapil ho a on zaútočil! Sebeobrana.

Mohlo by to vyjít. Tomu přece policajti uvěří.

Ale jak se dostat k bouchačce? Zkusit nenápadný pohyb směrem k zásuvce, nebo po ní rovnou skočit?

Mezi nimi je stůl, navíc domorodci potrvá několik vteřin, než si uvědomí, co se vůbec děje. Další dobu mu zabere oběhnutí masivního stolu. Má tedy dost času.

Chňapl po držadle, zásuvka se bleskově otevřela.

Nehty zaškrábaly na dřevě, když se snažil co nejrychleji uchopit černý kolt — služební pistoli amerického námořnictva.

Zalila ho vlna triumfu, když dlaň sevřela rukojeť.

Ovšem Velký Král právě letěl přes stůl podobný temné lavině.

Klenotnická váha i láhev se zlatým prachem spadly dolů na podlahu, odkud se ozval jen rachot a řinčení skla.

Stále usazený v židli s pistolí v ruce se Almeida prudce zvrátil dozadu, jelikož Big King na něm prakticky přistál.

Před mnoha lety černý obr pracoval na safari v Portugalské východní Africe, dnešním Mosambiku.

Odtamtud dobře znal hrůzné účinky projektilů v mase zabitých zvířat.

Jakmile tedy rozpoznal zbraň v ruce Portugalce, zachvátil ho strach stejně veliký, jaký měl Běloch.

Ovšem obava o život v něm vybudila neuvěřitelnou rychlost obranné reakce, zároveň rozdmýchala divokost jeho útoku.

Prudce přirazil k zemi mrskajícího se bílého zloducha.

Doslova drtil soupeřovo zápěstí a snažil se ho cloumáním donutit, aby pustil střelnou zbraň.

Pravičkou mu svíral krk, přitom zcela instinktivně zvyšoval sílu stisku v obou pažích. Vtom mu cosi pod pravou rukou křuplo, jako by praskla skořápka ořechu, a jeho prsty se ještě hlouběji zabořily do chvějícího se masa.

Pistole najednou vyletěla z Portugalcovy ochablé dlaně - zdálo se, že Bělocha veškerá síla opustila. Zbraň zarachotila na podlaze a s menším žuchnutím se zastavila až u vzdálené zdi.

Teprve potom se Velký Král vzpamatoval.

Konečně nad sebou opět získal kontrolu, kterou ztratil při vidině možné smrti.

Náhle si uvědomil, že obchodník tu pod ním leží zcela nehybně a tiše. Uvolnil tedy sevření a, vztyčil se na kolena.

Portugalec byl mrtvý.

Krk měl podivně zkroucený, hlavu stočenou bokem v naprosto neobvyklém úhlu. Oči doširoka otevřené vyjadřovaly překvapení, trocha krve stékala z jedné nosní díry k hornímu rtu...

Big King začal ustupovat směrem k východu, nedokázal odtrhnout pohled od hrůzné scény s bezvládným tělem na podlaze.

Když dosáhl dveří, na chvíli se zarazil, aby potlačil touhu nutkající ho k okamžitému bezhlavému úprku.

Podářílo se mu emoce zvládnout, takže se vrátil a poklekl vedle stolu. Napřed zvedl kontroverzní válcové závaží a dal si ho do kapsy, potom začal smetat roztroušený zlatý prach i střepy z rozbité láhve.

Uložil si vše do prázdných obálek, které našel mezi papíry na desce stolu. O deset minut později proklouzl zadními

dveřmi obchodu, aby beze stop zmizel v noční tmě.

V době, kdy se Velký Král hnal k hornické ubytovně, Rod

Ironsides se v posteli nepokojně převracel.

Vlhká prostěradla měl celá propocená.

Trpěl totiž ve vlastní fantazii, uzamčený v noční můře, z níž se nemohl vymanit.

Zlý sen se zdál nekonečný a zelený, chvějící se, nadpozemský a průsvitný. Rod tušil, že ho od katastrofy dělí jen průhledná zábrana skleněné tabule.

Křčil se před tím: věděl, že je to ledově studené a viděl, že skrz živel proniká světlo - pevně ho svíral pařát smrtelné úzkosti.

Náhle se ve skleněné stěně objevila trhlina, téměř neviditelná vlasová prasklinka, a skrz ni prosákla jediná kapka.

Veliká, hruškovitého tvaru, dokonalá, jako by ji namaloval sám Repin. Třpytila se jako drahokam.

Ironsides nic tak příšerného v životě nezažil.

Zařval ze spánku, pokusil se ostatní varovat, ale trhlina se neustále zvětšovala, zatímco kapka sjížděla po skle dolů, následovaná další a další. Náhle popraskaná tabule skla explodovala, celá stěna se prolomila a Rod zoufale řičel, když se na ně voda vyřítila, zpěněná v proudy rozkaceného živlu.

S neuvěřitelným rachotem se celá zeď zhroutila a masa zelené vody coby obří vlna ho se syčením pohltila, nesoucí na vrcholu bílý chochol pěny.

Probral se, až když seděl na matraci, křičel hrůzou a tělo měl zalité potem. Trvalo několik minut, než se jeho divoce bušící srdce uklidnilo. Teprve pak zašel do koupelny.

Podržel sklenici u kohoutku, potom ji pozvedl do světla.

„Voda! Tak tohle tam máme!!!“ zamumlal.

„Však jsem to tušil...“ Konečně se napil.

Stál tu nahý, schnoucí pot ho chladil.

Se sklenkou u rtů ho náhle napadla zajímavá myšlenka.

Ještě nikdy o nikom neslyšel, aby se o něco podobného kdy předtím pokusil, nebo že by se někdo odvážil najet do života nebezpečného místa, jako je lochnesska.

„Pěkně si navrtám strop a prošpikuju ho výbušninou, jo, položím tam celý koberec výbušniny,“ rozvažoval strategii nahlas.

„Vrhu ihned do téhle akce bratry Delangeovy!

A jakmile pocítím sebemenší nebezpečí, klidně odstřelím celé to zatracené nadloží a nový tunel perfektně zapečetím.“

Generálního až překvapila síla úlevy, kterou právě pocítil.

Teprve teď si uvědomil, jak až dosud kvůli podzemní operaci trpěl. Vrátil se do ložnice a upravil si prostěradlo.

Spánek však stále nepřicházel, jelikož se mu hlavou honily všelijaké myšlenky, řada událostí i nápadů, až se mu zčistajasna zjevil obraz Theresy Steynerové.

Vždyť ji neviděl skoro čtrnáct dní od doby, co se jí manžel vrátil z Evropy.

Dvakrát s ní sice mluvil po telefonu, v poněkud kvapné a zmatené konverzaci, která v něm zanechala pocit neuspokojení.

Stále víc vnímal, jak mu chybí, jak se mu po ní stýská.

Jeho jediný pokus o nalezení útěchy v náručí jiné ženy skončil velice mizerně.

Velmi brzy ztratil zájem o jakékoliv milostné hrátky a vrátil dívku do lůna její rodiny v neslýchaně brzkou sobotní večerní hodinu: už v jedenáct!

Jen nepolevující požadavky nového pracovního postu mu zabránily nějak proklouznout do Johannesburgu a riskovat vše.

„Ironsidesi, vždyť se dobře znáš, dej se zase trochu do kupy, neztrácej hlavu s tou ženou!“ přikazoval si hlasitě.

„Copak si nepamatuješ tolikrát vyzkoušenou pravdu dávného slibu:

Nikdy ne podruhé“

Uhodil do polštáře, aby mu dodal důstojný tvar a zalehl.

Theresa ležela naprosto tiše, opět čekala na nepříjemnou chvíli.

Byla hodina po půlnoci. Zase se dostavila jedna z těch příšerných nocí. Už velice brzo se objeví!

Jako nikdy předtím ji nyní naplňovala hrůza.

Chladný slizký pocit svíral okolí žaludku. Dosud měla štěstí, jelikož od návratu z Paříže se k ní nepřiblížil. Přes dva týdny idylka vydržela, ale nebylo to napořád. Tahle noc...

Zaslechla zvuk přijíždějícího vozu a měla dojem, že skutečně onemocněla. Něco takového nemůžu udělat, rozhodla se, už ne, už nikdy!

Tak tomu přece nemělo být, to už konečně dobře vím.

Nejde o špinavou, kradmou a hrůzostrašnou záležitost, je to přece jako..., jako... to dělá Rod.

Slyšela ho v jeho ložnici. Náhle se posadila v posteli, aby překonala ten odpudivý pocit zoufalé a štvané zvěře.

Dveře k ní se zlehka otevřely.

„Manfrede?“ ostře sykla.

„To jsem já - nedělej si starosti!“ uklidňoval ženu a hbitě se hnul k ní. Silueta v temnu tvarem připomínala nechutné strašidlo, které si rozvazuje uzel na pásku od županu.

„Manfrede,“ Theresa se ozvala znovu. „Jsem tento měsíc nějak napřed, je mi to líto.“

Zarazil se. Viděla, jak mu ruce bezvládně sjely podél boků.

Zůstal stát úplně bez hnutí.

„Aha!“ pronesl nakonec. Slyšela ho šourat nohama po huňatém koberci. „Já jsem ti jen přišel oznámit,“ váhal, hledal nějakou výmluvu pro svou pozdní návštěvu, „že...“, že tu pět dnů nebudu.
Odjíždím v pátek - musím se stavít v Durbanu a v Kapském Městě.“
„Všechno ti na cestu připravím.“
„Cože? Aha, dobře - děkuji!“ Opět šoupl nohama.
„Tedy dobře, jsme domluveni.“ Pak zaváhal, trochu se nahrbil a otřel její líc svými rty. „Dobrou noc, Thereso.“
„Dobrou noc, Manfrede.“
Pět dní, ležela sama v temnotě a měla škodolibou radost.
Pět celých dní sama s Rodem.
Policejní inspektor Hannes Grobbelaar, detektiv jihoafrické kriminálky ve zkratce zvané CID, seděl v Portugalcově kanceláři na okraji židle s kloboukem na hlavě, i když poněkud posunutým dozadu.
Mluvil do telefonu, držadlo sluchátka měl ale zakryté kapesníkem.
Vcelku vysoký muž se vyznačoval protáhlou tváří se smutným výrazem, trochu prošedivělý knírek pod nosem mu dodával ještě truchlivější vzhled.
„Nákup kradeného zlata,“ hlásil, aby po chvíli odpověděl na zřejmou otázku. „Máme tady všude kolem plno zlatého prachu, dále je zde klenotnická váha a pětáctýřičítka s plným zásobníkem, ale stále ještě zajištěná - na rukojeti jsou otisky toho mrtvého!“
Dál zase naslouchal.
„Já. Já. V pořádku, já. Zlomený vaz, zdá se.“
Inspektor Grobbelaar se otočil na židli a pohlédl na nehybnou oběť, ležící na podlaze vedle něj. „Trochu krve na rtu, ale nic jiného nevidím.“
Jeden z detektivů, snímající otisky prstů, se konečně dopracoval až ke svému šéfovi. Ten se postavil, aby mu uvolnil dostatečný prostor, sluchátko však stále držel u ucha.
„Otisky?“ znechuceně odfrkl. „Tady jsou úplně na všem - zatím jsme už izolovali přinejmenším čtyřicet různých kousků, man!“
Opět chvíli poslouchal. „Kdepak, my ho dostaneme, neboj!
Musí to být nějaký domorodý horník, kdo jiný?
Navíc máme všechny otisky prstů od černochů, pocházejících ze zahraničí.
Jde jen o obyčejné porovnání všech, potom přijde na řadu vyšetřování. Já, zcela jistě ho do měsíce dopadneme!
Vrátím se na centrálu na John Vorster Square kolem páté, hned jak to tady dokončíme.“
Pak zavěsil a shlédl na zavražděného.
„Hnusný bastard!“ pronesl vedle něj seržant Hugo.
„Vždyť si o to sám říkal - kupovat zlato! Stejně riziko jako u surových diamantů!“ Povzdechl si a snažil se upozornit na velkou obálku, kterou držel v ruce.
„Mám tady plno střepin. Asi šlo o láhev na ten drahocenný prach.
Vrah se sice pokoušel trochu poklidit, ale neodvedl dobrou práci! Tyhle kousky jsem našel pod stolem.“
„Otisky?“
„Jen jeden jediný je dostatečně velký. Ovšem sedí tam jak prdel na hrnci, i když je trochu máznutý - možná se bude hodit!“
„Fajn,“ přikývl inspektor. „Vrhněte se na to, ať máme výsledky co nej dříve!“
Náhle se odkudsi z nitra budovy ozvalo ženské kvílení.
Seržant se zašklebil.
„Už ta baba zase začíná! Hernajs, myslel jsem si, že je konečně vyčerpaná, ale ty zasraný Portugalky mají výdrž...“
„Měl bys je slyšet při porodu!“ zavrčel Grobbelaar.
„Inspektore, kdepak jste se k tomu dostal?“
„Zažil jsem jednu na vedlejším oddělení v porodnici, kde se motala i moje stará. Tím vytím na nás mále strhla i tu zatracenou střechu...“
Šéfův knírek ještě více poklesl při představě dřiny, která je čekala.
Hodiny, dny i týdny výsledků s další dodatečnou kontrolou i následným přezkoumáváním mezi nafoukanými a nespolupracujícími podezřelými domorodci.
Pokrčil rameny a palcem máchl k mrtvole.
„Hotovo, s ním jsme skončili! Zavolejte kluky od řezníka, ať si pro to maso dojedou!“
Rodovi trvalo skoro dva dny, než navrhl svůj vzor k odstřelení kamenné rohože v případě nouze.
Úhel a hloubku navrtaných děr pečlivě propočítal, aby se dosáhlo maximálního účinku při stržení nadloží.
Navíc se Ironsides rozhodl vložit trhavinu i do bočních stěn překopu se zpožděným načasováním, aby došlo k odstřelu až po zhroutení stropu. Tohle kopnutí ze strany snad spadlou suť ještě víc a dostatečně zpevní...
Rod si velice snadno spočítal, jak obrovský je tlak vody v téhle hloubce pod povrchem - dobrých dvě stě kilo na centimetr čtvereční.
Proto se rozhodl, že je nutné zablokovat nejméně sto metrů tunelu. Ovšem i když si sám koberec navrhl, přesto věděl, že tímhle mokřý živel úplně nezastaví.
Proud se sice dostatečně zredukuje, ale hlavní operaci dokončí kluci od torkretu, kteří cementem vše utěsní a tunel včas zabetonují.
Ale bratři Delangeové šéfovo nadšení pro podezřelý projekt nesdíleli.
„Hele, man, tohle nám potrvá tři nebo čtyři dny, než všechno navrtáme a nabijeme!“ protestoval Johnny, když mu

generální ukázal pečlivě vypracovaný plán.

„Do prdele, samozřejmě že to bude chvíli trvat!“ vztekal se Rod. „Ale já chci, aby se to zmáкло perfektně - myslím, že přinejmenším týden...“

„Ale přece máme fedrovat ultra rychlým postupem!

Nic se neříkalo o tom, že si máme nad hlavou udělat víc děr, než má ementál!!!“

„No vidíš, tak teď už to víš!“ ponuře procedil mezi zuby generální.

„A ještě jedna novinka: až všechno navrtáte, nebudete nic ucpávat! Já sám osobně se přijdu přesvědčit, jestli otvory mají požadovanou hloubku...“

Vlastně oběma sourozencům vůbec nevěřil - dobře totiž věděl, že tihle chytráci nepůjdou nijak hluboko!

Práci odfláknou, vrtání zaseknou někde na půl metru, díry rychle naládují výbušninou a nikdo rozdíl nepozná.

Všechno se provalí až potom, když už bude příliš pozdě!

Poprvé promluvil starší Delange.

„Dostaneme nějakou prémii za postup, zatímco budeme stát na jednom fleku a zbytečně se srát s tímhle nesmyslem?“

„Dám vám čtyřnásobek průměrného odstřelu...“, odsouhlasil generální platbu za odstřel fiktivní skály.

„Osm?“ pronesl Davy.

„Sakra to tedy ne!“ odsekl Ironsides. Tohle je přece loupež.

„Když já nevím...“, mumlal prvorozený a slídivě sledoval šéfa svými malými úskočnými očkami.

„Možná bych si měl promluvit s bratrem Duivenhagem - však ho dobře znáte - ten by mi určitě rád poradil!“

Duivenhage pracoval na šachtě číslo jedna ve funkci placeného zástupce odborového hnutí horníků.

On přece dohnal Franka Lemmera na pokraj nervového zhroucení a nyní si vychutnával Rodneye Ironsidesa.

Generální se právě radil s centrálou, jak toho tupce vyšoupnout na nějakou dobře placenou pozici v managementu, aby se ho zbavil.

Proto jako poslední věc na světě by si přál, aby bratr

Duivenhage čmuchal kolem jeho postupu na lochnesku.

„Šest“, nadhodil kompromis.

„No, jaksí...“, starší Delange viditelně váhal.

„Šest je férová nabídka, Davy“, Johnny smlouvání přerušil a sourozenec ho obdařil znechuceným pohledem.

Vždyť mu brácha právě vyrval z ruky kompletní vítězství.

„Dobrá, všechno máme tedy odsouhlasené!“

Rod bleskově uzavřel licitaci.

„Ale teď honem začněte vrtat ten koberec!“

Rodův plán požadoval téměř dvanáct set otvorů naplněných dvěma a půl tunami výbušniny.

Vybrané místo bylo vzdálené tři sta metrů od hlavního překopu na šestašedesátém patře - tady měla mít rohož začátek.

Ražená chodba se nyní stala poměrně prostorná, dobře osvětlená a docela solidně větraná. Tunelem procházelo

potrubí se stlačeným vzduchem, lutna k odsávání nečistot z prostředí na čelbě i elektrický kabel přichycený ke stropu.

Na počtvě se už uchytily dvojce koleje.

Všechny práce na předku se tedy pozastavily, když bratři

Delangeové začali akci s vytvořením ochranné rohože.

Jednalo se o celkem lehkou práci, která nepožadovala plné nasazení jejich lidí.

Jakmile díry vyvrtali, Davy jen překontroloval hloubku a pak každý otvor ucpal kusem zmuchlaného papíru.

Tady měl dostatek času pro pití kávy z termosky i k přemýšlení.

Existovaly tři oblasti, které neustále okupovaly mysl staršího z bratrů Delangeových, když si tak pohodlně seděl a vyčkával dokončení dalšího vrtu.

Někdy až na půl hodiny si Davy udržel obraz svých uškrnutých padesáti tisíc randů. Šlo o těžce vydělané, zdaněné a s nadšeným zapálením uspořené jmění, které léta hromadil a láskyplně deponoval v místní pobočce finančního ústavu s honosným názvem

Johannesburg Building Society.

V téhle době, kdy zbrusu nové auto se dalo pořídit do dvou tisíc a benzin stál sedm centů, si uměl docela živě představit své enormní jmění: nejvyšší bankovky, zelené desetirandovky, úhledně převázané a srovnané do sloupečků v samotném ocelovém srdci banky, kde každý svazek je jasně označený „David Delange“.

Pak ho obrazotvornost automaticky přesunula na farmu, kterou si za těžce našetřené peníze koupí.

Viděl naprosto jasně, jak budou vypadat večery, kdy se pohodlně uvelebí na široké verandě. Jak si vychutná pozoruhodné západy slunce i zlatavé panoráma vrcholů horského hřebene Swartberge v Kapsku, když poslední sluneční paprsky ozdoby druhou stranu údolí.

A to se právě dobytek bude vracet z pastvin zpátky k jeho usedlosti.

Vždycky v jeho fantazii seděla vedle něj žena.

Samozřejmě že měla zrzavé vlasy...

Pátého rána se Davy po skončení šichty přesunoval domů ještě za úsvitu, ani se necítil nijak unavený.

Noční směna proběhla lehce a nenáročně.

Dveře od ložnice, kde spali Johnny a Hettie, byly zavřené.

Davy si tedy jako obvykle četl u snídaně noviny.

Dával však přednost kreslenému seriálu, kde ho vždy plně zaujalo dobrodružství Modesty Blaiseové a Willie Garvina.

Dnes ráno Modesty zobrazili v bikinách a Davy ji studoval, aby porovnal takhle hubenou děvku s velkou a zdravě vypadající švagrovou. Myslel na ni, i když uléhal do postele. Tentokrát však opravdu nemohl usnout, a tak si jen

představoval, že Modesty Blaiseová se stala Hettie, zatímco Willie Garvin je on sám. Po hodině se stále ještě převaloval. Raději se tedy posadil, vzal ručník hozený přes pelest a omotal si ho kolem pasu. Pak vyšel na chodbu a zamířil ke koupelně. Jak sahal po klíce, náhle se mu pod rukou pohnula a v té chvíli stál tváří v tvář Hettie Delangeové. Měla na sobě župánek lemovaný bílou krajkou, na nohou pantoflíčky zdobené pštrosím peřím. Na tváři nebyla ani stopa po líčidlech, vykartáčované vlasy sepnula barevná stužka. „Óóóh!“ překvapením zalapala po dechu. „Man, tys mě vyděsil!“ „Sorry, omlouvám se...“ zašklebil se Davy a v ruce pevněji sevřel ručník. Švagrová mu zrakem přeběhla přes odhalenou hrud. Svaly spíš prozrazovaly šampióna ve volném stylu než obyčejného horníka. Chlupy na prsou se kadeřivě kudrnatily. Na obou pažích tetování upozorňovalo na velikost a propracovanost bicepsů. „Jemine, ty seš ale vybavenej...“ Hettie mumlala v obdivu, zatímco Davy instinktivně zatáhl břicho. „Myslíš?“ Nyní se už šklebil sebevědomě a frajersky. „Přesně tak!“ Švagrová se předklonila a dotkla se vystavených svalů. „Tomu se říká tvrdost!“ Pohyb dovolil župánku trochu se vpředu otevřít. Starší Delange se okamžitě zarděl, nemohl odtrhnout zrak od tak nádherného výhledu. Chtěl ještě něco dodat, ale vlastní hlas ho zradil. V ústech mu vyschlo. Hettie mu přejela prsty po paži, zároveň sledovala jeho oči. Pomalu se pohnula blíž k němu. „Líbím se ti, Davy?“ položila mu otázku svůdně chraptivým, hlubokým tónem. Se zvířecím zavýtím švagr zaútočil. Rukama trhal látku, když ji tlačil zády na stěnu koupelny a ústy zběsile hledal její rty. Tělem se na ni naléhavě a tvrdě tisknul, v očích mu plála divokost, z hrdla mu vycházelo jen chrčení. Hettie se vesele smála, sotva dechu popadala. Tohle ona milovala: když chlapi ztráceli hlavu, když kvůli ní propadali šílenství! „Davy,“ tiše hlesla a trhnutím mu uvolnila ručník. „Davy...“ Snažila se před ním nakrucovat, uhýbala od jeho tisknoucích se kyčlí - dobře věděla, jak tím muže ještě víc rozžhaví. Paže osahávaly to kypré tělo, jeho oči připomínaly maniaka. „Ano!“ sykla mu do nenasytných úst. On se opět vši silou opřel, čímž ji vyvedl z rovnováhy. Sesula se podle stěny na podlahu. „Počkej!“ snažila se ho na chvíli zarazit. „V koupelně ne - máme přece v baráku postel!!!“ Ale už bylo příliš pozdě. Starší Delange strávil celé odpoledne zamčený ve své ložnici. Ležel na matraci v agonii utrpení nekončících výčitek a pocitu viny. „Můj bratr!“ neustále opakoval. „Johnny je přece můj bratr...“ štkal bez přestání. S každým vzlykem jako kdyby se mu něco v nitru trhalo, s každou slzou mu víc a víc hořela oční víčka - cítil se vyčerpaný, neuvěřitelně slabý. „Můj vlastní bratr...“ nařikal dál, přitom v děsivé nevěřivosti tupě vrtěl hlavou. „Tady už nemůžu zůstat!“ v zoufalství se rozhodl. „Musím odejít!!!“ Zamířil k výlevce, aby si omyl oči. Shrbený nad kohoutky, kdy mu ještě voda kapala z obličeje, provedl další rozhodnutí. „Tohle mu musím říct!“ Břemeno viny ho opravdu příliš tížilo. „Radši bráchovi napíšu! Všechno mu tak vysvětlím a pak zmizím...“ Horečně pátral po peru i papíru - snad měl dojem, že psané přiznání setře ošklivý skutek. Sedl u okna ke stolu, kde pracně i pomalu líčil celý příběh. Když dílo dokončil, byly tři hodiny odpoledne. Už se cítil lépe. Potom vložil do obálky čtyři hustě popsané stránky, olízl lepkavé okraje a zastrčil dopis do náprsní kapsy své bundy. Rychle se oblékl, pak se v největší tichosti vyplížil z domu. Strašně se bál setkání s Hettie, ale naštěstí na ni nikde nenarazil. Její velký bílý Chrysler Monaco v garáži neparkoval, takže se mu konečně ulevilo. Výjel ven a rovnou zabočil na silnici vedoucí k Sonder Ditch. Chtěl se na důl dostat dřív, než Johnny skončí denní šichtu. Davy sice zaslechl bratrův hlas, slyšel, jak žertuje a jak se chechtá s dalšími horníky v umývárně - ovšem zůstal zamčený v jednom ze záchodových boxů. Přece jen se neodvážil pohlédnout mu přímo do očí. Raději dřepěl úplně nešťastný na prkýnku mísy. Při zaslechnutí Johnnyho ho opět zalila vlna viny v plné síle. Dopis s přiznáním si už zapnul do horní kapsičky pracovní kombinézy, ale teď ho zase vytáhl, otevřel a znovu pročítal obsah. „Takže nashle, pánové,“ radostně hlaholil Delange v umývárně. „Uvidím vás zítra, lumpové!“ Ozval se téměř celý chór odpovědí ostatních, pak prudce bouchly dveře.

Davy pokračoval v meditaci na toaletě ještě dobrých dvacet minut v puchu propocených těl a moči, smradlavých ponožek i hnusného oděru dezinfekce z lázni pro nohy.

Nakonec zase vrátil dopis do kapsy, teprve pak otevřel kabinku.

Parta, které velel lamač David Delange, vyčkávala v přední prostoroře nově vytvořené chodby.

Seděli na lavici, smáli se a plkali.

Vládla mezi nimi sváteční atmosféra - dobře totiž věděli, že následná noční směna bude opět tou prostou a jednoduchou záležitostí.

Nadšeně vítali přicházejícího lamače, když k nim dorazil.

Oba bratři Delangeové byli u svých horníků velice populární - dnes však bylo velice neobvyklé, že jim Davy na radostné pozdravy ani neodpověděl.

Dokonce se ani neusmíval.

Svazijský boss boy mu předal větěrku, načež lamač jen souhlasně cosi zavrčel.

Pak se pustil dál tunelem sám, podivně se plahočil, snad ani pořádně nevnímal okolí.

Mysl mu neustále zaměstnávala tragická událost, ze které se na něj pořád valila vina a sebelítost.

Po tři sta metrech dosáhl pracovní oblast, kde Johnny zanechal vrtací kladiva na svých místech, stále ještě připojená k potrubí se stlačeným vzduchem - byla připravená k okamžitému použití.

Davy se zarazil v centru prostoru, pak instinktivně, bez vědomého příkazu z mozku, ruce začaly rutinní proces zapálení knotu bezpečnostní lampy.

Malý modrý plamínek se objevil za ochrannou clonou z drátěného sítka. Pozvedl tedy větěrku do úrovně očí, potom procházel podél pracoviště.

Zrak sice automaticky sledoval plamen, ale prakticky ho neviděl...

Vzduch v tunelu se zdál příjemně svěží a dobře vychlazený, parádně propraný i filtrovaný - nikde ani stopa po nějaké vůni či nezvyklé příchuti.

Lamač kráčel dál, podobný náměsíčnému člověku.

Právě teď se skoro utápěl v sebelítosti - dokonce se nyní poznával v jakési polohrdinské roli jednoho z velkých milenců v historii, polapeného za nesmírně tragických okolností.

Myšlenky měl plně zaměstnané nádhernou představou, oči ale zůstaly nevidomé! Zcela slepě provedl David naučený obřad, který opakoval snad už po tisíci před každým započetím směny.

Pomalů však v jeho větěrce, tam za drátěným sítkem, modrý plamínek začal měnit tvar: hřebínek se mu srovnal a nad ním se vytvořila jakási přízračná bledá linie.

Lamačův zrak sice odlišnost zaregistroval, avšak mozek zprávu přijmout odmítl.

Delange klidně kráčel dál, ochromený vinou a sebelítostí.

Té lince nad plamenem se říkalo „korunka“ - její přítomnost znamenala přinejmenším pětiprocentní koncentraci metanu v okolním vzduchu.

Poslední otvor, který parta jeho mladšího bratra vyvrtala před skončením šichty, se skutečně napojil na prasklinu plnou výbušného plynu. Po předchozí tři hodiny metan proudil do téhle chodby, zatímco ventilační systém nebyl schopný všechno dostatečně rychle odsát. Plyn se tím pádem pomalu rozprostřel po celém překopu - obaloval tedy i lamačovo tělo, dostal se mu při dýchání do plic.

Stačila jediná jiskra...

Davy dospěl až k předku, kde tunel končil.

Tam bezpečnostní lampu zhasl.

„Bez rizika!“ mumlal naučenou formulku, aniž by si uvědomil, že mluví nahlas. Zamířil zpět ke svým horníkům.

„Bez rizika!“ zopakoval i jim. Svazijský boss boy zavelel a vedl svých čtyřicet spokojených soukmenovců hlouběji do překopu.

Rozladěný Davy je tupě následoval. Při chůzi si šáhl do zadní kapsy a vytáhl krabičku lexingtonek.

Jednu cigaretu s filtrem sevřel mezi rty, zbytek vrátil zpět a začal si proklepávat kombinézu, aby našel zapalovač.

Potom šel od jednoho týmu k druhému, aby jim vysvětlil úhel a hloubku požadovaného vrtu.

Při každém slově mu nezapálená cigareta v ústech legračně poskakovala. Navíc gestikuloval rukou, ve které svíral zapalovač.

Trvalo mu dvacet minut, než skončil s poučováním domorodců, takže se všichni konečně zapojili do pracovního procesu.

Stál tam a díval se zpět. Každý vrtač a jeho pomocník prakticky tvořili samostatné sousoší.

Většina z nich byla do pasu svlečená. Jejich těla se zdála jakoby vytvořená z naleštěného a naolejovaného ebenu, když se nehnutě opírali o masivní vrtací kladiva.

Lamač konečně pozvedl ruce, zapalovač si přidržel těsně u tváře a pootevřenou dlaní si chtěl ochránit zažehovanou cigaretu před průvanem. Potom palcem pootočil vroubkované kolečko...

Vzduch v tunelu se proměnil v inferno.

V jediném záblesku exploze dosáhl oheň teploty plamene hořáku autogenu.

Krutý živel okamžitě sežehl kůži na hlavě i nechráněném těle všech horníků, ve zlomku vteřiny jim zmizely i kudrnaté kštice, uši se též přeměnily v oharky.

Bulvy se v očních jamkách zapekly.

Veškeré šatstvo se jim zasmažilo do masa.

V ten okamžik jim zmizela i pokožka na rukou - Davy Delange otevřel ústa v záchvatu nesnesitelného utrpení.

Plamen mu okamžitě vletěl do hrdla a dál, do plynem nasáklých plic. A tam, v samotném nitru, metan opět explodoval a

lamačova hrud' se roztrhla jako papírový sáček.

Žebra vyhržela z té obří rány a připomínala pestíky otevřeného květu.

Čtyřicet jedna lidí zahynulo v té stejné chvíli.

V náhlé tichosti, která zavládla po úděsném sykotu a sání detonace, muži zůstali ležet na počvě podobní spálenému hmyzu.

Jeden nebo dva se ještě hýbali: vyklenutá páteř se uvolňovala, noha se narovnávala, upečené prsty se rozvíraly ze zaťatých pěstí - ovšem do minuty se vše zklidnilo.

O půl hodiny později doktor Dan Stander a Rodney Ironsides patřili k prvním, kteří se na místě tragédie objevili.

Všude převládal nechutný odér seškvařeného lidského masa.

Oba museli napřed pořádně polknout, aby potlačili zvedání žaludku, než postoupili dál kupředu.

Důlní lékař seděl ve své ordinaci u stolu a díval se do dálky přes parkoviště před nemocnicí těžební společnosti.

Zdálo se, že od předchozího večera zestárl o deset let.

Dan skutečně záviděl svým kolegům jejich odtazitost, s níž běžně zvládali i ty nejhorší případy.

On však nikdy nebyl schopný se v tomhle triku zdokonalit.

Právě teď dokončil jednačtyřicet ohledání z důvodu vystavení úmrtních listů.

Patnáct let pracoval jako důlní doktor, proto byl zvyklý dívat se smrti do očí i v těch nejošklivějších formách.

Ovšem tohle patřilo k těm nejhorším případům, se kterými se kdy setkal.

Čtyřicet jedna obětí hrozného žáru a extrémní exploze.

Připadal si zcela vykořeněný, naprosto oblužený po nájezdu tak mohutné vlny odporu ohyzdnosti.

Masíroval si spánky, když pohledem zkoumal patetické zbytky majetku jedné z obětí - ležely před ním na podnose.

Třeba tohle pocházelo z kapes lamače Delangeho.

Už jen vytahování věcí ze spáleného oblečení bylo samo o sobě dostatečně nechutné.

Látka se zapekla do masa, jelikož tenhle chlapík nosil pod kombinézou levnou silonovou košili.

Materiál se žárem rozpustil a stal se součástí seškvařeného zbytku kůže.

Zíral na svazek klíčů na mosazném kroužku, na perořízek ze slonoviny, na zapalovač Ronson - i po smrti ho horník svíral ve své ohořelé pravičce - na peněženku ze sloní kůže a na přehnutou obálku s jedním ohořelým rohem.

U domorodců nalezené věci už Dan předal zástupci Bantu

Recruiting Agency, která je doručí pozůstalým.

Teď si ale opět povzdechl, s odporem uchopil objemnou peněženku.

Otevřel ji.

V jednom oddělení nalezl půl tuctu dvoucentových poštovních známek a pár pětirandovek. V dalším se skrývaly vizitky různých prodejců, lístky z čistírny, výstřižky inzerátů nabízejících farmy na prodej, přeloženou stránku z časopisu Farmers' Weekly s návodem na zřízení chovu krav pro mléko a vkladní knížka finančního institutu J. B. S. Doktor ji otevřel a lehce hvízdal při spatření naspořené sumy.

V dalších stránkách jen zběžně zalistoval.

Za pevným obalem vkladní knížky odhalil ohmatanou obálku, při jejímž otevření se musel uškĺbnout.

Obsahovala totiž výběr pochybných fotografií, které nabízejí ke koupi bohatým jihoafrickým turistům, lačným po pornografii v jejich domovině zapovězené, všelijací překupníci kdesi v docích mosambického přístavu a zároveň i hlavního města Louren o

Marques.

A právě tenhle typ materiálu Dan hledal.

Když se totiž navracel zarmouceným příbuzným majetek těchto statečných chlapů, chtěl je ušetřit nechutných důkazů lidské slabosti nešťastných obětí.

Proto nechal shořet fotografie i obálku v popelníku a pak zčernalé zbytky těžítkem rozmělnil na padrť, než je hodil do odpadkového koše.

Přešel k oknu a otevřel ho, aby nechal vyprchat zápach kouře.

Chvilí se díval, jestli už nedorazila Joy se svou Alfou Romeo.

Dosud se však neobjevila, a tak se doktor vrátil ke stolu.

Nyní na něj čekala jen ohořelá obálka - vzal ji tedy do ruky.

Dokonce na ní zahlédl i skvrnu od krve.

Dan z ní vytáhl všechny čtyři popsané listy a rozprostřel je před sebou na stole.

Milý bratře, když táta umřel, ty jsi byl ještě malý kluk - proto jsem Tě snad vždycky považoval víc za syna než za sourozence, chápeš?

Hele, Johnny, teď Ti ale musím sdělit něco skutečně vážného...

Doktor četl pomalu, přitom ani nezaslechl, že paní jeho srdce vstoupila do místnosti.

Stála ve dveřích a upřeně ho sledovala.

Vypadala kouzelně: ve tváři se jí usadil zamilovaný výraz, na rtech se rozprostřel obdivný úsměv a třpytivé blondáté vlasy doplňovaly celkový uchvatný dojem.

Tiše se přesunula za jeho židli, pak ho znenadání políbila na ucho. Dan sebou až vylekaně trhnul a obrátil se.

„Miláčku,“ pozdravila ho Joy a hned mu vtiskla sladkou hubičku.

„Copak tak zajímavého studuješ, když ignoruješ i můj příjezd?“

Doktor chvilí váhal, než se rozhovořil.

„Tohle měl v kapse bílý horník, který včera zahynul při opravdu příšerné katastrofě...“

Podal jí dopis, který pozorně pročtena.

„To měl v úmyslu předat vlastnímu bratrovi?“ chtěla vědět a on lehce přikývl.
„Děvka nestydatá...“, sykla Joy, načež Dan užasle pozdvihl obočí.
„Kdože?“
„Ta coura přece - tohle zavinila ona, snad je ti to jasné?“
Pak otevřela kabelku, vytáhla kapesníček a osušila si oči.
„Zatraceně, ještě si rozmažu make-up!“ Popotáhla nosem a pokračovala.
„To jí moc neposlouží, když předáš tuhle zpověď jejímu manželovi...“
„Ty jako myslíš, že bych neměl?“ vyzvídal doktor.
„Nemáme přece žádné právo hrát si na Boha!“
„Že ne?“ kontrovala Joy a Dan sledoval, jak tiše a urputně cupuje kompromitující dopis na maličké kousky, mačká je v dlani do kuličky a pak vše odhazuje do koše.
„Jsi skutečně báječná!“ chválil ji nadšeně. „Vezmeš si mě za muže?“
„Však jsem už na tuhle otázku nedávno odpověděla, doktore Standere!“ opáčila a hned ho zase vřele políbila.
Hettie Delangeová prožívala bouři.
Vše začalo telefonátem, který probudil manžela a vyštval ho z domu. Johnny jenom cosi zabrumlal o potížích na šachtě, když se oblíkal, ale ona se probrala pouze nakrátko.
Hned potom znovu upadla do spánku, zatímco se choť hnal ven do noci.
O několik hodin později se zase vrátil, sedl si na okraj postele a mlčel. Ruce si tiskl mezi kolena, hlavu měl svěšenou.
„Copak se stalo, man?“ sykla na něj nakvašeně.
„Člověče, lehni si a neseď tam tak...“
„Brácha je mrtvej!“ vydechl apaticky.
V té chvíli na ni dosedl šok, kdy vše kolem žaludku se jí stáhlo, takže plně procitla. Pak ji však velice rychle zalila vlna úlevy.
Už nedýchá! Takhle snadné to bylo!!! A to si dělala celý den starosti. Vždyť se zachovala nesmírně hloupě, když to nechala dojít až tak daleko. Podlehla náporu slabosti, dopřála si trochu radosti a pak se dlouhé hodiny bála a bála...
Viděla přece jasně ty jeho oči, vždyť na ni zíral oddaně jako malé štěně, pokusil se i o dotek - všechno se jevilo až moc zřejmé, že si dokonce i Johnny mohl jeho urputné snahy všimnout.
Ona si užila, ovšem jednou to bohatě stačilo.
Nechtěla žádný opakovaný úkon a zcela jistě ne žádné komplikace, které by následovaly po provedeném skutku.
Nyní je vystaráno! On je mrtvý.
„Máš to potvrzené?“ vyhrkla úzkostlivě, což manžel vnímal coby vyjádřenou soustrast.
„Viděl jsem ho na vlastní oči...“ Johnny se otřásl.
Hřbetem ruky si otřel ústa.
„Jemine, to je ale hrůza!“ Hettie perfektně sehrála roli starostlivé manželky. Hned se posadila a Johnnyho objala.
„To pro tebe musí být fakt strašný!“
Téhle noci už oka nezamhouřila. Při pomyšlení na Davyho, krácejícího přímo od ní do náruče násilné smrti, ji podivně vzrušovalo. Připadalo jí to jako ve filmu, nebo v knize, či takhle romanticky podobné.
Jako by šlo o letce, kterého nepřátelé sestřelili a ona byla jeho dívkou.
Možná už byla v jiném stavu, úplně sama na celém světě, a teď musela jít do Buckinghamského paláce pro medaili!
A královna by řekla...
Obrazotvornost a fantasmagorické výjevy se jí v mysli promítaly až do úsvitu, manžel po jejím boku sebou neustále házel a cosi nesrozumitelně huhlal.
Vzbudila ho, jakmile ložnici prosvětlovalo svítání.
„Jak vypadal?“ chtěla vědět.
„Co se mu vůbec stalo, proč umřel, Johnny?“
Manžel se napřed otřásl, pak začal vyprávět.
Hlas mu zněl chraptivě, věty nevyslovoval celé, někdy je ani nespojoval. Když doklopýtal do ticha, Hettie zjistila, že se chvěje vzrušením.
„Jak je tohle možné?“ opakovala neustále. „Ach, jak se tohle mohlo stát?“ Tiskla se k Johnnymu tak divoce, až se podvolil.
Pomílovali se a ona se cítila mnohem lépe a spokojenější, než kdykoliv jindy.
Celé dopoledne drnčel telefon. Čtyři její přítelkyně dorazily, aby si s ní vypily kávu.
Reportér a fotograf deníku Johannesburg Star jí volali a kladli otázky.
Hettie se stala centrem té děsivé události, znovu a znovu mohla vyprávět hrůzostrašný příběh i se všemi příšernými detaily.
Po obědě se doma objevil Johnny, s ním přišel tmavovlasý muž v černém obleku, na nohou měl černé italské polobotky, v ruce v odpovídající barvě diplomatický kufík.
„Hettie, tohle je pan Boart. Byl bráchův právník.
Musí ti něco vysvětlit.“
„Paní Delangeová. Smím vám vyjavit mé upřímné projevy soustrasti při tak tragické ztrátě, kterou jste vy i váš manžel právě utrpěli?“
„Ano, je to hrůza, že jo?“ Tvářila se statečně, i když na ni dosedly obavy. Nesvěřil se mu náhodou Davy, neprozradil mu něco o nich? Přišel tenhle chlap dělat potíže?

„Váš švagr sepsal totiž poslední vůli a já jsem jejím vykonavatelem. Váš příbuzný z manželovy strany byl bohatý člověk.

Jeho majetek převyšuje částku padesáti tisíc randů.“

Boart nasadil dramatickou pauzu.

„A vy a váš manžel jste obmyšlenými...“

V pochybnostech se dívala na právníka, potom na muže.

„Já tedy nevím - co to vůbec znamená? Obmyšlený?“

„To je přece jasné: vy a váš choť sdílíte společně jeho majetek.“

„Já že dostanu půlku z padesáti tisíc?“ požadovala ujištění v radostné nedůvěře.

„Přesně tak.“

„Jemine!“ konečně naplno zajásala Hettie.

„To je paráda!“ Stěží vydržela, až manžel s právníkem zmizí, aby mohla opět obtelefonovat spolehlivé kamarádky.

A skutečně se všechny čtyři opět dostavily, aby zase společně vypily pár šálků kávy. Znovu se nadchly, znovu mohly závidět přítelkyni kouzlo krásy a vzrušení celého případu.

„Dvacet pět tisíc,“ opakovaly výši sumy, vychutnávaly vyslovené číslo.

„Hernajs, člověče, ten tě musel mít opravdu hodně rád, Hettie,“ jedna z děvčat komentovala událost s neobvyklým důrazem na slovo hodně.

Hrdinka dne skromně sklopila zrak a tvářila se truchlivě, až tajemně.

Johnny přišel domů po šesté. Neudržel se na nohou, vrávorál a páchl alkoholem. Čtyři kamarádky se neochotně zvedly, aby se navrátily ke svým opuštěným rodinám.

Téměř ihned po jejich odchodu se přiřítíl velký bílý sporták a zaparkoval na příjezdové cestě. Triumf dnešního dne se pro Hettie dovršil: ani jedna z jejích přítelkyň nezažila návštěvu samotného generálního ředitele SanderDitch GoldMining Company.

Hlavní dveře otevřela v tom samém okamžiku, když se ozval zvonek. Její pozdrav nestydatě kopíroval dialog z filmu, který nedávno promítali v místním kině.

„Pane Ironsidesi, jak šlechetné od vás zastavit se u nás -jste opravdový džentlmen.“

Když uvedla Roda do nábytkem přečpaného obývacího pokoje, manžel sice vzhlédl, ale nevstal.

„Zdar Bůh, Johnny!“ pozdravil generální.

„Přišel jsem tě jen ujistit, jak moc mě mrzí celá ta nešťastná událost, kdy tvůj bratr...“

„Necintej si pentli, Plechová Hubo!“ odsekl mladší Delange.

„No tohle, Johnny!“ zalapala po dechu Hettie.

„Takhle přece nemůžeš mluvit s panem Ironsidesem!!!“

Obrátila se k váženému návštěvníkovi, prsty se dotkla jeho rukávu. „On to nemyslí doopravdy, pane generální - to jenom ze žalu zase chlastal...“

„Vypadni odsud!“ najednou zavyl její manžel.

„Zmiz do ty své zasaný kuchyně, kam patříš!“

„Johnny!“

„Padej!!!“ zařval ještě jednou a nejistě se zvedal ze židle.

Žena se okamžitě vytratila.

Pán domu se sice kymácel, přesto se mu ale podařilo dorazit do vzdáleného kouta k super modernímu baru, zářícímu chromovanou konstrukcí a kouřovými skly.

Tam nalil whisky do dvou křišťálových sklenic, jednu podal nejvyššímu šéfovi.

„Bůh dopřej pokoj mému staršímu bratru!“

„Ať Davy Delange, jeden z nejlepších lamačů skal na zlatých polích u Kitchenervillu, za nás v nebi oroduje!“ pronesl dlouhý připítek Ironsides a naráz do sebe hodil celý drink.

„Úplně nejlepší...“ upravit titul mladší sourozenec a těž vyprázdnil vlastní sklenku. Ještě jednou polkl, aby potlačil sílu whisky, pak se předklonil a mluvil generálnímu přímo do tváře.

„Přišel jste jenom zjistit, jestli ten zkurvenej překop pro vás dokončím, nebo jestli se to chystám vzdát!“

Davy pro vás nic neznamená zrovna tak jako já!

Jediný co chcete vědět a co vás znepokojuje, je ten váš zasaný tunel...“ Johnny velkému šéfovi dolil sklenku.

„Dobrá, dobře mě poslouchej, příteli: Johnny Delange se nikdy nevzdává! Ta chodba mi sice sežrala bráchu, ale já toho kamenného bastarda pořádně protluču, takže si nemusíš dělat vrásky...“

Klidně si odjedl domů a pořádně se vyspi, protože než vstaneš, lamač Johnny Delange už bude na šichtě, aby mohl časně ráno bušit do ty skalnatý mrchy!!!“

Rolls Royce Silver Cloud parkoval mezi stromy v ranním oparu.

Vpředu se rozprostírala tréninková dostihová dráha s bíle natřeným zábradlím, táhnoucím se k vrbám, lemujícím břeh řeky.

U vodní hladiny se mlha zdála hustší a tráva zelenější na tomhle pozadí.

Šofér v uniformě poodešel, aby zanechal oba pasažéry o samotě.

Ti si hověli na zadním sedadle, cestovní příkrývku z angorské vlny měli přehozenou přes kolena.

Na sklápěcím stolku před nimi stála stříbřitá termoska s kávou, hrnečky z čínského porcelánu a na talíři sendviče se šunkou.

Jedlík se nepřetržitě cpal, každé sousto zapíjel teplým nápojem.

Malý plešoun snad dobroty ani neochutnal, jelikož neustále rychle bafal cigaretu a nervózně se přitom díval z okna ven

na korzující koně.

Podkoní je vodili v kruzích, zvířatům se v chladu úsvitu kouřilo z nozder a pokrývky na hřbetech se jim vlnily.

Žokejové postávali poblíž, zadumaně hleděli na trenéra.

Na hlavě měli své typické čapky, sloužící spíš jako ochranné přílby, na sobě svetry a v dlaních svírali bičíky.

Trenér mluvil naléhavě, ruce měl zastrčené hluboko do kapes svrchníku.

„Velmi uspokojivý servis,“ pronesl menší pasažér.

„Obzvlášť mě nadchla zastávka v Riu. Brazílii jsem totiž navštívil poprvé!“

Thlust'och cosi nesrozumitelně zavrčel. Nastalá situace ho otravovala. Neměli tohoto agenta nikam posílat.

Vyzařovalo z něj podezření i nedůvěra, navíc by mohl vážně ohrozit celou operaci na finančním trhu.

Brífink mezi trenérem a žokeji skončil. Drobní mužiči zamířili ke svým ořům, zatímco trenér se přiblížil k luxusnímu vozu.

„Dobrý den, pane,“ promluvil u otevřeného okénka.

Vypasený muž opět cosi zavrčel.

„Teď mu dám zabrat naplno,“ pokračoval trenér.

„Emerald Isle mu nasadí rytmus cvalového skoku až k pětce,

Pater Noster potom převezme vůdčí roli a míli ho potlačí, nakonec se do něj opře TigerShark.“

„To zní dobře.“

„Pane, možná byste rád sledoval čas,“ trenér nabídl stopky.

Zdálo se, že tlust'och konečně našel svou původní zdvořilost a šarm.

„Děkuji vám, Henry - rád si ho stopnu.“ Usmíval se.

„Hřebec vypadá opravdu dobře, to musím přiznat.“

Trenér projevil radost nad takovou blahosklonností.

„Ó, samozřejmě! Ten je totiž pěkně nažhavený!

Do soboty ho budu mít nabroušenýho jako břitvu...“

Potom odstoupil od okna. „Teď je tedy odstartuju...“, informoval naposledy a odešel.

„Máte pro mě vůbec nějakou zprávu?“ obrátil se najednou žrout na agenta.

„Jistě.“ Mrňous si kroutil králičí knírek, což byl vskutku jeho dost nechutný zvyk. „Přece jsem nepodstoupil tak dlouhý a únavný let, abych tady čučel na nějaké herky, jak klušou po dráze...“

„Předáte mi ji tedy?“ Obloustlý muž urážku spolk.

Co tenhle ťulpas nazval tak hnusným slovem, patřilo ke špičkám koňského chovu v Africe.

„Chtějí vědět víc o té explozi plynu pod zemí.“

„Nic zajímavého.“ Thlust'och máchl rukou nad podobně triviální otázkou. „Obyčejný výbuch. Zabil pár horníků.“

Žádné větší škody. Nedbalost ze strany vedoucího lamače.“

„Ovlivní to nějak naše plány?“

„Ani co by se za nehet vešlo!“

Dva koně vyrazili od startu, cválali bok po boku s třepotajícím se věncem mlhy ve vířícím vzduchu za sebou.

Lesklý hnědák u bariéry zrychlil plynule, zatímco šedobílý kůň bušil kopyty do země ze všech sil.

„Mí šéfové jsou velmi znepokojeni!“

„Není nejmenší důvod...“, odsekl tlust'och.

„Vždyť říkám jasně, že šlo o pouhou trivialitu.“

„Nedošlo k explozi kvůli chybě v odhadu na straně toho člověka

Ironsides?“

„Vůbec ne! Jednalo se přece o jasnou nedbalost toho lamače - měl si napřed zjistit možnou přítomnost výbušného plynu!“

„Škoda,“ povzdechl plešoun a lítostivě vrtěl hlavou.

„Doufali jsme totiž, že se objevil kaz v charakteru nového generálního ředitele.“

Šedobílý koně viditelně zmáhala únava, zatímco hnědák cválal naprosto bez problémů a svému soupeři se vzdaloval.

Ze strany od zábradlí však vyrazil dle dohody třetí kůň coby náhrada za šedobílýho - po chvílce se mu už hnál po boku.

„Proč vás tak zajímá Ironsidesův charakter?“

„Dostaly se nám totiž do rukou velice znepokojující zprávy!

On to není žádný pšec, se kterým by se dle libosti mohlo tahat po šachovnici - chytil prý pozici generálního rovnou za pačesy!

Naše zdroje dokonce ukazují, že zredukoval provozní náklady na Sander Ditch o sotva uvěřitelná dvě procenta... Navíc se zdá být neúnavný, vynalézavý- zkrátka chlap na svém místě, se kterým se musí počítat!!!“

„Jo, na každým šprochu...“, připustil jedlík.

„Přesto mi ale pořád ještě není jasné, proč ti vaši - aha, šéfové - se takhle vyplašili? Copak předpokládají, že tenhle muž udrží zátopové vody prostou silou své osobnosti?“

Druhý zvířecí sparingpartner se skoro potácel, ale velký hřebec cválal jako znovuzrozený, pořád osamocený.

K vzdalujícímu se obrysu v oparu, při míjení sloupů označujícího jednu míli, se konečně připojil třetí oř, aby udával tempo.

„O koních absolutně nic nevím,“ pronesl plešoun sledující v dálce oba uhánějící oře, „ale to co předvádí tamten, je unikátní!“

Zamířil cigaretou na hnědáka.

„Právě těm dvěma ukázal, zač je toho loket! Jednomu po druhém asi pěkně znechutil závodění, takže se motají za ním v závěsu - mohli bychom ho nazvat imponderabilním, tedy nepostižitelným neboli nezařaditelným podle běžných

standardů...“

Opět zabafal, než pokračoval.

„Existuje i takový typ lidí, a dokonce se zdá, že náš

Ironsides je jedním z nich! A to my nemáme rádi!

Rozhodně se nám nelíbí, když se nachází v nepřátelském týmu - je přece jen docela dobře možné, že může narušit průběh celé operace! Samozřejmě že ne dle vašeho sarkastického dovětku ohledně síly osobnosti, ale provedením náhlého a zcela neočekávaného manévru, který nesmíme dovolit...“

Oba zmlkli a pozorovali tryskem se ženoucí koně, cválající z poslední zatačky a dusající po rovině k cílovému sloupu.

„Sledujte ten pohádkový finiš!“ hlesl tlouštík a jako kdyby hřebec zaslechl vyřčená slova, prodloužil cvalový skok.

Zcela jasně se opět svému soupeři vzdaloval.

Hlava se přitom kývala podobná bucharu, dvojité proudy páry mu vystřelovaly z rozšířených nozder - od kopyt hnědákoví odletovaly drny a hlína.

Pět délek před sparingpartnerem doslova proletěl kolem cílového sloupu a žrout ihned stiskl stopky.

Téměř úzkostlivě zkoumal jejich ciferník, pak se začal pochechtávat jako malé děčko.

„A to se ještě v cíli nijak nenatahoval!“

Zaklepal na okno vedle sebe. Ihned přiskočil šofér v livreji, otevřel dveře a vklouzl za volant.

„Do mé kanceláře!“ instruoval ho žrout.

„Zavřít přepážku!“

Když zvukotěsná skleněná deska vklouzla na své místo mezi řidiče a pasažéry, tlust'och se obrátil na hosta.

„Takže, můj příteli, vy považujete Ironsidesa za nevypočitatelného, tedy nežádoucího - co tedy chcete, abych s ním udělal?“

„Zbavte se ho!“

„Míníte to samé, co si myslím, že míníte?“

Jedlík pozvedl obočí.

„Kdepak, ne! Nic tak drastického!!!“ upřesňoval okamžitě znepokojený plešoun.

„Asi hodně čtete příběhy Jamese Bonda. Jednoduše se ho snažte plně zaměstnat a odsunout co nejdál v rozhodující chvíli, kdy se bude razit díra skrz Big Dipper - jinak se může naskytnout poměrně příhodná šance, aby udělal něco nepředvídatelného, čímž by naprosto zmařil naše záměry...“

„Myslím si, že tohle můžeme klidně zaranžovat...“ okomentoval tlust'och a s chutí se zakousl do dalšího sendviče se šunkou.

Přesně jak Manfred ohlásil, chytil v pátek večerní let do

Kapského Města. V sobotu Ironsides popadl nečekanou příležitost za pačesy: s Terry zariskovali v naději, že je nikdo venku nepozná, takže klidně strávili večer ve výletním Kyalami Ranch

Hotel, rozprostírajícím se na polovině cesty do Pretorie.

Napřed si zatančili, potom pojedli v Africa Room, ale už před půlnocí zase pospíchali zpátky do Johannesburgu, aby se včas dostali do sladkého apartmá na Hillbrow.

Za svítání Rod doručil hravé plácnutí srolovanými nedělními stostránkovými novinami na holé pozadí své milované.

Tenhle manévry přivodil poměrně hlučnou reakci, při které dokonce ze zdi spadl obraz, smetený letícím polštářem, konferenční stůlek se převrátil a jakot i smích dosáhly takové intenzity, až se rozduřila bouře káravého bušení od rozhořčených sousedů.

Terry sice naznačila neslušné a vzdorné gesto směrem ke všem stěžovatelům, ale přesto oba v bojové aktivitě raději ustali. Lapali po dechu, když padli zády na postel a začali se oddávat zcela jiné činnosti: ta po nich také vyžadovala tělesné úsilí, ale rozhodně nebyla tak hlučná...

O nějakou tu hodinku později vyzvedli Melanii a znovu trávili neděli v hřebčíně u řeky Vaal. Tentokrát slečna Ironsidesová skutečně sedla na koně - docela traumatický zážitek, který pravděpodobně zapříčinil změnu celého jejího bytí.

Po obědě zamířili k loděnici na břehu řeky, odkud vyrazili v motorovém člunu až k přehradě.

Rod a Terry se vzájemně střídali na vodních lyžích a u kormidla.

Ironsides musel znovu uznat, že Theresa Steynerová vypadá velice dobře, obzvláště v miniaturních bílých bikinách.

Až po setmění doručil otec už spící dceru její matce.

„Kdo je ta Terry, o které naše holka pořád tak básní?“ požadovala odpověď Patti. Od chvíle, kdy se dozvěděla o povýšení exmanžela, se stále ještě tvářila nakvašeně.

Navíc měla paměť jako výběřčí daní.

„Terry?“ Rod se snažil hrát překvapeného.

„Myslel jsem, že jiznáš...“ Nečekal, až se bývalkaprobere, otočil se a seběhl po schodech do tmy.

Theresa se stočila v koženém sedadle sportovního vozu, jen špička nosíku jí vyčnívala z huňatého kožíšku.

„Miluju tvou dceru, pane Ironsidesi,“ tiše zamumlala.

„Zdá se, že tenhle pocit je opětovaný...“

Rod jel pomalu směrem k nejvyššímu hřebenu Johannesburgu, kde se rozkládalo Hillbrow.

Ze širokého chlupatého rukávu se vysoukala hebká ručka a opřela se mu o koleno.

„Nebylo by hezké, kdybychom jednoho dne měli i my dva dceru?“

„Bylo by, bylo,“ odsouhlasil poslušně, i když ke svému úžasu zjistil, že to tentokrát myslí doopravdy.

Stále ještě bádá nad tímto pozoruhodným fenoménem, když zajížděl do rozlehlé přízemní garáže domu, aby zaparkoval.

Obešel vůz a otevřel dveře u spolujezdkyně.

Manfred Steyner sledoval, jak jeho manželka vystupuje ze sportovního vozu a zdvihá tvář k milenci. Rodney Ironsides se k ní nahnul, políbil ji a teprve pak zabouchl a zamkl své Maserati Quattroporte. Dvojice ruku v ruce zamířila k výtahu.

„Peterson Investigations vždy dodá příslibené zboží!“ pronesl nahlas slogan firmy muž za volantem černé Fordky, zaparkované v temném koutě garáže.

„Poskytneme jim ještě půlhodinku, aby se pohodlně doma usadili, pak půjdeme nahoru a překvapíme je.“

Manfred Steyner seděl velmi tiše a bez hnutí vedle soukromého očka. Vrátil se do Johannesburgu před třemi hodinami na naléhavou žádost téhle detektivní kanceláře.

„Já zůstanu zde! Vy se s autem přesuňte na roh s Clarendon Circle- tam na mě počkejte!“ upřesnil zákazník.

„Hele, nechcete náhodou...“ čmuchal se zdál být vyvedený z rovnováhy.

„Držte se mých příkazů!“ Doktor nasadil přísný a nesmlouvavý tón. Detektiv však trval na svém.

„Přece budete potřebovat důkaz pro soud, navíc já jako svědek...“

„Zmizte už!“ Steyner odsekl, otevřel dveře a vystoupil. Potom za sebou hlučně zabouchl.

Čmuchal chvíli váhal, pak ale nastartoval. Vyjel ven z garáže a ponechal tam zákazníka samotného.

Manfred pomalu zamířil k velkému nablýskanému sportovnímu vozu, zatímco si připravoval pozlacený kapesní nůž. Otevřel dlouhou čepel.

Pochopil, že tenhle automobil má pro dotyčného muže zvláštní význam, takže v této chvíli si zatím mohl dovolit jen jediný způsob odplaty. Do té doby, než Rodney Ironsides dokončí prorážku lochnesky, ho nemůže nijak konfrontovat, zrovna tak ani Theresu Steynerovou. Ani slůvkem nesmí naznačit sebemenší podezření, logicky rozvažoval.

Lidské emoce, jako lásku, nenávist či žárlivost, Manfred Steyner v podstatě nebyl schopen vnímat, kromě těch nejmírnějších projevů. Týkalo se to i Hirschfeldovy vnučky: nikdy ji nemiloval, jako nikdy nemiloval žádnou ženu.

Oženil se s ní pouze kvůli bohatství a významnému postavení.

Takže pocit, který ho sevřel, nepatřil ani do kategorie nenávisti, ani žárlivosti - šlo o pouhou potupu!

Ano, tyhle dvě zcela bezvýznamné osoby ho zostudily, spikly se proti němu a podvedly ho...

On by se nijak slepě nehnal do konfliktu, nevyhrožoval by zničujícím fyzickým násilím a následným rozvodem. Ne, on pouze provede anonymní potrestání, které viníka hluboce zraní! Ovšem půjde pouze o první splátku.

Později, až svědce jeho manželky poslouží plánovanému účelu, zcela chladnokrevně ho rozdrtí, rozšlápne ho jako otravný hmyz.

Co se týkalo manželky, uvědomoval si mírnou úlevu.

Takhle nezodpovědné chování ji totiž uvrhlo kompletně na jím řízenou milost a nemilost - v obou aspektech: právně i mravně.

Jakmile velký úkol na BigDipper skončí a on se stane finančně zabezpečený a naprosto nezávislý, bude ji moc konečně odvrhnout.

Zatím je však pro tuto operaci důležitá, spřádal v mysli strategická rozhodnutí.

Výlet, který musel přerušit tímto uspěchaným návratem do Johannesburgu, měl však spojitost i s nákupem akcií SonderDitch Gold Mining Company.

Proto musel objet veškerá významnější centra jihoafrických provincií, aby se domluvil s makléři různých finančních podniků o zahájení nákupu všech dosažitelných kusů jakékoliv drobotiny, týkající se Sonder Ditch, a to v určitý nahlášený den.

Jakmile teď dokončí svou revanš, využije soukromé očko coby řidiče, aby ho zavezl zase zpátky na Jan Smuts Airport, kde už má potvrzenou rezervaci na noční let do Durbanu.

V Natalu bude zítra pokračovat se svými přípravami.

Naplánovaná akce skutečně probíhala nadmíru dobře, pochvaloval si v duchu, když čepel nože lehce pronikla pryžovým těsněním trojúhelníkového bočního okénka tohoto super stroje.

Rychlým pootočením posunul západku, zatlačil a tím ruku dostal dovnitř.

Stačilo jen odemknout dveře, které potom bez problémů otevřel.

Pak Manfred vklouzl za volant.

Nůž byl ostrý jako břitva. Začal tedy na sedačce pro spolujezdce, kde hrotem čepele rozřezával kožené polstrování na proužky, potom se přesunul k zadnímu sedadlu, kde proces ničení důkladně zopakoval.

Objevil dokonce i skříňku s náradím, ve které každý nástroj ležel odděleně ve svém pelíšku z pěnové gumy.

Odtud si doktor vybral montážní páku.

S tou rozdrtil všechny přístroje na palubní desce.

Rozbité sklo nádherně cinkalo, střeby se snášely na podlahu pokrytou kobercem. Ostrým koncem železa se pak pustil do dřevěného obložení, které na přístupných místech vyrval a přeměnil v hromadu třísek.

Teprve potom vystoupil, aby ještě udeřil do předního skla.

Hned se v něm rozprskla první hvězdička. Usilovně, téměř nepříčetně bušil montážní pákou do skla, ale nebyl schopen ho roztržít - přesto se čirý materiál změnil v matnou, rozpraskanou plochu.

Nakonec nástroj zmaru odhodil a znovu hrábl po svém kapesním noži. Padl na kolena, aby zlikvidoval přední pneumatiku.

Guma byla tužší, než předpokládal.
Znechuceně se rozmáchl, aby tuhý plášť probodl.
Nůž se mu však v ruce pootočil, čepel se sklopila a ostrá špička se mu zasekla hluboko do polštářku palce.
Výkonavatel tvrdé odplaty zaječel, leknutím a hrůzou vyskočil.
Snažil si kapesníkem ránu zavázat, ale krev mu z ruky doslova crčela...
„Mein Gott! Mein Gott! lapal po dechu doktor, zděšený pohledem na únik vlastní životodárné tekutiny.
Vrávoravě se hnál ven z garáže, pokoušel se látkou ošklivý řez pevně stáhnout.
Konečně doběhl k čekající fordce.
Prudce otevřel dveře a padl na přední sedadlo vedle detektiva.
„Lékaře! Pro smilování boží, honem do nemocnice!
Jsem těžce poraněn - rychle!!! Tak už sakra jeďte...
Steyner se má dneska objevit ve městě, blesklo Rodovi hlavou, když se usadil ke stolu ve své kanceláři.
Právě tahle myšlenka mu určitě nedodá sílu potřebnou k přežití náročného pracovního dne, naplněného jako obvykle hektickou aktivitou.
Čtvrtletní zprávy musel odevzdat nejpozději do zítřejšího rána na centrálu CRČ. V důsledku toho celá administrativa na Sander
Ditch jako obvykle panicky sháněla všechny nutné podklady a dokumenty na poslední chvíli.
V předsáli jeho kanceláře už hučely davy, které by Lily
Jordánová zvládla snad jen za použití býkovce.
Aby toho nebylo málo, ve tři odpoledne ho očekávali v hlavní budově CRČ na schůzce expertů přizvaných ke konzultaci - ještě předtím však chtěl sfárat pod zem a překontrolovat navrtanou rohož ve stropě.
Johnny Delange tuhle operaci právě dokončil a potřeboval otvory nabít.
Telefon se rozdmčel právě ve chvíli, kdy sekretářka uvedla prvního návštěvníka: dostavil se vysoký, hubený a zarmouceně vypadající chlapík se splhlým knírem.
„Pan Ironsides?“ ozvalo se ve sluchátku.
„Ano.“
„Tady Porters Motors. Konečně máme odhad výše škod na vašem vozidle.“
„Kolik?“ vyhrkl majitel poničeného auta, zatímco se v duchu modlil.
„Dvanáct stovek.“
„No nazdar!“ Rod těžce polkl.
„Máme se na to vrhnout?“
„Ještě ne, nejdřív budu muset kontaktovat pojišťovnu!
Potom vám zavolám.“ Zavěsil.
Ten hnusný akt nevysvětlitelného vandalství ho v nitru strašlivě užíral.
Se zděšením si uvědomil, že pro blíže nespecifikovanou dobu bude jeho doprava záviset na služebním autě důlní společnosti, což bude pravděpodobně vehíkl značky Volkswagen.
Raději obrátil pozornost na svého hosta.
„Detektivní inspektor Grobbelaar,“ představil se příchozí.
„Vyšetřuju případ vraždy Portugalce Almēidy, obchodníka koncesovaného právě vašim dolem.“
Podali si ruce.
„Máte na někoho podezření? Kdo to mohl udělat?“ vyzvídá Ironsides.
„Vždycky máme nějaké podezření,“ komentoval suše detektiv a tvářil se tak smutně, až měl Rod na chvíli dojem, že snad figuruje na seznamu podezřelých.
„Z průběhu šetření vyplývá, že vrah je zaměstnaný v jednom ze zlatých dolů v téhle oblasti - velice pravděpodobně na SonderDitch.
Proto jsem přišel, abych vás požádal o spolupráci při našem vyšetřování...“
„Samozřejmě.“
„Musíme vyslechnout velký počet vašich domorodých zaměstnanců, proto doufám, že pro mne naleznete místnost vhodnou k tomuto účelu přímo v tomto komplexu.“
Rod zdvihl sluchátko a zatímco vytáčet, vysvětloval inspektorovi od kriminálky: „Volám našeho manažera ze správy budov.“
Pak přenesl pozornost k telefonu.
„Tady Ironsides. Posílám ti tam inspektora Grobbelara - prosím tě, sežeň mu nějakou volnou kancelář a zajisti mu od našich zaměstnanců plnou spolupráci.“
Detektiv vstal a podal generálnímu řediteli ruku.
„Nebudu vám ubírat víc z vašeho času.
Děkuji vám, pane Ironsidesi.“
Další na řadě byl Van der Bergh, šéf osobního oddělení, který se oháněl dokumenty ze své sekce, jako by šlo o vyhrávající losy.
„Všechno jsme zmákli včas!“ halekal vítězně.
„Potřebujeme už jen tvůj podpis...“
Když Rod otevřel pero, telefon se opět rozječel.
„Bože můj!“ zaúpěl polohlasně a s perem v jedné ruce hrábl po sluchátku. „Stojí to vůbec za to?!“
Až po jedné hodině odpoledne se konečně generální vysvobodil z kanceláře, kde zanechal Lily Jordánovou, aby

zadržela neustávající příliv návštěv.

Zamířil přímo k šachtě číslo jedna, kde ho vítal Demetrius se zaníceností otce při návratu marnotratného syna společně s dalšími šéfy sekci a štagry. Všichni napjatě očekávali informaci, kdo převezme osiřelý post důlního manažera.

Ironsides jim slíbil vypátrat podrobnosti, až se odpoledne vydá na centrálu.

Pak si hned natáhl kombinézu a na hlavu si nasadil přilbu.

V místě, kde zahynul Davy Delange, našel Rod tým horníků, upevňující na strop drátěné pletivo, nutné k ochraně ucpávek i vložených rozbušek před dalšími otřesy od následných výbuchů na čelbě.

Po důkladné kontrole jim vyslovil okamžitý souhlas k nabití vrtů trhavinou, vše se muselo připravit pro případ nouze.

Kabel zajišťující propojení odpalovacího obvodu s centrálou střelmistra na povrchu kryla jasně zřetelná a jedovatě zelená bužírka, bezpečně uchycená ke kamenné stěně překopu.

Nahoře u těžní věže, v betonové kobce operačního centra pro odstřely, už šéf elektrikářů vyčlenil samostatný ovládací panel jen pro tenhle důležitý obvod.

Proto vše mohlo být kdykoliv uvedeno do stavu pohotovosti během pár vteřin a do minuty se mohlo odpálit!

S tímhle trumfem v ruce Rod pocítil velkou úlevu, jako by mu kdosi sejmul z ramen těžké břímě. Když se protlačil skrz vrata větracího systému, zamířil k předku, aby se na dalším postupu dohodl s hlavním lamačem, Johnnym Delangem.

Na polovině cesty zahlédl blížící se obrovitou postavu - sám

Velký Král se vracel s malou skupinou soukmenovců, které měl na povel.

Generální se s ním pozdravil, Big King se ale zastavil, zatímco své svěřence nechal kráčet dál.

Až teprve když zmizeli z doslechu, zahájil rozhovor.

„Přál bych si promluvit.“

„Tak povídej!“ pobídl ho Ironsides a náhle zpozoroval, jak je tvář černého hromotluka ztrhaná, oči měl zapadlé a pokožka získala nezdravou barvu našedlého prachu, očividný důkaz churavějícího domorodce.

„Přál bych si vrátit se k mým manželkám do portugalského

Mosambiku,“ pronesl zčistajasna Velký Král.

„Proč?“ vyděsil se Rod při pomýšlení na ztrátu takhle cenného pracanta ve funkci boss boy senior.

„Řídně mi krev!“ použil typicky vyhýbavou odpověď černochů, zaměstnaných kdekoliv. V podstatě tím oznamoval: Svě důvody znám jenom já a rozhodně nemám chuť zacházet do podrobností...

„Až ti krev zhoustne, vrátíš se k nám zpátky?“ chtěl vědět generální.

„Tohle řídí naši bohové...“ Věta neprozradila o nic víc než ta předcházející.

„Velký Králi, nemůžu tě tady násilím držet, pokud si přeješ odejít, tohle přece dobře víš...“ reagoval na žádost Ironsides.

„Hlas se u manažera ubytovacího komplexu a on tvůj požadavek zanes do knihy odchodů!“

„Já už s ním mluvil - on trvá na tom, abych dokončil kontrakt!“

Zbývá mi ještě třiatřicet dní.“

„Samozřejmě,“ přitakal Rod. „Přece znáš smlouvu sepsanou mezi tebou a závodem - chápeš, že je třeba podmínky dodržet!“

„Já bych si ale přál odejít okamžitě!“ vzpíral se neústupně černý obr.

„Potom mi musíš sdělit právě důvody tohoto náhlého rozhodnutí!“

Nemůžu tě jen tak nechat odejít, bez ohledu na sepsaný kontrakt - všechno lze zrušit, pokud se jedná o vážnou situaci...“

Generální dobře věděl, že je lepší tvrdě odporovat, než vytvořit takhle nebezpečný precedens.

„Nic takového nemám!“ Big King přiznal porážku.

„Odpracuju tedy kontrakt až do posledního dne.“

Ponechal velkého šéfa o samotě a následoval svůj tým.

Od noci, kdy zabil portugalského překupníka zlata, toho Velký

Král moc nenaspal ani nesnědl.

Nenadále starosti mu rozbouřily žaludek natolik, že se nemohl zbavit průjmů - dokonce už neměl chuť ani ke zpěvu, natož k tanci. Ani Křivá Noha, ani šangánský Induna ho nemohli slovy uklidnit!

Beznadějně tedy čekal na osudný den, kdy dorazí policie.

Čas ubíhal a masa jeho těla jako by se rozpouštěla - tušil, že ho odhalí dřív, než uplyne těch nešťastných třicet tři dní do konce kontraktu.

Jeho rozhovor s generálním ředitelem byl posledním zoufalým pokusem. Nyní tedy rezignoval.

Věděl dobře, že jihoafrická policie je neúprosná a najde si ho.

Jednoho dne dorazí, na zápěstí mu nasadí stříbřité náramky a odvedou ho do zeleného antona. Už zažil podobné odchody mnoha svých lidí, které odvezli pryč - dokonce se i dozvěděl, co se s nimi potom stalo.

Zákon bělochů se vlastně velice podobal domorodému zákonu kmene

Šangán: Kdo vzal život, musí zaplatit svým!

Zlomí mu vaz uzlem na oprátce, doma by mu rozdrtili lebku válečnou holí - konec tedy vypadal stejně...

Johnny Delange si právě vychutnával studený čaj z termosky, když dorazil velký šéf. Mezitím horníci z jeho party odklízeli kamení z čelby.

„Jak to jde?“

„Teď, když se konečně dodělala vzadu ta ptákovina, rozjeli jsme fedrování naplno,“ informoval lamač a hřbetem ruky si otřel rty, potom termosku zašrouboval.

„Už jsme vyrubali skoro čtyři sta padesát metrů od doby, co můj brácha odešel...“

„To je tedy paráda!“ pochválil ho Rod, přičemž ignoroval poznámku o explozi metanu i o dokončení pojistného příkrovu v chodbě.

„Mohlo to vypadat podstatně líp, kdyby Davy ještě žil...“

Johnny totiž nesnášel Campbella, lamače, který nahradil jeho sourozence na postu předáka druhého týmu.

„Noční směna se moc nesnaží...“

„Zdvihnu jim mandle,“ přislíbil Ironsides.

„Je to fakt zapotřebí!“ Delange se otočil, aby mohl na pracující domorodce křiknout jakýsi povel.

Rod jen stál a upřeně zíral na konec vytěženého tunelu.

Snad méně než tři stovky metrů před nimi se skrývá tmavá a tvrdá geologická anomálie, ano, tam leží obávaná lochneska-a co číhá za ní...?

Generálnímu až přeběhl mráz po zádech, když si připomněl nedávný hrůzostrašný sen: tu chladnou, zelenou a průsvitnou substanci, čekající tam kdesi ve skrytu!

„Hele, Johnny, dostáváš se už blízko k určenému cíli,“ začal Ironsides, aby odpoutal svou mysl od těchto hnusných vidin.

„Jakmile na serpentín narazíš, okamžitě zastavíš veškeré práce na předku a hned mi situaci ohlásiš! Rozumíš?“

„Tohle by měl hlavně vědět ten Campbell,“ zamručel lamač.

„Noční šichta by se totiž mohla do lochnesky trefit...“

„Jo, všechno vyřídím!“ odsouhlasil Ironsides.

„Ale ty si tenhle příkaz vryj do paměti — chci být tady dole, až se bude provrtávat BigDipper.“

Rod se podíval na hodinky: druhá po poledni. Zbývá mu tedy hodinka na přesun do centra CRČ.

„Opozdl jste se, pane generální!“ káravě pronesl doktor

Manfred Steyner a vzhlédl od čela stolu v zasedací síni správní rady.

„Omlouvám se, pánové.“ Rod se usadil u dlouhého dubového stolu.

Muži kolem pouze solidárně zamumlali a vzali jeho omluvu na vědomí.

Doktor přichozího chvíli studoval pohledem, přitom nemrkl ani brvou.

Teprve potom dodal.

„Jsem nucený vás oloupit o několik minut vašeho drahocenného času po ukončení tohoto sezení, pane Ironsidesi.“

„Samozřejmě, doktore Steynere.“

„Dobrá,“ přikývl Manfred a pokračoval.

„Jelikož nás nový generální konečně poctil svou přítomností, můžeme začít dle stanoveného plánu...“

Nikdo neslyšel, že by se tenhle pedantický Němec při jakémkoliv jednání vůbec kdy pokusil o žert.

Venku už zavládla tma, když zasedání skončilo.

Účastníci se pomalu rozcházel, loučili se a zanechali nesourodou dvojici u stolu s přetékajícími popelníky, pohozenými tužkami a kupou poznámkových bloků.

Manfred Steyner čekal přesně tři minuty po tom, co za sebou poslední konzultant zavřel dveře.

Rod už si zvykl na tyhle jeho dlouhé významné pauzy, přesto se cítil neklidný. Z Němce přímo prýštilo nové nepřátelství vůči němu. Snažil se zakrýt pochybnosti zapálením další cigarety, pak zase vyfukoval prstýnky kouře k portrétu zakladatele a prvního předsedy správní rady CRČ.

Norman Hradský se tu tyčil v celé své slávě, z obou stran podporován dalšími dvěma muži: štíhlým blondákem s vyžilým vzhledem a smějícíma se modrýma očima.

U něj na štítku stálo: Dufford Charleywood. ŘEDITEL CRČ

1867-1872.

Druhý obraz v masivním pozlaceném rámu zachytil působivě stavěného chlapa s licousy až ke koutkům úst a s temnými rysy rodlého Ira: Sean Courtney, hlásal nápis a letopočty byly stejné jako u předchozího.

Tito tři založili společnost, ale Rod o jejich příběhu moc nevěděl. Beztak šlo o pěkné výlupky mezi tehdejšími zlatokopy, vždyť podobné charaktery by tenkrát člověk našel v jakémkoliv trestaneckém táboře.

Přitom Hradský totálně zničil ty další dva v přímo geniálním triku na burze - po pravdě řečeno nechutným způsobem je připravil o akcie CRČ*

Od té doby jsme mnohem sofistikovanější, pomyslel si Ironsides.

Mimoděk pohlédl směrem k čelu dlouhého

* podrobnosti v díle Na život a na smrt stolu a setkal se s pohledem doktora Steynera, zirájícího upřeně zcela bez mrknutí. Nebo se mýlím? v duchu spekuloval.

Copak má zase tenhle chlápek za lubem?

Manfred si prohlížel posledního hosta s neskryvanou zvědavostí.

Doktor se oprostil od jakékoliv emocionální zahořklosti, naopak zamýšlel použít nejnovější vztah mezi tímto mužem a jeho manželkou ke svému prospěchu podle instrukcí, které obdržel dnes ráno.

„Jak daleko máte předeek chodby od lochnesky!“ náhle promluvil.

„Míň než tři sta metrů.“

„Jak dlouho bude trvat, než se tam dostanete?“

„Deset dní. Víc ne, možná i méně...“

„Jakmile cíle dosáhnete, všechny práce okamžitě zastavíte!

Načasování je to nejdůležitější, chápete?“

„Už jsem své horníky instruoval, aby nevrtili skrz anomálii a čekali na mé specifické příkazy.“

„Dobrá.“ Němec opět ztichl na další celou minutu.

Andrew“mu ráno volal instrukce od nejvyššího šéfa.

Ironsides se musí totiž nacházet hodně daleko od SonderDitch, až se bude prorážet BigDipper, Proto doktor potřeboval chytře zaranžovat absenci generálního ředitele.

„Pane Ironsidesi, musím vás informovat, že uběhnou přinejmenším tři týdny, než dám souhlas k průniku.

Jakmile dosáhnete lochnesky, budu muset odletět do Evropy, kde povedu jistá jednání! Zdržím se tam minimálně deset dní, přičemž nesmí dojít k žádné pracovní aktivitě jakéhokoliv typu na překopu k BigDipper.“

„Vy zůstanete v Evropě přes Vánoce?“ podivil se Rod nahlas.

„Ano,“ přitakal Manfred a klidně mohl doslova číst v myslí

Roda Ironsidesa.

Terry zůstane sama, Rod bleskově v duchu rozvažoval, přes svátky si tedy můžou užívat. Navíc Sonder Ditch se rozjede naplno až někdy kolem Silvestra.

V době pracovního klidu pod zemí postačí jen kmenový stav, aby udržel základní nutnosti v chodu.

Klidně mám šanci zmizet na celý týden a být s ní, jen s ní...

Doktor vyčkával, až milenec jeho manželky dosáhl rozhodnutí, k němuž ho on právě vedl. Teprve pak se opět ujistil:

„Rozumíte všemu, co říkám? S vrtáním začnete až po mém svolení, což lze odhadnout někdy na polovinu ledna příštího roku!“

„Všechno je mi naprosto jasné.“

„Můžete jít.“ Manfred ho konečně propustil.

„Děkuji,“ opáčil Rod suše.

V přízemí hlavní kancelářské budovy Reef House se nacházelo nákupní středisko.

Tam Ironsides objevil telefonní budku, odkud musel napřed vyhnat tábořícího zarostlého hipíka.

Teprve potom vytočil číslo do Sandownu.

Tahle operace byla zcela bezpečná, neboť pána domu právě opustil v horním patře.

„Theresa Steynerová,“ ozvalo se ve sluchátku.

„Vyhráli jsme celý týden jenom pro sebe!“ halekal vítězoslavně.

„Nádherných a skvělých sedm dní...“

„Kdy?“ radostně vydechla.

A on jí vše vysvětlil.

„Kam vyrazíme?“

„Neboj, něco vymyslíme!“

Šestnáctého prosince, za čtyři minuty půl dvanácté, Johnny

Delange odpálil další část čelby.

Hned potom vyrazil vpřed, do kouře a prachu.

V paprsku důlní lampy ihned rozpoznal zcela jiný druh skály, než odpalovali předtím.

Namodralý ventersdorpský kvarcit nahradil sklovitý serpentín, temně zelený a bíle žilkovaný, připomínající víc mramor než okolní horninu.

„Najeli jsme na lochnesku!“ oznámil slavnostně lamač černému obru.

Sklonil se, aby vzal kus odlomeného kamene.

Vážil ho na dlani.

„Zmákli jsme to, probili jsme se na toho bastarda!“

Velký Král stál tiše vedle něj. Nijak nesdílel bělochovu povznesenou náladu.

„Vynikající!“ Delange odhodil kámen zpátky na hromadu.

„Všechno vyčistit jako obvykle, zabezpečit prostor!

Pak vytáhni kluky ven z překopu, jelikož jsme tady skončili až do dalších příkazů...“

„Paráda, Johnny,“ radoval se Rod do telefonu.

„Všechno vyčistit a stáhnout pryč z chodby! Nevím, jak dlouho bude trvat, než dostaneme objednávku na průnik skrz BigDipper.

Mezitím si klidně vezmi dovolenou - zaplatím ti čtyři postupy každý den jako prémii, zatímco budeš čekat...“ ukazováčkem přerušil spojení, sluchátko ale držel u ucha.

Hned vytočil ústřednu na centrále.

„Potřeboval bych doktora Steynera, prosím.

Tady je Rodney Ironsides.“

Několik vteřin čekal, než se ozval Manfred.

„Udělii jsme do lochnesky!“ zvěstoval radostnou novinu.

„Zítra tedy odlétám do Evropy prvním letadlem,“ konstatoval

Němec.

„Do mého návratu nic nepodnikejte!“

Doktor zavěsil a stiskl tlačítko interkomu.

„Zrušte všechna má plánovaná jednání,“ suše oznámil sekretářce.

„Od zítřka jsem nedosažitelný!“

„Rozumím, doktore Steynere.“

Manfred zvedl sluchátko utajené přímé linky.

Vytočil známé číslo.

„Zdravím vás, Andrew. Vyřídil byste mu, že jsem připravený splnit své závazky? Právě narazili na lochnesku...“

Chvilí pozorně naslouchal, pak opět promluvil.

„Velmi dobře - teď už budu čekat jen na vaše zavolání!“

Andrew položil sluchátko do vidlice a vyšel skrz posuvné prosklené dveře na terasu.

Venku vládl prosincový letní horký den, sluneční paprsky jiskřily na křišťálově čiré hladině bazénu. Hmyz apaticky bzučel v obrovském množství květů na záhonech, obklopujících terasu.

Tloušť stál před malířským stojanem.

Na hlavě měl modrý baret, bílý pracovní plášť spíš připomínal mateřské šaty, když vlál nad vyčnívajícím břichem.

Modelka ležela tváří dolů na nafukovací matraci u okraje bazénu.

Skutečně šlo o delikátně tvarovanou tmavovlasou dívku s výrazem uličnice ve tváři, podobající se panence na hraní.

Odhozené bikiny se válely v zavhlém chumlu na kamenných dlaždicích.

Kapky vody odrážely paprsky slunce a vyšperkovaly její smetanově hebké pozadí, což krasavici dodávalo paradoxní vzhled nevinnosti i orientálního erotického přidechu.

„To byl Steyner,“ oznámil Andrew. „Právě nahlásil úder na

BigDipper.“

Tloušť och ani nevzhledl. Pokládá barvu na plátno s naprostým soustředěním.

„Prosím, pozvedněte pravé ramínko, má drahá, jelikož si takhle zakrýváte ta vaše naprosto kouzelná ňadra...“

vysvětloval dívce, která mu hned přání vyplnila.

Nakonec přece jen odstoupil od svého výtvaru a zrakem ho kriticky zkoumal.

„Můžete si dát přestávku,“ oznámil spokojeně.

Otíral štětku, zatímco nahotinka vstala, protáhla se jako kočka a pak ladně hupla do bazénu. Vynořila se až kdesi uprostřed.

Voda jí přilepila nakrátko ostříhané vlasy k hlavě, takže se podobaly spíš kožíšku vydry. Pak pomalu plavala k vzdálenému konci.

„Spojte se s New Yorkem, Paříží, Londýnem, Tokiem a Berlínem - kódové slovo zní ŠVABACHI!“ přikázal tloušťkovi asistentovi.

Tohle heslo rozpoutá chaos na všech světových finančních trzích.

Po obdržení telegrafické zprávy makléři ve významných velkoměstech začnou prodávat po celých milionech akcie všech zlatých dolů, kutajících v oblasti Kitchenervillu.

„Po splnění mého úkolu sdělte Steynerovi, ať odstraní Ironsidese z cesty- teprve potom ať prorazí BigDipper!“

Manfred odpověděl na zavolání opět z tajné linky svého speciálního telefonu.

Naslouchal všem instrukcím, zároveň je potvrdil.

Později už zase nehybně seděl jako plaz, zatímco si v duchu probíral veškeré přípravy k závěru důležité operace.

Promítal si je pečlivě před očima, zkoumal možnost jakékoliv slabiny!

Nenašel žádný problém...

Nastal čas začít nakupovat akcie Sander Ditch Gold Mine Company.

Po interkomu požádal sekretářku, aby obvolala všechna daná čísla v Kapském Městě, v Durbanu a dokonce i v Johannesburgu.

Chtěl, aby nákupní příkazy prošly rukama několika různorodých makléřů, takže nebude na první pohled zřejmá přítomnost jediného zájemce na finančním trhu.

Obzvláště musel vyřešit otázku krytí bankovními kredity, jelikož neměl možnost garance těchto domů využít - burzovní makléři nakupovali zcela jednoduše jen na jeho jméno i reputaci u společnosti CRČ.

Manfred nemohl předložit příliš velký nákupní příkaz u jakéhokoli finančního ústavu, aniž by ho nepožádali o poskytnutí záruky.

A tu jim doktor Steyner nabídnout nemohl...

Takže proto umístil jen příkazy střední výše u několika tuctů makléřských firem. Kolem třetí odpoledne tedy Němec objednal nákup akcií v ceně tří čtvrtě milionu randů.

Samozřejmě že neměl tuhle sumu při ruce, ale on dobře věděl, že ho k platbě nikdo nevyzve.

A když je po několika týdnech znovu prodá, jejich hodnota se zdvojnásobí.

Pár minut po jeho finální konverzaci s firmou Swerling and

Wright v Kapském Městě se na interkomu ozvala sekretářka.

„SAA potvrdily vaši rezervaci na Boeing 707 do Salisbury.

Jde o let SA 126 v devět hodin zítra dopoledne.

Zároveň máte zajištěnou rezervaci k návratu do Johannesburgu u Rhodesian Airways, kdy jejich Vickers Viking odtamtud startuje už v šest večer.“

„Děkuji vám.“ Manfred v duchu skřípal zuby nad zbytečnou ztrátou celého dne, ale musel manželku přesvědčit, že opravdu cestuje do Evropy. Je zapotřebí, aby se na vlastní oči přesvědčila, že odlétá strojem patřícím South Africa Airways,

„Prosím, sežeňte mi po telefonu paní Steynerovou!“

„Thereso,“ líčil jí, „čeká mě něco důležitého, proto zítra dopoledne odlétám do Londýna! Obávám se, že tam zůstanu i přes

Vánoce...“

Manželčino předstírané překvapení provázené lítostí nevyznělo nijak přesvědčivě. Už si s tím Ironsidesem připravila vlastní program na blížící se svátky, na dobu, kdy on bude pryč, potvrdil si stoprocentně jistý Manfred.

Vše naplánované vycházelo velmi dobře, uvažoval, když vracel sluchátko do vidlice, opravdu velmi dobře...

Daimler zastavil pod krytým sloupovým odletového patra na Jan Smuts Airport a šofér otevřel dveře nejdřív pro dámu, potom pro doktora. Zatímco nosič bral jeho zavazadlo z kufru vozu, Manfred zrakem bleskurychle přešel plochu otevřeného parkoviště pod sebou.

V tak brzkou ranní hodinu nebylo ani do poloviny zaplněné.

Okamžitě objevil krémový Volkswagen Brouk s poznávací značkou prozrazující Kitchenerville. Stál u vzdáleného konce. Všichni řidiči pracovníci na Sander Ditch vlastnili služební vozy krémové barvy.

Vosa přilétla k lžiče medu, pomyslel si spokojeně a nasadil rozpačitý úsměv. Uchopil manželku za loket, aby následovali nosiče s jeho zavazadlem z krokodýlí kůže.

Vstoupili do hlavní odletové haly moderního letiště.

Theresa vyčkávala, zatímco Manfred podstupoval odbavovací a pasové formality, nutné pro let do zahraničí. Tvářila se jako vážná a poslušná manželka, ale ona také zahlédla automobil svého milence, takže se v nitru téměř dusila potlačovaným vzrušením.

Vrhala tajně letmé pohledy přes tmavé sluneční brýle a doufala, že někde v davu spatří tu vysokou postavu se širokými rameny.

Čas se zoufale vlekl až do chvíle, kdy se konečně dostala na vyhlídkovou terasu, kde už sama mohla pozorovat nastupování pasažérů do kabiny letounu.

Vítr jí nadouval slušivý kabátek ze strakaté teletiny a zároveň i rozfoukával vlasy, ze kterých se stal tančící chumel. Dlouhá silueta letadla Boeing 707 se čtyřmi proudovými motory připomínala číhajícího žraloka. Stroj doroloval ke vzdálenému konci vzletové dráhy, čekal na povolení ke startu. Jakmile se pohnul vpřed, Theresa se otočila od zábradlí, aby co nejdřív opustila terasu.

Po dlouhém eskalátoru sjela do odbavovací haly.

A tady už na ni čekal Rod. Okamžitě uchopil milovanou do náruče a zdvihl ji do výše.

„Mám tě!“

Sice mrskala nohama ve vzduchu, ale přesto Roda objímala kolem krku a nedočkavě ho líbala. Lidé kolem se zastavovali, nadšeně se usmívali a ve chvílce vytvořili zácpu u vstupních dveří.

„Pojď!“ naléhala. „Nesmíme promarnit ani minutu tohoto nečekaného daru...“

Postavil ji zpátky na zem, chytil za ruku a zamířili ke schodišti. Terry se mu ale ještě na chvíli vytrhla, aby se zbavila služebního šoféra - teprve potom seběhli dolů, na úroveň příletové haly i venkovního nekrytého parkoviště.

Tudy se prohnali jako dovádívá děcka opouštějící školu a honem nasedli do služebního vozu.

Zavazadla už ležela na zadním sedadle.

„Do útoku!“ zavelela. „Fofrem, jak nejrychleji to jde!“

Po dvaceti minutách Rod zastavil vůz s ječení m pneumatik před hangáry na soukromém letišti. Dvoumotorová Cessna už čekala připravená na stojance, oba motory spokojeně vrčely.

Mechanik opustil kabinu, jakmile zahlédl paní Steynerovou.

„Zdravím tě, Terry, jsi tady na čas,“ vítal ji.

„Ahoj, Hanku, ty už máš zahřáté motory? Jsi skutečně zlato!“

„Máš tady i vyplněný letový plán. Nic není dostatečně dobré pro mého nejoblíbenějšího zákazníka.“

Podsaditý chlapík s prošeďivělými vlasy zvědavě pokukoval po neznámém návštěvníkovi.

„Pomůžu vám se zavazadly,“ pronesl.

Než všechno naložil, Terry už si hověla v kabině a mluvila s kontrolní věží.

Rod se uvelebil v sedačce vedle ní.

Pilotka vypnula vysílačku a naklonila se přes Roda, aby se rozloučila s mechanikem.

„Hanku, díky za všechno!“ Chvilku se delikátně opřela o svého milence, pak ještě rychle dodala:

„Hele, kdyby náhodou někdo vyzvídal, tak jsem dneska odletěla sama, rozumíš?“

„Samozřejmě,“ odsouhlasil mechanik a spiklenecky se zašklebil.

„Přeju šťastné přistání!“ Zavřel dveře kabiny, takže Terry mohla ihned rolovat k ranveji.

„Tohle je tvoje?“ vydechl užaslý Ironsides.

Vždyť letadlo musí stát kolem sta tisíc randů, odhadoval.

„Dědulkův dárek k mým narozeninám. Líbí se ti?“

„Docela jo,“ přiznal po pravdě.

Pilotka stočila stroj proti větru, potom zatáhla ruční brzdu.

Zdvihla otáčky motorů na maximum, aby zjistila, jak reagují.

Náhle si generální plně uvědomil, že se dostal do rukou ženy za řidicími berany. Ztichl, nervy se mu napjaly.

„Jdeme na to!“ zahlaholila krasavice a odbrzdila.

Cessna se vrhla vpřed, v té chvíli Rod prudce sevřel opěrky u sedačky, zatímco pohled zabodl kamsi před sebe.

„Uvolni se, Ironsidesi,“ uklidňovala ho Theresa, aniž by odtrhla zrak od vzletové dráhy.

„Já už lítám dlouho, od mých šestnácti...“

V tisícovce metrů letoun vyrovnala a jemně stočila stroj k východu.

„Tohleto přece vůbec nebolelo, že ne?“ usmívala se na Roda.

„Ty jsi fakt úžasná ženská,“ vydechl.

„Určitě zvládneš nej různější triky.“

„Jen počkej!“ varovala ho. „Zatím jsi ještě nic neviděl.“

Vznášeli se nad terénem v naprosté tichosti, až se pod nimi zvlněný highveld náhle přeměnil v hustý zelený koberec

bushveldu.

„Chystám se na rozvod!“ přerušila mlčení.

Roda ani nepřekvapila jakási telepatie jejich velice blízce naladěných myslí.

Vždyť právě teď i on přemýšlel o jejím manželovi.

„Souhlas.“

„Myslíš si, pokud se mi všechno povede, že bych měla u tebe šanci?“

„Pokud vyneseš své trumfy správně, můžeš dosáhnout štěstí...“

„Ty domýšlivěj raubíři,“ prskala.

„Ani nevím, proč tě vůbec miluju...“

„Že by ano?“

„Ano.“

„Však já tebe taky.“

V kabině opět zavládlo spokojené ticho do té doby, než letoun začal klesat.

„Copak se přihodilo?“ generální zneklidněl.

„Nic, jen se trochu přiblížíme k zemi a podíváme se po nějakých zvířatech.“

Vznášeli se nad hustou, olivově zelenou buší, přerušovanou občasnými mýtinami zlatavě hnědé trávy.

„Tam!“ vítězoslavně vyjekl Ironsides a ukazoval dopředu.

Rada tučných černých siluet se posunovala přes jedno otevřené místo. „Buvoli!“

„Tamhle taky.“ Pilotka ukazovala vlevo.

„Zebry a pakoně,“ identifikoval je Rod. „A vedle jsou žirafy.“

Dlouhé krky trčely z vegetace, podobné periskopům.

Nakonec se rozhybaly do neladně houpavého běhu na svých dlouhých končetinách, když jim letadlo zařvalo přímo nad hlavami.

„A jsme doma,“ zajasala Terry. Hned ukazovala na dvojici oblých kopje vpředu na obzoru, kde souměrná žulová návrší připomínala prsa mladé dívky.

Když se přiblížili, host rozeznal i doškovou střechu velké budovy, usazené na mýtině mezi pahorky. Vzadu se táhl dlouhý, vcelku rovný přistávací pruh zbavený porostu a tučná klobáska větrného pytle ukazovala správný směr.

Pilotka ubrala na otáčkách, pak obletěla usedlost.

Na trávě půl tuctu malých figurek zíralo vzhůru a nadšeně mávalo.

Zatímco je shora sledovali, dvě z nich zmizely v malém autíčku podobajícím se terénnímu vozu.

Landrover se okamžitě pohnul, mířil k přistávacímu pruhu s bílou stuhou vířícího prachu za sebou.

„To je Hans,“ vysvětlovala Terry. „Teď už můžeme jít na přistání.“

Cessna pomalu klesala proti větru, lehce se pohupovala, motory jemně předly. Země se přiblížila, zacloumala s podvozkem.

Pak stroj jenom pojížděl, aby se setkal s teréňákem.

Muž za volantem landroveru měl už šedivé vlasy, opálená pleť připomínala starou vydělanou kůži.

„Paní Steynerová!“ Vůbec se nepokoušel skrývat radostné potěšení.

„Ta dlouhá doba odloučení se nedala vůbec vydržet! Kde jste byla?“

„Hansi, měla jsem moc práce v Johannesburgu.“

„Cože, ve Frankfurtu? Copak nemůžete sedět doma?“ divil se.

„Tohle je pan Ironsides.“ Představila hosta.

„Rode, náš správce Hans Kruger je naší úcty hoden.“

„Cože, Van der Hoven?“ dobrý muž se divil dál, když si podávali ruce. „Nejste náhodou synek z rodiny Van der Hoven z Caledonu?“

„Nemyslím si,“ blekotal Rod a zoufale se díval na Terry.

„Je hluchej jak poleno,“ vysvětlila konečně záhadu.

„Oba ušní bubínky má protržené od zpožděných explozí v podzemí někdy v třicátých letech - samozřejmě že za žádnou cenu tuhle poruchu sluchu nepřizná, jinač...“

„Cože, v jinačí? To rád slyším!“ Hans pokyvoval hlavou, tvářil se šťastně.

„Vy jste vždycky byla zdravá dívka - pamatuji si vás ještě jako malou piccanin.“

„On je opravdu absolutní dobrák, zrovna tak i jeho manželka.“

Dohlížejí tady dědulovi na loveckou chatku.“

„Vynikající nápad!“ Správce odsouhlasil srdečně jakousi svou další odposlechnutou verzi.

„Pojďme naložit vaše zavazadla do auta a vyrazíme k domu.“

Vsdlil bych se, že pan Van der Hoven by si dal drink,“ hlaholil, přitom šibalsky mrkal na hosta.

Stavení kryla došková střecha na rámu z hrubě otesaných kůlů, podlahu z kamenů zdobily vydělané zvířecí kůže a orientální ručně tkané koberečky.

Celému prostoru vévodil mohutný krb lemovaný stojany na zbraně, kde se pyšnilo asi padesát pěkných exemplářů puškařského umění. Nábytek byl masivní a nízký, čalounění z pravé kůže. Vše prozrazovalo mužský design.

Omítnuté stěny zaplnily trofeje rohatých hlav i jednoduché zbraně domorodců.

Obrovské dřevěné schodiště vedlo až k ložnicím nahoru, které se rozkládaly v patře na ochozu.

Samozřejmě že byly plně klimatizované, takže jakmile se zbavili Hanse a jeho kypré manželky, mohla mladá dvojice vyzkoušet úroveň kvality vestavěného lůžka.

Po hodině a půl lože uznali jako vcelku uspokojivé, takže mohli sejít dolů a otestovat další nabídku.

Boubelka pana správce pro ně uchystala gargantuovský oběd, při kterém Terry poznamenala: „Už jste si někdy všiml, pane

Ironsidesi, že též existují některé části vaší anatomie, které jsou dokonce ještě pevnější než vaše železné boky?“

Zachichotala se a hned dodala:

„Pánbůhzaplať za takový materiál...“

Jídlo opravdu patřilo k vyčerpávajícímu zážitku, a tak Terry navrhla další postup: nemá totiž smysl vyrazit do divočiny před čtvrtou, jelikož zvěř je stále ještě skrytá ve stínu vegetace, aby se vyhnula polednímu vedru - proto se vrátili do ložnice.

V určený čas si Rod vybral ze stojanu pušku kalibru .375 magnum značky Holland and Holland, nábojnicový pás naplnil municí z jedné zásuvky a teprve potom vyšli ven k terénnímu vozu.

„Jak je to tady vůbec velký?“ vyzvídal Rod, když stočil landrover od zahrad a vjel na stezku vedoucí do pravé divočiny.

„Klidně můžeš jet třicet kilometrů v jakémkoliv směru, všechno patří nám. Jen tamhle je hranice našeho pozemku, kde sousedíme s Kruger National Park,“ vysvětlovala Terry rozsáhlost téhle nemovitosti.

Projížděli podél říčního břehu, míjeli písčiny, kde rostlo chmýřovité rákosí. Voda docela rychle tekla mezi lesklými černými balvany, pak zase na prudkosti ubrala, když se rozlila do přírodních kouzelných malých tůní.

Zahlédli víc jak deset různorodých zástupců důležitých druhů divoké zvěře.

Zastavovali snad každých sto metrů, aby se pokochali pohledem na nějaký nádherný kus.

„Dědula tady zřejmě nedovolí střílení,“ poznamenal Rod, když se před nimi zjevil samec kudu velkého s dlouhými spirálovitými rohy, připomínajícími vývrtku.

Krasavec jen hýbal nálevkovitými ušima a studoval je velkýma vlhkýma očima ze vzdálenosti pouhých deseti metrů.

„Zvířata mi tady připadají krotká jako obyčejný dobytek.“

„Pouze rodina má povoleno střílet,“ odsouhlasila magnátova vnučka. „Každopádně ty už jsi získal nutnou kvalifikaci...“

Ironsides mírně zavrtěl hlavou. „Tohle by byla chladnokrevná vražda.“ Pohlédl na mohutný kus.

„Tenhle stařešina by ti klidně zobal z ruky.“

„Jsem ráda, že to takhle cítíš,“ pochválila ho.

Opět se vydali dál na cestu.

Večer nebyl dostatečně chladný, aby jim zaručil rozžhavená polena v rozměrném krbu uvnitř srubu.

A tak si rozdělali oheň sami, protože se Rod jasně rozhodl: je příjemné sedět u velkých a plápolajících plamenů, popíjet whisky a tisknout k sobě milovanou dívku.

Když inspektor Grobbelaar odložil šálek s čajem zase zpátky na stůl, zůstala mu na knírku bílá pěna od mléka.

Pečlivě si ji olízl a podíval se na seržanta Huga, sedícího naproti.

„Kdo je na řadě teď?“

Podřízený pohlédl do svého zápisníku.

„Philemon N'gabai,“ přečetl nahlas jméno a inspektor si jen povzdechl.

„Číslo čtyřicet osm, pak už pouhých šestnáct dalších...“

Ten jediný rozmáznutý otisk prstu na stěpu z láhve ukrývající zlato vyhodnotili policejní technici dost nepřesně.

Proto jim předali seznam čtyřiašedesáti jmen, z nichž kterýkoliv mohl být majitelem zanechané stopy.

Z tohoto důvodu museli vyslechnout všechny podezřelé - šlo o velice zdlouhavý, únavný a doposud bezúspěšný pracovní proces.

„Copak víme o příteli Philemonovi?“ chtěl vědět podrobnosti Grobbelaar.

Přibližně čtyřicátník, patří ke kmenu Šangán v Mosambiku.

Výška sto šedesát devět centimetrů, váha šestašedesát kilo.

Zmrzačená pravá noha. Dvě předchozí odsouzení: šedesát dnů za ukradené jízdní kolo v šestápadesátém, devadesát dnů za fotoaparát ukradený ze zaparkovaného automobilu ve dvašedesátém,“ předčítal Hugo ze složky.

„S necelými sedmdesáti kilogramy živé váhy si nemyslím, že by mohl někomu zlámat vaz. Ale pošlete ho sem, podíváme se mu na zoubek!“

Detektiv si opět omočil knírek v čaji s mlékem, zatímco Hugo kývl na domorodého seržanta u dveří.

Ten vpustil dovnitř Křivou Nohu i jeho eskortu v podobě černého strážníka.

Došli až ke stolu, kde svlečení do košil seděli oba vyšetřovatelé. Nikdo nepromluvil. Příslušníci kriminálky ho zprvu podrobili zcela běžné prohlídce v naprosté tichosti: jen tak si ho přeměřovali pohledem, aby dotyčného dostali do co nejnevýhodnější pozice.

Grobbelaar se sámmnohokrát chlubil svou schopností na padesát kroků doslova vyčenichat špatné svědomí provinilce.

A Philemon N'gabai vinou přímo čpěl.

Nemohl ani klidně stát: komíhal sebou, silně se potil a očima přebíhal od podlahy ke stropu.

Určitě něco provedl, ale nejednalo se nutně o vraždu.

Inspektor sice necítil stoprocentní jistotu, když zarmouceně pokýval hlavou a smutně pronesl: „Philemone, proč jsi to udělal?“

Našli jsme totiž otisky tvých prstů na láhvi se zlatem!“

Účinek byl okamžitý a velice dramatický.

Rty domorodce se pootevřely, začaly se chvět a z koutků úst pomalu vytékaly sliny. Oči se poprvé upřely na detektiva,

doširoka rozevřeně, jakoby nevidomé.

Aha, lapili jsme ptáčka, pomyslel si inspektor, zatímco se v židli pohodlně opřel. Nyní se uvedl do stavu pohotovosti. Seržant Hugo také okamžitě zbystřil.

„Určitě víš, co se dělá lidem, kteří zabíjejí, vid', Philemone?”

Odvezou je odsud pryč...“ Grobbelaar ani neměl možnost rozvinutou úvahu ukončit.

Křivá Noha divoce zavyl, pak vyrazil ke dveřím.

Jeho zmračená končetina na první pohled klamala, jelikož byl skutečně hbitý jako fretka. Už visel na klíce, ale domorodý seržant ho chňapl za límec.

Potom ho vlekl zpátky ke stolu ječícího a kopajícího.

„Zlato ano, ale člověka ne! Já toho Portugalce nezabil!“ kvílel vyděšeně. Příslušníci kriminálky na sebe letmo pohlédli.

„Konečně se na nás usmálo štěstí,“ zhluboka si oddechl bílý seržant.

„Trefa do černého!“ odsouhlasil Grobbelaar a usmíval se, což se stávalo skutečně velmi zřídka.

„Vidíte, třeba tady je malé světélko, aby se ve tmě lehce našla dírka pro klíč k zapalování,“ předváděl prodavač neslýchanou vymoženost poblíž volantu.

„Óóó, Johnny, co tomu říkáš?“ rozplývala se paní Delangeová, ale manžel už měl hlavu pod kapotou tohoto velkého nablýskaného vozu Ford Mustang.

„Proč si nesednete dovnitř?“ navrhl prodavač.

Doopravdy se choval nesmírně mile, v duchu hodnotila Hettie, navíc má snivé oči a úplně báječnélicousy.

„Ach, jak ráda,“ předla, zatímco už manévrovala svým pozadím, aby se pohodlně uvelebila v koženém sedadle sportovního automobilu.

Sukně se jí přitom povytáhla a snivé oči bedlivě sledovaly zdvihající se lem.

„Dá se to nějak nastavit?“ požádala s nevinným výrazem ve tváři.

„Tady, hned vám to ukážu,“ prodavač se sklonil, aby se dostal dovnitř a natáhl se přes svůdnou dámu. Přitom ji rukou přejel přes stehno. Paní Delangeová předstírala, že si doteku vůbec nevšimla. Navíc zaregistrovala lahodnou vůni značkové vody po holení - nemohlo jít o nic jiného než

Old Spice.

„Už je to lepší!“ zamumlala, přičemž se opět lascivně zakroutila, jako by hledala příjemnější pozici.

Snažila se pohyb provést co nejvíc provokativně.

Experta tohle ohromně povzbudilo, takže si opřel zápěstí o svůdné stehýnko.

„Jaký má tohle žihadlo kompresní poměr?“ položil otázku Johnny, který se právě vynořil od motoru.

Prodavač se stáhnul, napřímil a spěchal k zákazníkovi, aby i tady vyhověl.

O hodinu později podepsal Delange kupní smlouvu, manželé pak potřásli prodejci rukou.

„Dovolte, abych vám ještě dal mou vizitku,“ trval na svém prodavač, ale Johnny se už zase vrátil ke své nové zakoupené hračce. Hettie tedy navštívenku převzala.

„Zavolejte mi, pokud budete cokoli potřebovat - opakujte cokoli!“ pronesl prodavač potutelně.

„Dennis Langley, prodejní manažer,“ četla nahlas.

„Panebože, tak mladý a už v tak vysoké pozici...“

„Nejsem tak mladý!“

„Vsadila bych se, že ano,“ zamumlala Hettie a v očích se jí náhle objevila smělost. Špičkou růžového jazýčku si přejela rty. „Tehle kousek neztratím,“ slibovala, když si dávala vizitku do kabelky. Potom zamířila k jejich novému fáru, takže za sebou zanechala úspěšného prodavače s mučivým příslibem i vzpomínkou na pohupující se boky a klapot vysokých podpatků.

Zbrusu nový Ford Mustang se hnál závodním tempem až k

Potchefstroomu.

Hettie povzbuzovala manžela při těsném předjíždění pomalejších vozidel, kdy jim zbývalo jen pár centimetrů volného prostoru při míjení s provozem v protisměru.

Klakson řval naplno před menšími nepřehlednými úseky ve stoupání, věčko blýskavých prstenů z rozevřeného ukazováčku a prostředníčku v typickém vulgárním gestu jihoafrických řidičů se stalo odměnou těm, kteří si dovolili v protestu zatroubit.

Na tachometru se jim objevila nejvyšší rychlost až sto devadesát tři kilometry za hodinu při cestě zpět.

Soumrak už dávno zahalil krajinu, když vjeli na příjezdovou cestu k domu. Johnny se prudce opřel do brzdového pedálu, aby zabránil nárazu do zádi velké černé limuzíny.

Daimler totiž stál zaparkovaný hned před jejich hlavním vchodem.

„Panebože,“ Delange zalapal po dechu. „To je přece vlajková loď samotného doktora Steynera!“

„Kdo je doktor Steyner?“ chtěla vědět Hettie.

„Zatraceně, on je jedním z těch největších papalášů na centrále společnosti CRO.“

„Děláš si srandu?“

„Fakt!“ potvrdil manžel svůj výrok. „Skutečný boss na špici!“

„Sedí výš než pan Ironsides?“ Generální ředitel SonderDitch

GoldMining Company se totiž u Hettie dostal na horní příčku zdejšího sociálního žebříčku - nikoho důležitějšího už neznala,

„Plechová Huba je pouhým krmivem pro drůbež ve srovnání s tímhle šprýmařem.

Jen se podívej na to jeho fáro - minimálně pětikrát lepší, než ta utahaná herka našeho starýho.“

„Jůůů,“ vydechla obdivně Hettie, jelikož mohla bez nesnází sledovat logiku tohoto argumentu. „Co po nás chce?“

„Nevím,“ přiznal lamač s předechem úzkosti.

„Radši vyrazíme a zjistíme si to!“

Obývací pokoj domu Delangeových nebyl zrovna tou nejlepší kulisou k získání výhody pro doktora Steynera.

Vysoký hodnostář seděl na krajíčku umělohmotného potahu šarlatově a zlatavě zbarveného křesla naprosto strnule v trapné pozici, zcela shodně s výrazem celé smečky porcelánových psů, kteří okupovali každíčkou volnou plošku na stolcích i na policích všelijakých skleníků a vitrín.

Společnost jim dělaly porcelánové divoké kachny, letící v zužujícím se tvaru perspektivy podél bledě růžové stěny.

V kontrastu s pozlátkovou vánoční výzdobou na stropě i s pestře zbarvenými blahopřáními připíchnutými k zelené stuze Němcův černý plstěný klobouk a svrchník s perziánovým límcem působily až přemrštěnou morbidností.

„Promiňte mi můj předpoklad,“ uvítal je, aniž by vstal,

„že se brzy objevíte. Služka mne pak pustila dovnitř...“

„Jste vítaným hostem, to si buďte jist!“ culila se Hettie.

„Samozřejmě, doktore Steynere,“ Johnny podpořil manželku.

„Ach! Takže vy víte, kdo jsem?“ Manfred to okomentoval s uspokojením.

Takhle tedy zvládne svůj úkol mnohem snadněji.

„Samozřejmě že vás známe!“ Paní domu zamířila k návštěvníkovi a podala mu ruku.

„Jmenuji se Hettie Delangeová - jak se vám u nás líbí?“

Manfred s hrůzou zaznamenal neoholené podpaží, zarostlé houštinou zapečených zrzavých chloupků.

Její majitelka se od předchozího večera nekoupala.

Němci se zachvělo chřípí a vši silou se snažil uklidnit rozhoupaný žaludek.

„Delangei, chci s vámi mluvit o samotě!“

Potřeboval se zbavit nechutné tělesné přítomnosti horníkovy manželky.

„Jistě,“ horlivě se pokoušel vyhovět lamač.

„Co kdybys nám udělala dobré kafčo, má milá,“ požádal Hettie.

O deset minut později se Manfred spokojeně uvelebil v hebkém čalounění zadního sedadla svého luxusního vozu.

Zcela ignoroval na rozloučenou mávající manželský pár, raději zavřel oči. Všechno má nyní pod kontrolou.

Zítřka ráno zahájí Johnny Delange svou směnu navrtáváním sklovité nazelenalé horniny v lochnesce.

Kolem poledne bude Manfred Steyner vlastnit za čtvrt milionu akcií zlatého dolu s honosným názvem Sonder Ditch Gold Mining

Company.

Za týden se konečně stane boháčem!

Do měsíce se rozvede s Theresou Steynerovou.

Žaloba se povede se vši možnou publicitou na základě prokazaného cizoložství. Už ji přece dál potřebovat nebude!

A ve chvílce ho šofér spolehlivě dovezl zpět do Johannesburgu.

Vše se rozběhlo na půdě johannesburské burzy.

Po dobu několika měsíců téměř veškerá aktivita spočívala v průmyslovém odvětví: soustředila se totiž na koncern Alex Sagov a možnost sloučení jistých firem.

Jedinou jiskru života v důlním oboru spojeném s finančními přesuny dodala skupina Anglo American Corporation a De Beers s jejich pozdrženými akciemi, mající nárok na dividendu až po uspokojení těch předchozích a obyčejných.

Tohle však upadlo v zapomnění, jelikož ceny se vyrovnaly a usadily na nové úrovni.

Nikdo tedy neočekával žádný ohňostroj, když se začalo vyvolávat z oblasti zlatonosných dolů.

Burzovní úředníci a makléři, zaplňující přízemní halu burzy, tiše rozmlouvali a chovali se naprosto klidně, když prskla první rachejtle.

„Kupuje se Sonder Ditch,“ oznámil hlas z jednoho konce rozlehlého prostoru.

„Kupuje se pořád Sonder Ditch,“ zvýšila se intonace.

„Kupuj!“ Dav se zavlnil, hlavy se otočily.

„Nákup.“ Makléři se náhle probrali ze všední strnulosti, vířili po parketu v malých skupinkách rozpadajících se a opět se formujících, když finanční transakce dokončili.

Jakmile cena poskočila o padesát centů vzhůru, zmizeli experti z haly, aby se bleskově poradili se svými šéfy.

Jeden ze senzálů plácl druhého do zad, aby si zajistil jeho pozornost-jeho naléhavost se zdála nakažlivá.

„Jen kupuj! Kupuj!“

„Hernajs, co se to vůbec děje?“

„Odkud se nakupuje?“

„Lokálně!“

Teprve až se cena vyšplhala na deset randů za akcii, propukla skutečná panika.

„Tohle musí být nákup ze zámorí!“

„Jedenáct randů!“

Experti se opět řítily k telefonům s varováním pro privilegované klienty: Ceny akcií začaly stoupat!

„Dvanáct padesát -jde pouze o místní aktivitu.“

„Ber za nejnižší kurz! Kup jich pět tisíc!“

Makléři se zase hnali zpátky podobní splašenému stádu, v rukou si nesli spěšně zapsané telefonáty.

Dané instrukce je vrhly do hysterického obchodování.

„Panebože, už třináct randů, honem prodávej!“

Získáš pěkný profit! O moc víc nahoru se vyšplhat nemůžou...“

„Třináct pětasedmdesát - teď v tom jede i zámoří!

Ber za nejnižší kurz!“

V padesáti makléřských kancelářích po celé Jihoafrické republice se profesionálové, kteří trávili své životy sehnutí nad burzovními telegrafy, konečně probrali a proklínali se kvůli katastrofálnímu zaspání.

Velice rychle však opět nabyli svou rovnováhu a snažili se honem vydrápat na rozjetý vůz neznámých spekulací.

Jiní se zase rozhodli, většinou ti vychytrali, že se jedná o zcela nepodložený a pravděpodobně i falešný poplach, takže se raději začali zbavovat všech svých obchodních podílů, majících jakoukoliv souvislost s tímhle průmyslovým odvětvím.

Hbitě prodávali akcie nejen průmyslových podniků, ale i těžebních společností. Kurzy doslova zešilely.

V deset patnáct přijal naléhavý telefonát přímo z kanceláře ministra financí v Pretorii prezident Johannesburg Stock Exchange.

„Co se chystáte udělat?“

„Ještě jsme se nerozhodli. Nechceme ale burzu zavřít - možná by to ani nepomohlo...“

„Nenechte situaci vyhrotit do krajnosti!

Průběžně mě informujte!“

Šestnáct randů a stálý spirálovitý růst, teprve potom, v jedenáct hodin jihoafrického času, se ozvala i London Stock Exchange.

Během prvních patnácti zdívočelých minut se i tam cena akcií zlatého dolu Sonder Ditch vyšplhala jakoby solidárně s burzou v Johannesburgu.

Pak však náhle a zcela nenadále růst hodnoty akcií Sonder Ditch

Gold Mining Company narazil do masivní stěny prodejního tlaku.

Nejen Sonder Ditch, ale všechny těžební společnosti v okolí

Kitchenervillu se zachvěly pod tak obrovským nárůstem tlaku.

Kurzy se otřásly, stouply i o několik šilinků, pak poklesly, znovu zaváhaly - najednou se propadly a řítily dolů, hluboko pod svou počáteční úroveň.

„PRODAT!“ zavyl dav v novém válečném pokřiku.

„Prodat za nejvyšší možný kurz!“ Do několika minut čerstvě nabyté bohatství na papíře bylo smeteno.

Když cena akcií Sonder Ditch Gold Mining Company poklesla na pět randů a sedmdesát pět centů, výbor johannesburské burzy uzavřel obchodování v zájmu národní prosperity, čímž zabránil dalšímu znehodnocujícímu propadu.

Ale v New Yorku, Paříži i Londýně investující veřejnost dál drtila akcie jihoafrických zlatých dolů až k naprosté smrti...

V klimatizované kanceláři mrakodrapu malý plešoun bušil pěstičkou do desky stolu u svého nadřízeného.

„Říkal jsem vám, nevěřte mu!“ vriskal a téměř vztekem vzlykal.

„Ten hnusnej skrblickej povaleč!

Jeden milion dolarů mu nestačilo, zrovna jemu!!!

Ne, on musel zmršit kompletně celou dohodu...“

„Prosím vás, plukovníku,“ snažil se ho uchlácholit šéf,

„kontrolujte se! Nechejte nás udělat pravdivou a objektivní analýzu téhle finanční aktivity!“

Holohlavý muž se zhroutil zpátky do křesla, kde se pokoušel uklidnit cigaretou. Ruce se mu ale třásly tak silně, až si uhasil plamen zapalovače.

„Tohle smrdí na kilometry daleko...“, odfrkl a při dalším pokusu se mu podařilo rozdělat oheň.

Rychle zašlukoval.

„První aktivita se odehrála v Johannesburgu, kdy nám doktor

Steyner předvedl, jak je mazaný.

Skoupil akcie, přičemž se stoprocentně spoléhal na naši fingovanou zprávu. To bylo docela přirozené - dokonce i my jsme něco takového očekávali, ve skutečnosti si to i přáli.

Tím nás zbavil jakéhokoliv podezření.“

Z cigarety zůstal jen nedopalek mokrý od slin. Odhodil ho a hned si zapálil další.

„Výborně! Do téhle chvíle vše pokračovalo dle našeho plánu.

Doktor Steyner spáchal finanční sebevraždu a my si užívali v sedle.“ Přímou vysával novou cigaretu.

„Potom! Potom se náš vykutálený sympatizant přeměnil v podvodníka pracujícího pro obě strany: náš spekulant si klidně začal prodávat coby baissista akcie zlatých dolů u Kitchenervillu, čímž získal na finančním trhu miliony...“

„Můžeme nějak přerušit tuhle operaci v tak pozdním stadiu?“ ptal se nadřízený.

„Žádná šance!“ Plešoun důrazně vrtěl hlavou.

„Dokonce jsem našemu špekounovi poslal telegram a nařídil mu zmrazit veškerou činnost v tunelu - dokážete si ale představit sobeckého skrblika, že poslechne podobný rozkaz?

Vždyť on je zahleděný do svých milionů dolarů a bude je chránit jakýmkoliv prostředky, které má k dispozici.“

„Nemohli bychom třeba varovat management společnosti Sander Ditch Gold Mining Company?“

„Tím by se obviňující prst stočil přímo na nás, že ano?“

„Hmm!“ přitakal šéf. „Co kdyby jim přišlo anonymní varování?“

„Kdo by tomu uvěřil?“

„Máš pravdu,“ povzdechl si nadřízený „Musíme jen uzavřít všechny poklopy na palubě a proplout bouří - systém tvař se nevinne a všechno popří!“

„Tohle jediné nám zbývá,“ zachrčel plešoun a další nedopalek odletěl.
Tentokrát mu zůstaly kousky oslintaného tabáku až na knírku.
Mužiček opět točil kolečkem zapalovače.
„Ten bastard, ten zsranej tlust'och, ten hladovej zkurvenec...“
Johnny Delange a Big King fářali nahoru. Prožili dobrou šichtu.
Navzdory tvrdosti serpentinu, která srazila rychlost vrtání o padesát procent, se jim podařilo dnešního dne zvládnout pět odstřelů.
Lamač odhadoval, že tímhle počinem pronikli víc než do poloviny lochnesky.
Tentokrát noční směna nenastupovala.
Campbell se vrátil zpět na dobývku, takže hrdinné zásluhy o průnik přes Big Dipper spadnou do klína pouze jemu.
Cítil vzrušení při téhle úvaze: na příští šichtě se můžou dostat na druhou stranu, kde se ocitnou v neznámu...
„Takže se uvidíme zítra, Velký Králi,“ loučil se s černým obrem, jakmile dosáhli povrchu a vykročili z těžní klece.
Potom se jejich cesty rozdělily: hromotluk zamířil k ubytovacímu komplexu domorodců, Johnny zase na parkoviště ke své nablýskané nádhře značky Ford Mustang.
Big King se rovnou stavil u šangánského Induny, dokonce se ani nepřevlékl. Zarazil se ve dveřích.
Starší kmene vzhlédl od dopisu, který právě tvořil.
„Nějaké zprávy, Baba?“ vydechl Velký Král.
„Jen ty nejhorší,“ povzdechl otec všech.
„Policie sebrala Křivou Nohu!“
„Ten mě nezradí!“ pronesl statečně černý obr, ale neznělo to nijak přesvědčivě.
„Očekáváš snad, že by za tebe i zemřel?“ zeptal se moudrý Induna.
„Přece si bude chránit svou vlastní kůži...“
„Já jsem ale nechtěl zabít!“ zajíkl se Big King při tomhle vysvětlování.
„Já jsem nechtěl zabít toho Portugalce, to bylo kvůli té zbrani...“
„Chápu, můj synu,“ chlácholil ho starší kmene hlasem zastřeným bezmocí i lítostí.
Velký Král se otočil a vydal se přes trávníky k umývárnam.
Lehkost i pýcha se z jeho kroků vytratily.
Apaticky, se svěšenými rameny, táhl nohy za sebou.
Manfred Steyner seděl za svým pracovním stolem.
Ruce měl položené na masivní desce, na palci zářil turban z bílého obvazu. Jedinou známkou života v jeho těle se stal pravidelný pulz viditelný na hrdle a nerv, který cukal s očním víčkem. Jinak ho zalila smrtelná bledost, tenká vrstva potu dodávala doktorovu výrazu podobnost se sochou, vytesanou z mokrého mramoru.
Hlasitost na rádiu měl nastavenou na maximum, takže informace komentátora mu bušily do uší a zároveň se ještě v ozvěně odrážely od dřevěného obložení stěn kanceláře.
„Vývrcholení celého dramatu nastalo v jedenáct čtyřicet pět jihoafrického času, kdy prezident Johannesburg Stock Exchange vyhlásil uzavření burzy i veškeré další obchodní činnosti.
Nejnovější zprávy z Tokyo Stock Exchange prozrazují, že hodnoty akcií Sonder Ditch Gold Mining Company poklesly na ekvivalent čtyř randů a čtyřiceti centů v porovnání s cenou devíti randů a pětácti centů při dnešním otevření johannesburské burzy.
Mluvčí vlády Jihoafrické republiky uvedl, že ačkoliv očividně neexistuje žádný důvod pro tyhle mimořádné cenové výkyvy, přesto ministr báňského průmyslu, doktor Carel De Wet, nekompromisně nařídil sestavení vyšetřovací komise.“
Manfred Steyner najednou vstal od stolu a zamířil ke svému skrytému sociálnímu zařízení.
Se svým talentem pro čísla nepotřeboval ani pero, ani papír, aby si bleskově spočítal ztrátu - akcie, které dnešního rána zakoupil, rázem ztratily na hodnotě víc než jeden milion randů při ukončení obchodní činnosti teď večer.
Zaklekl na studené dlaždice před záchodovou mísu, pevně ji objal a začal zvracet...
Slunce už dávno zapadlo za planoucí obzor a obloha rychle tmavla.
Rod zaslechl šelest křídel, a proto napjal zrak, přitom zíral stále vzhůru. Skutečně se objevily - v rychlém letu, ve formaci písmene V klesaly dolů, k tůňkám na řece.
Vztyčil se v úkrytu, zamířil brokovnici a nasadil dostatečný předstih k letové dráze vedoucího kusu.
Stískl obě spouště. Zaduněly výstřely. Prásk! Prásk!
Jedna z divokých kachen opustila své místo v letce, aby se vznesla o něco výš. Dokonce při tom hlučně plácala křídly.
„Zatraceně!“
„Copak se stalo, mistře střelče - že by vedle?“ popichovala ho Theresa.
„Málo světla...“
„Výmluvy! Jen samé výmluvy!“
Terry k němu přistoupila a Rod jí lehce přitlačil sevřenou pěst k tváři.
„Ženo, tohle stačilo - jde se domů!“
Nesli brokovnice i zastřelené kachny, plahočili se v šeru podél břehu řeky k zaparkovanému terénnímu vozu.
Nastala naprostá tma, když dorazili zpět k lovecké chatě.
„Dneska jsme prožili báječný den,“ mumlala krasavice zasněně.
„I kdybych ti za nic jiného neměla být vděčná, budu vždycky děkovat za tvou výuku týkající se uspořádání mého vlastního života.“
Doma se vykoukali a převlékli. K večeři se servírovala divoká kachna na ananasu se salátem ze zeleninové zahrádky

paní

Tlusté-Hansové.

Později se natáhli na leopardí kůži před krbem a v tichosti koukali do ohně.

Praskání polen navozovalo nádherně relaxační atmosféru, takže si konečně mohli začít šťastně vychutnávat svou dovolenou.

„Božinku, vždyť je skoro devět...“, podivila se Terry při pohledu na hodinky.

„Já bych docela ráda zapadla do postele - co vy na to, pane Ironsidesi?“

„Napřed si ale poslechneme zprávy.“

„Že se nestydíš, mistře střelče! Tady nikdo nikdy něco takového neposlouchal - tohle je pohádková říše...“

I přes takhle důrazný protest Rod zapnul rádio.

První slovo jim vyrazilo dech: SonderDitch.

V nastalém tichu se zděšeně soustřeďovali na kompletní zprávu o chaosu na burze. Generální ředitel nasadil tvrdý výraz, rty se mu přeměnily v úzkou linku.

Když zpravodajská relace skončila, vypnul rádio a zapálil si cigaretu.

„Máme tam trable!“ vydechl. „Asi dost velký! Omlouvám se, ale musím se bezpodmínečně vrátit - pokud možno co nejdřív!“

„Já vím,“ přitakala ihned Terry. „Ale za tmy se nedá použít tenhle přistávací pruh - a žádné umělé osvětlení tu nemáme!“

„Odstartujeme tedy hned za úsvitu.“

Tu noc spal Rod velice málo. Kdykoliv se Theresa probrala, vycítila, že bdí, sužován starostmi.

Dvakrát dokonce vstal a šel do koupelny.

Ještě před svítáním sama procítila z vlastního spánku plného podivných snů.

Viděla jeho siluetu proti oknu ozářenému svitem měsíce.

Kouřil, přitom strnule zíral ven, do temnoty.

Proběhla první noc, kterou strávili společně, aniž by se milovali...

V nastávajícím úsvitu, s očima opuchlými od nevyspání, Rod jakoby nabyl divokého vzezření.

Do vzduchu se konečně vznesli před osmou, v Johannesburgu dosedli něco po desáté.

Generální se okamžitě vřítel do Hankovy kanceláře, kde hrábl po telefonu. Na druhém konci se mu ozvala sekretářka Lily.

„Hernajs, slečno Jordánová, co se to tam u vás děje?“

Je všechno v pořádku?“

„Pane Ironsidesi, jste to opravdu vy? Ach, díkybohu, že jste tady- stalo se něco hrozného!!!“

Před devátou hodinou Johnny Delange provedl na čelbě už dva odstřely, čímž se prokousal o dalších devět metrů dál do sklovitě zelené lochnesky.

Dokonce zjistil, že navrtáním do maximální hloubky jeho stříhači neboli nálože v zálomových vrtech při odstřelu dosahují vyššího tříštivého efektu u tohoto druhu horniny, který bohatě kompenzoval delší dobu při přípravě takhle vylepšeného otvoru.

Dalším plánovaným výbuchem se chystal pošlapat standardní důlní předpisy pro práci stělmistra, když si vyzkouší zajímavý experiment: použije dvojnásobnou dávku trhavin pro své stříhače.

K tomu ale potřebuje větší množství karbonitu.

„Velký Králi!“ zařičel, aby přehlušil rachot vrtacích kladiv.

„Vezmi si pár kluků, vraťte se k těžní jámě a doveďte sem dalších šest beden s trhavinou!“

Sledoval černého hromotluka, který odcházel s menší skupinou svých soukmenovců.

Pak si zapálil cigaretu, otočil se a zaměřil pozornost na domorodé vrtáče.

Stáli tam na předku, jejich stroje bušily do skály, pot se z chlapů jenom lil. Temný kámen takřka pohlcoval světlo důlních lamp zářících u stropu, takže čelba působila dost skličujícím dojmem. Ve vzduchu doslova visela neblahá předtucha...

Johnny si vzpomněl na staršího bratra.

Zčistajasna ho zavalila vlna neklidu, až začal nervózně přecházet sem a tam. Vlasy se mu ježily, po těle mu naskočila husí kůže.

Davy je tady! napadlo ho najednou a z té myšlenky mu přejel mráz po zádech. S děsem v srdci se vyplašeně otočil, rychle pohlédl přes rameno.

Tunel za ním však zel prázdnotou, takže se lamač jen provinile zašklebil.

„Shaya, madoda!“ zahalekal z plných plic, i když zcela zbytečně.

Parta ho sice slyšet nemohla při neustálém řevu vrtacích kladiv, ale zvuk vlastního hlasu mu pomohl ke klidu.

Hrůzostrašná představa s ním však setrvávala dál.

Třeba je Davy pořád tady, možná se mu pokouší něco sdělit.

Delange statečně bojoval s tímhle podivným vjemem.

Bleskurychle přešel ke svému týmu, snad aby nasál úlevu z jejich fyzické přítomnosti.

Úskok nepomohl! Nervy měl napnuté k prasknutí, dokonce se začínal v neobvyklé míře i potit.

V té chvíli vrtáč uprostřed čelby zavrával a vyděšeně ustupoval.

„Hele, bacha!“ zaječel na něj Johnny.

Vtom zahlédl vodu tryskající z volného prostoru kolem vrtáku, jakási záhadná síla vytlačovala vrtací kladivo z díry.

Dokonce i chlap u stroje couval.

„Hele!“ začal opět Delange, jenže v té chvíli těžký vrták vystřelil ze skály silou dělové koule.

Hlavní obsluze okamžitě utrl hlavu s takovou prudkostí, až vymrštěné mrtvé tělo letělo daleko po překopu, zatímco nebožákova krev barvila temné kamenné stěny.

Z otvoru se už naplno valil dravý proud.

Byl to tak neuvěřitelný tlak, že pomocník zasažený do hrudi měl okamžitě žebra na padrt', jako kdyby ho srazil automobil v plné rychlosti.

„Pryč!“ zavyl lamač. „Foffrem!“ V té chvíli kamenný předek explodoval. Výbuch byl podstatně silnější, než by dokázala způsobit obyčejná průmyslová trhavina.

Proto Johnnyho Delangea okamžitě usmrtil.

Lamač se změnil v krvavou kaši v palbě letících valounů, stejně dopadli i ostatní horníci kolem něj.

V té samé vteřině monstrózní bouřící masa mokrého živlu pohltila zmrzačená torza jejich těl a hnala se s nimi zpátky po překopu.

Big King se právě pohyboval se svými lidmi u těžní jámy, když zaslechl blížící se vodu.

Znělo to podobně jako rychlík v tunelu - hluboký rachot nepřemožitelné síly.

Zuřící živel před sebou hnál i vzduch z chodby, který se proměnil ve víchř podobný hurikánu, mrak prachu a všelijakého smetí.

Všichni strnuli, jako by do nich uhodil blesk.

Nechápavě zírali směrem do tunelu, dokud se skutečně neobjevila vodní stěna, plná pěny a ostatků jejich kolegů.

Jelikož vražedná masa vpadla z boku do hlavní dopravní tepny šestašedesátého patra, síla záplavy se trochu zredukovala.

Přesto se povodeň šířila k těžní jámě, voda mužům zatím sahala jen do pasu.

„Tudy!“ První se vzpamatoval černý obr a bleskově se chytil železného žebříku, mířícího vzhůru k dalšímu patru nad nimi.

Zbytek soukmenovců nezareagoval tak bystře, takže je proud strhl a rozdrtil o ocelovou mříž, chránící horníky před pádem do hlubiny.

Hřeben vlny se snažil alespoň zachytit nohy Velkého Krále, voda ho stahovala, ale jemu se podařilo vymanit ze smrtelného sevření a bleskurychle šplhal nahoru do bezpečí.

Pod ním se živel řítit do propasti - připomínal vodu vypuštěnou z vany, která se v odtokovém otvoru točí ve spirále. Ovšem tady gigantický vír vrhal mokrou masu dolů těžní jámou, aby postupně zatopila další patra pod nimi...

Rod zanechal Theresu na letišti, odkud jí dopravu domů zařídí mechanik Hank, a sám se bez sebemenšího zdržování hnál na svůj důl Sander Ditch.

U šachty číslo jedna vyskočil ze služebního vozu.

Tam se už vlnil dav ve shluku pod těžní věží.

Demetrius s očima široce rozevřenými roztržitě zíral kolem sebe, vedle něj se tyčil Velký Král podobný černému kolosu.

„Co se stalo?“ vyhrkl generální.

„Řekni mu všechno,“ vyzval hromotluka asistent bývalého důlního manažera.

„Zrovna jsem byl se svými lidmi u jámy, když z porubu vyrazila řeka - ještě prudší než rozvodněná Zambezi.

Řvala při tom jako lev a v mžiku pozřela všechny mé lidi!

Já sám jsem vyšplhal až sem...“

„Rode, máme co dělat s rozzuřeným monstrem,“ přerušil černochovo barvitě líčení malý Řek. „Živel se žene naplno!

Už víme, že to zaplaví celý důl až k šestašedesátému patru za čtyři hodiny!!!“

„Vytáhli jste všechny chlapy ven?“

„Samozřejmě - kromě Delangeho a jeho party.

Právě rubali na předku. Obávám se, že jsou na maděru...“ naznačil Demetrius.

„Varovali jste okolní doly, že by mohlo všechno rupnout a pak by jim záplava zalila dobývku?“

„Ano - právě teď se snaží co nejdřív vytáhnout nahoru veškeré horníky ze směny.“

„Dobrá,“ oddechl si Ironsides. Ihned zamířil k operačnímu centru pro odstřely.

Malý Řek klusal vedle generálního, aby s ním udržel krok.

„Dej mi své klíče a honem hledej šéfa elektrikářů!“

Za několik minut se už všichni tři tísnil v malé betonové kobce.

„Zkontrolujte náš speciální okruh!“ přikázal Rod.

„Chci srazit dolů pořádný kus stropu, čímž se celá chodba utěsni.“

Expert rychle oživil ovládací panel.

Pak pohlédl na velkého šéfa.

„Připraveno!“

„Kontrola!“ přitakal Ironsides.

Elektrikář stiskl vypínač. Všichni zatajili dech.

Asistent to řekl za ně: „Červená!“

A skutečně - na ovládacím panelu zvláštního okruhu na ně zíralo zlověstně rudé oko Kyklopa, tentokrát v roli boha zoufalství.

„Krucinál!“ zaúpěl expert.

„Obvod je někde rozpojený! Voda asi dráty vytrhla...“

„Nemůže být závada tady v té bedničce?“

„Kdepak!“ vrtěl elektrikář hlavou s naprostou jistotou.
„Měli jsme všechno pod kontrolou...“, špitl Demetrius.
„Sbohem Sonder Ditch!!!“
Generální se vyřítíl ven z operačního centra. Všude postávalo plno lidí, davy pokojně vyčkávaly.
„Johnsone!“ Rod si vybral jednoho ze svých štajgrů.
„Uháněj do jachtařského klubu u přehrady a sežeň mi dinghi!
Ale potřebuju to fofrem, člověče!“
Muž se okamžitě rozběhl, takže Ironsides se teď obrátil na šéfa elektrikářů, který právě vyšel z betonové kobky.
„Bleskově mi sem hod' odpalovací strojek, svítek drátu, kleště, elektrikářské gumové rukavice, dvě role nylonového lana:
TEMPO!!!“
Expert zmizel.
„Rode!“ Demetrius ho chytil za ruku. „Na co se to chystáš?“
„Frčím pod zem! Tam najdu závadu, všechno spravím, potom ručně odpálím...“
„Matičkobožísedmíbolestná!“ zalapal po dechu jeho bývalý asistent.
„Copak jsi zešlel? Vždyť se jistojistě zabiješ!“
Ironsides jeho protest ignoroval.
„Potřebuju jednoho chlapa - pokud možno Herkula!
Bude muset totiž táhnout proti proudu malý záchranný člun.“
Generální se rozhlédl kolem sebe.
Big King se motal poblíž kanceláře.
Jen oni dva si mohli stoupnout vedle sebe, aby o hlavu přečnívali nad ostatními v davu.
„Velký Králi, sfáráš se mnou?“ otázal se Rod černocho.
„S radostí, Baba.
Do dvaceti minut byli připraveni. Tentokrát jim přílby na hlavách nepřiměřeně kontrastovaly s oblečením.
Rod i Big King se totiž svlékli, na sobě si nechali jenom tílko a plavky. Chodidla jim chránily plátěny.
Gumový člun kdysi patřil námořnictvu.
Naplněný vzduchem dosahoval délky téměř tří metrů, přesto byl tak lehký, že se dal zvednout jednou rukou.
Do něj umístili veškeré vybavení, potřebné pro následnou operaci.
Vše měli neprodyšně zabalené a vloženo v nepromokavém pytlí, navíc ještě přibalili náhradní svítilnu.
K úchytným háčkům uvnitř malé dinghi připoutali lana, menší sochor, sekeru a jako břitvu ostrou mačetu v kožené pochvě.
Po stranách upevnili vlečná lana.
„Rode, co ještě?“ tázal se malý Řek.
Generální zamyšleně pokrčil rameny.
„Demetrie, tohle by mělo stačit - nic víc!“
„Paráda!“ oddechl si asistent a mávl rukou.
Čtyři horníci popadli nafukovací člun, aby ho odnesli do čekající těžní klece.
„Jdeme!“ zavelel malý Řek. Ihned zmizel uvnitř, pak ho následoval
Velký Král. Generální se však ještě zastavil, aby pohlédl na oblohu. Byla blankytně modrá a zcela bez mráčku.
Než narážec stihl uzavřít vrata, přihnál se před těžní věž
Rolls Royce model Silver Cloud.
Ze zadních dveří vystoupil jako první Hurry Hirschfeld, za ním paní Steynerová.
„Ironsides!“ řičel vztekle stařec.
„Kurvaštelung, co se zase posralo?“
„Navrtali jsme vodu,“ odpověděl mu z klece generální.
„Voda? Kde se vzala?“
„Z místa někde za BigDipper.“
„Ty jsi prorazil lochnesku?“
„Ano, pane!“
„Ty zkurvenče - to jsi tedy Sonder Ditch UTOPI!!!“ řval nepřičetný magnát a hnál se ke kleci.
„Zatím ještě ne, ještě není všemu konec...“, odporoval statečně Ironsides.
„Rode!“ vydechla Theresa, v obličeji pobledlá, stojící vedle svého dědečka. „Nemůžeš tam přece sfárat!“
Vrhla se k němu.
Generální však odstrčil obsluhu stranou a dorazil vrata klece.
Vnučka nejmocnějšího magnáta v zemi se tak jen opřela o pletivo, jelikož těžní klec už vyrazila na pouť do nitra Země.
„Rode!“ hlesla ještě jednou. V té chvíli Hurry objal vnučku kolem ramen a pomalu ji odváděl k luxusnímu vozu.
Na zadním sedadle Hurry Hirschfeld zahájil samozvaný soud nad předem odsouzeným Rodneyem Ironsidesem.
Magnát obvolával na Sonder Ditch jednoho sekčního šéfa po druhém, kladl jim záludné otázky.
Dokonce i ti loajální k obžalovanému nemohli v téhle záležitosti udělat pro svého šéfa vůbec nic.
Neměli ani jediné slůvko k jeho obraně! Jiní zase využili situace a honem se snažili dotyčného poškodit za údajné dávné křivdy.
Theresa sedící vedle slyšela tak hrůzné odsouzení muže, kterého milovala, až se jí duše rozechvěla.

Nebylo pochyb o tom, že Rodney Ironsides, bez vědomí centrály společnosti, nařídil tak riskantní postup.

V porovnání s dosavadní strategií všech zdejších zlatých dolů se jeho aktivita jevila spíš jako zločin.

„Proč to udělal?“ syčel Hurry Hirschfeld.

Vypadal naprosto ohromený, snad i zmatený.

„Co si myslel, čeho tím chtěl dosáhnout? Vždyť průnik za Big

Dipper připomíná úmyslný pokus o sabotáž na Sonder Ditch.“

Hněv v něm opět začal vířit. „Ten bastard! Utopil můj zlatý důl, utopil mi několik desítek horníků!“

Plácl sevřenou pravičkou do dlaně levé ruky.

„Však já ho lapnu, za tohle tvrdě zaplatí - Bůh je mi svědkem!

Rozdrtím ho na kaši! Vznesu proti němu všechna možná obvinění a dostanu ho do kriminálu: záludně promyšlená a dosažená škoda na majetku, zabití - snad by mohlo jít i o několikanásobnou vraždu!!!

Panebože, za tohle ho nechám vykuchat...“

Vnučka už tohle spílání nemohla dál poslouchat, proto porušila své mlčení.

„Dědečku, to nebyla jeho chyba - opravdu ne!

Oni ho k tomu přinutili!!!“

„Aha,“ znechuceně odfrkl stařec. „Však jsem tě před pár minutami dobře slyšel - slečno, čímpak je pro tebe tenhle chlapík, že za něj nasazuješ krk, navíc tak ušlechtilé?“

„Dědo, prosím, věř mi!“ V jejích široce rozevřených očích se zračila vážnost situace.

„A proč bych ti měl věřit? Vy dva jste zcela zřejmě páchali zlo společně! Přirozeně se ho teď pokoušíš obhajovat a chránit...“

„Tak mě aspoň vyslechni!“ bránila se Theresa.

Dědeček se zarazil, snažil se získat sebekontrolu.

Těžce dýchal, když se k ní obrátil.

„Ale tvá fakta musejí být přesvědčivá, dámo!“ varoval.

Ve svém rozrušení vyprávěla nepřesně, něco ani nevěděla, takže uprostřed příběhu si najednou uvědomila, že vlastně ani ona není úplně přesvědčena o Rodově nevině.

Dědův výraz se stával víc a víc zachmuřenější až do té doby, než ji netrpělivě přerušil.

„Bože na nebesích, Thereso, vzpamatuj se!

Tohle snad ani nejseš ty! Pokoušíš se dokonce svalit vinu za tuhle katastrofu na vlastního manžela-to je opovrženíhodné!

Za každou cenu hledat darebáka jinde...“

„Ale je to pravda! Bůh je mým svědkem!!!“ vyhrkla Terry skoro v slzách.

V rozrušení tahala dědečka za rukáv.

„Ironsidese k tomu donutil - Rod neměl jinou volbu!!!“

„Máš důkazy?“ poznamenal suše Hurry Hirschfeld.

Vnučka ztichla, oněměle na něj zírala. Jaký důkaz by se dal sehnat? uvažovala v duchu.

Těžní klec se otřásla, když zpomalila svůj let. Blížila se totiž k šedesátému pátému patru. Osvětlení stále zářilo naplno, i když důl byl již opuštěný. Vystoupili a vytáhli ven záchranný člun.

Pod sebou, na dalším patře, jasně slyšeli tlumený řev vodopádu podzemní povodně.

Přesun tak obrovské vodní masy rozvířil i vzduch natolik, až šachtou vanula silná chladná bríza.

„Velký Král a já slezeme dolů po žebříku. Ty nám pak spustíš dinghi!“ instruoval generální ředitel bývalého asistenta.

„Hlavně ještě překontroluj, zda je veškeré vybavení dobře přivázané!“

„Samozřejmě,“ přikyvoval malý Řek.

Nyní vše záviselo na správném postupu.

Chlapí, kteří sfárali s nimi, byli plni očekávání.

Ironsides ještě chvíli uvažoval, ale nemohl najít žádný pádný důvod pro případný odklad. Vnímál jen chlad a nepříjemné svírání v oblasti kolem žaludku.

„Nkosi Nkulu, jdeme na to!“ vyzval černého hromotluka a stoupl si na železný žebřík.

„Zdař Bůh, Rode!“ loučil se s šéfem Demetrius.

Generální ale neodpověděl, radši si šetřil dech na ten nechutný sestup v studené tmě.

Na šestašedesátém patře veškeré osvětlení vypovědělo službu.

Voda pravděpodobně už dávno vyhodila jističe, takže paprsek důlní lampy odhaloval pouze zlovolnou řítící se masu.

Proud se hnál do hlubin s neuvěřitelnou silou, dokonce vyvrátil do těžní jámy i ochranné mříže u náraziště, které nyní sloužily jako gigantické síto.

Tady se zachycovaly veškeré větší předměty, které voda strhla s sebou. Mezi dřevem a rozličným bedněním se v záplavě motaly nerozpoznatelné objekty - Ironsides náhle v chumlu zbytků zahlédl v pletivu uvězněná mrtvá těla nebohých horníků.

Raději ještě o kus sestoupil, aby opatrně okusil rychlost proudu.

Ten s ním okamžitě zacloumal, jako by ho chtěl pozřít - síla vody ho opravdu šokovala.

Rod se namočil až do pasu, než došlápl na počvu - přesto se musel přimknout k žebříku, aby neztratil rovnováhu.

Big King se mu po chvíli objevil po boku.

Generální musel zařvat z plných plic, aby přehlušil hřmot rozkacené povodně.

„Jak je?“

„Ještě mi nebylo líp. Hlavně ať už pošlou tu kocábku!“

Ironsides několikrát blikl vzhůru šachtou a za pár minut se ve světle důlní lampy zjevil pohupující se nafukovací člun. Jakmile se k nim dopracoval, chytli ho a položili na hladinu.

Teprve potom uvolnili lano.

Dinghi se okamžitě podvolila živlu, ale vcelku pevně se opřela o pletivo, takže generální mohl pohodlně zkontrolovat obsah.

Nic se neztratilo.

„Paráda,“ zahalekal běloch a omotal si lano kolem pasu.

Potom se vyšplhal po drátěné stěně až ke stropu, kde se mu podařilo zachytit se potrubí rozvodu stlačeného vzduchu.

Do té doby ho černý obr zespoda jistil.

Roury o tloušťce mužského zápěstí byly bezpečně přichyceny k nadloží, takže jeho váhu zcela snadno vydržely.

Rod se natáhl co nejdál, pevně se přidržel rozvodu a potom se jen zhoupł.

Nohy zbavené opory se mu nyní komíhaly nad rozběsněným živlem, který mu málem olizoval boty.

Začal ručkovat vpřed, s každým zhoupnutím pomalu přehmátl.

Nylonové lano viselo dolů a připomínalo dlouhý bílý ocas.

Měl před sebou dobrých devadesát metrů k odbočce jejich utajeného tunelu, kde se voda doslova vařila.

Jeho ramenní svaly přímo ječely ve znamení protestu, než dosáhl vytčeného cíle.

Měl pocit, že se mu paže téměř vymkly z kloubů, protože vlečné lano se z větší části nacházelo pod bouřící vodou, která ho strhávala a brzdila v postupu, jenž se zdál lidskými silami nepřekonatelný.

V té chvíli spatřil divoký vodní vír, vytvořený živlem v místě prudké změny směru. A právě zde našel jediné místo, kde se mohl spustit dolů. Povodeň do něj sice nemilosrdně udeřila, ale on se chytře přikřčil k boční kamenné stěně, kde se snadno udržel. Rychle připevnil lano na obří svorník, zaražený do stěny v místě, kde bylo zapotřebí zpevnit skálu.

Za několik minut si vybudoval bezpečnou základnu celé operace.

Když posvítíl zpět do překopu, ihned zaregistroval mohutné černé tělo Velkého Krále, postupujícího vpřed stejným způsobem jako on.

Po chvíli pak vedle něj žuchl do vody.

Oba se vzepřeli proudu a snažili se relaxovat. Svaly na pažích je podaným výkonem a únavou pálily jako oheň.

„Připravený?“ otázal se běloch a černoch jen přikývl.

Sevěřeli tedy vlečné lano, vedoucí k záchrannému člunu, potom se snažili zabrat. Nic se však nestalo, naopak to vypadalo, že druhý konec dinghi se zachytil za skálu.

„Společně až řeknu tři!“ zavrčel Rod.

Tímhle způsobem se jim podařilo získat skoro půl metru.

„Ještě jednou!“ Malý člun se k nim začal jen neochotně blížit, centimetr po centimetru.

Boj proti neslábnuocímu živlu se zdál nekonečný.

Když člun k sobě konečně přitáhli, dlaně jim krvácely.

Naloženou dinghi pak také přichytili ke svorníku, ale nafukovací člun sebou zmítal, jak do něj rozběsněný proud bušil.

Oba dobrodruzi spolu už ani nemohli mluvit.

Únavou doslova viseli na tažných lanech, běsnící živel se jim snažil servat kůži za živa a jen stěží lapali po dechu.

Nakonec se přece jen Ironsides vzchopil, aby pohlédl na spolubojovníka.

Ve světle důlní lampy, připevněné neustále na přilbě, v jeho černých očích rozpoznal odraz vlastních pochyb.

A k připravenému koberci trhavín jim ještě zbývalo dobrých tři sta metrů!

Tlak a rychlost vody v jejich překopu až dvojnásobně převyšovaly to, co zatím překonali na téhle hlavní dopravní chodbě.

Mohl si vůbec člověk dovolit bojovat proti takovým prehistorickým silám, nyní naprosto volně utrženým ze řetězu?

„Teď se zase budu čvachtat já!“ pronesl rozhodně Big King.

Generální mlčky přikývl.

Obrovský domorodec se opět vytáhl ke stropu, kde se zavěsil na odbočku potrubí se stlačeným vzduchem.

Jeho temná pleť se ve světle leskla, až připomínal delfína.

Ručkoval dopředu, snad v minutě zmizel v rozšiřujícím se černém jícnu bočního tunelu.

Paprsky od jeho lampy vytvářely monstrózní deformované stíny na kamenných stěnách.

Když mu dal hromotluk signál, Rod se také zavěsil k rouře a následoval Velkého Krále do nitra překopu.

Po sto metrech zjistil, že Big King rozbil další pomocný tábor.

I zde se do nich s neztenčenou silou opíral proud, takže si od hrubého lana odřeli kůži na těle.

Přesto se jim společně podařilo přivléct dinghi a uvázat ji.

Ironsides až zasyčel bolestí, když si přitiskl zkrvavené dlaně na hrud' - zároveň se zabýval úvahou, zda je schopný tenhle výkon ještě zopakovat.

„Připravený?“ pronesl Velký Král vedle něj. Rod mlčky přitakal.

Pak vzpažil, dotkl se živým masem hrubého povrchu roury a oči se mu zalily slzami bolesti.

Rychle zamrkal, aby se jich zbavil.

Raději se soustředil na výhodu nižší polohy rozvodu, takže prakticky mohl kráčet po počvě, ale trubky se držel jako klíště.

Neúnavně zase postupoval vpřed...

Nejasně si uvědomoval, že v případě pádu se okamžitě stane mrtvolou. Proud by ho ihned smetl a rozdrtil o rozečkané boční stěny vystříleného tunelu.

Maso by mu kámen obrousil až na kost a nakonec by se jeho zohavené torzo zaseklo v pletivu u těžní jámy.

Ale to by mu už život z těla dávno vyprchal.

Navzdory podobně pochmurným vyhlídkám se tvrdohlavě prodíral dál až k místu, odkud by další krok kupředu nezvládl.

Opět se zakotvil na nejbližším svorníku a pokračoval v celé té beznadějně zoufalé proceduře.

Dvakrát se opřel do tažného lana malého člunu, dvakrát mu před očima vybuchl ohňostroj rotujících hvězdiček.

Pokaždé se dostal až na pokraj bezvědomí, odkud se mu podařilo prchnout zpět jen silou vůle.

Příklad výdrže, kterou Velký Král dosud předvedl, se mu stal jedinou inspirací a důvodem k tomu, že neselhal.

Mohutný černoch sice dřel s kamenným výrazem v obličeji, avšak oči podlité krví prozrazovaly nadlidské úsilí.

Jen jednou domorodec zařičel jako lev střelený do břicha - hned potom se na laně objevila jasně červená krev v místě, kde se ho právě dotkl.

Běloch dobře věděl, že se nemůže vzdát ani ustoupit, když se ten černý kolos stále drží.

Realita kolem Roda se pomalu rozplizla do temnoty bouřlivého zlého snu bolesti, v němž svaly i kosti přetěžovala námaha přesahující jejich limit - přesto stále plnily svou funkci.

Zdálo se mu dokonce, že paže jsou už celou věčnost plné olova a pohybují se pouhou setrvačností.

Teď postup zpomalil, takže se blížil k cíli po centimetrech.

Navíc ho pot stékající z čela oslepoval, proto zpočátku vůbec nevěřil tomu, co ve tmě před sebou uviděl.

Potřásal hlavou, aby si projasnil zrak. Teprve potom opět zašilhal podél světelného kužele své důlní lampy.

Jakási těžká dřevěná konstrukce opile vrávorala na zakotvení kdesi u stropu překopu.

Šrouby ji držely ve skále, statečně vzdorovaly úsilí vody vše strhnout a odnést.

Až teď si Ironsides uvědomil, že zírá na zbytek rámu těžkých vrat větracího systému.

Celé křídlo už vzalo za své, ale zárubeň zůstávala na původním místě.

A právě těsně za tímto předělem přece byla jeho vysněná oblast, po které tolik toužil: tam má nabito, konečně dorazili k cíli!

Nová energie se mu vlila do žil, takže zrychlil.

Pevné šrouby rámu mu posloužily coby poslední kotvicí bod.

Okamžitě zabezpečil lano, pak dal signál spolubojovníkovi vzadu.

Zavěsil se do nylonové smyčky a chvíli odpočíval.

Teprve potom se přinutil propátrat okolí.

Kuželem světla přejel okraj zárubně.

Hned pochopil celou situaci: teď viděl na vlastní oči, proč speciální okruh pro záchranný odstřel naprosto selhal.

V září důlní lampy zřetelně viditelná zelená bužírka odpalovacího drátu visela v girlandách ze stropu chodby.

Zcela jasně se zamotala do vrat, která ji při svém pádu strhla.

Uvolněný konec kabelu mizel v ženoucí se vodní záplavě.

Generální se donutil upřít pohled na závalu, dodávající zároveň uspokojení a naději: snad nemusejí pokračovat v tomhle zoufalém putování ještě dál...

Když se Velký Král vynořil z temnot, Ironsides mu jen posunkem ukázal na konec kabelu.

„Tam...“ zachrčel. Černoch mlčky přimhouřil oči v mimice potvrzení, také už nebyl schopen slova.

Pět minut jim trvalo, než mohli zahájit mučivou trýzeň s přitahováním záchranného člunu.

Potom zase dinghi pět minut přivazovali k odolávajícímu rámu.

Znovu odpočívali. Jejich pohyby se dost drasticky zpomalovaly.

Ani jednomu z nich už nezbylo dostatek energie na opravu přerušného obvodu.

„Chyť ten konec drátu!“ nařizoval téměř neslyšně generální ředitel černému hromotlukovi.

Sám potom padl na podlažku nafukovací kocábky, kde zůstal ležet jak široký tak dlouhý.

Jeho váha přinutila dinghi k hlubšímu ponoření, čímž se zvýšil její odpor v hučícím proudu. Kotvicí lano se napjalo.

Rod začal vybalovat rozněcovač, zatímco Velký Král stál do pasu ve vodě a jednou rukou se přidržoval zbytku zárubně.

Druhou se snažil dosáhnout kupředu, k volnému konci zeleného kabelu. Ten však zběsile tančil těsně u jeho prstů.

Proto se černý kolos vypjal k poslednímu pokusu a skutečně se mu podařilo drát polapit.

Tím však nadměrně zatížil šrouby držící zbytek rámu.

Uspokojením až zachrčel, ihned ale předal kořist nejvyššímu šéfovi.

Ten pracoval v mučivé agonii s usilovným soustředěním: musel pevně spojit konec dvojlinky od odpalovacího obvodu s jejich novým kabelem na cílce.

Potom se nalodil i Velký Král, aby se společně nechali unášet katastrofální záplavou.

Pomocí tažného lana se jim snad podaří zbrzdit divoký let v nezkraceném proudu, zatímco budou odvíjet neporušený kabel.

V bezpečné vzdálenosti od tohoto místa pak provedou odstřel celého nadloží.

Rod měl oteklé a chladem zcela ochromené prsty.

Dlouhé minuty trvalo, než dokončil veškeré nutné přípravy.

Mezitím jejich ukotvení prožívalo těžké chvíle, jelikož s ním neustále cloumala rozdivočelá dinghi.

Konečně vzhlédl, pak se mátožně dostal na kolena.

„Je to v suchu, NkosiNkulul“ zasípal vkleče a zašklebil se.

Z posledních sil se natáhl, aby sevřel dřevěný rám a tak člun trochu stabilizoval. „Naskoč si- odplouváme!“

Big King k němu vykročil, ovšem v té chvíli se jeden ze šroubů ve stropě uvolnil. Celá dřevěná konstrukce se pohnula, zárubeň se uvolnila a těžký rám se zvrátil do tunelu.

Silná prkna se náhle překřížila, čímž vytvořila ostří mamutích nůžek.

A právě tam se nacházely obě paže generálního ředitele.
Kosti v předloktích mu s hlasitým křupnutím pukly.
S výkřikem bolesti se Ironsides zhroutil na dno záchranného člunu, ruce měl bezvládné.
Pohupovaly se mu v podivném úhlu, zbavené opory kostí. Metr od něj stál Big King po pás ve vodě s ústy dokořán, ale žádný zvuk z nich nevycházel.
Ztuhl podobný černé soše, oči mu lezly z důlků.
Dokonce i přes vlastní utrpení si Rod všiml úděsného výrazu Velkého Krále, prožívajícího nelidská muka.
Ihned pochopil další tragickou událost: pod hladinou se spodní prkna při stejném pohybu proměnila v ničící čepele, tentokrát však sevřely a rozdrtily pánev nebohého domorodce.
Trámy ho držely jako čelisti svěráku, nebylo možné se z nich vymanit.
Tvář bělocha a tvář černocha dělil od sebe snad jen metr.
Oba spolubojovníci se nyní stali zajatci v odehrávajícím se dramatu - dívali se jeden druhému do očí a hledali odpověď.
Věděli však zcela jasně, že pro ně už není úniku.
Stali se z nich odsouzenci na smrt...
„Hele, mé ruce...“ chraplavě chrčel Ironsides.
„Nemůžu je použít...“ Černochovy vytřeštěné oči vydržely jeho upřený pohled.
„Můžeš dosáhnout na odpalovací strojek?“ šeptal Rod naléhavě.
„Stačí jen zatočit klíčkou - bouchni to, Nkosi Nkulul Trhni horou!!!“
Domorodci se v obličejích objevilo porozumění.
„Velký Králi, my jsme skončili! Nech nás odejít jako chlapy- strhni skálu, PAL!“
Strop nad nimi byl plný děr, ucpaných trhavinou.
Roznětníci měli zapojenou na okruh, vše připravené k odstřelu.
V euforii se Ironsides pokusil natáhnout k odpalovacímu strojeku, ale předloktí se mu jen volně pohupovalo, prsty bezvládně visely podobné okvětním lístkům uschlého květu.
Zacloumala s ním šílená bolest.
„Tak dělej, náčelníku!“ pobízel ho generální ředitel.
Big King chytil jednou tlapou strojek a přitiskl si ho k hrudi.
„No tak, zatoč!“ pobízel ho Rod, aby mu dodal kuráž.
„Hernajs, zamel už tou klíčkou!!!“
Místo splnění rozkazu však černý hromotluk hrábl do malého člunu ještě jednou, aby vytáhl mačetu z pochvy.
„Co to děláš?“ požadoval běloch vysvětlení.
Na místo odpovědi se černoch ostrým nástrojem prudce rozmáchl, potom jedinou ranou v nádherném svištivém oblouku přetl nylonové lano, které drželo malý člun u posledního šroubu.
Břink! Čepel provedla svůj úkol bezchybně, dinghi okamžitě vletěla do proudu.
Kocábky, uvolněné perfektně vedeným úderem, se okamžitě zmocnila vodní masa.
Ironsides bezvládně ležel na podlážce nafukovacího člunu a jasně za sebou slyšel býčí hlas, přehlušující i rachot povodně.
„Hamba gashle, madoda“ - Jdi v pokoji, bojovníku!
V té chvíli už člun nabral šílenou rychlost, pekelná jízda započala. Dinghi se roztočila jako čamrda a těžce zraněný běloch ležící na zádech jen viděl v paprsku své důlní lampy míhající se strop či boční stěny.
Obojí splývalo v jediné zamžené ženoucí se čmouze.
Pak se mu náhle tlaková vlna opřela do ušních bubínků, dlouhý valivý ořes se hnál od jejich vyrubané chodby.
Ihned pochopil, že zmrzačený Big King se zhostil svého úkolu na výbornou. Teprve teď Rodney Ironsides sklouzl přes okraj vědomí do měkkého teplého tmavého místa, z kterého, jak pevně doufal, se už nikdy nikam vracet nebude...
Demetrius dřepěl nad šachtou v pětadesátém patře a kouřil desátou cigaretu. Zbývající skupina horníků čekala stejně tak netrpělivě jako on.
Malý Řek se každých pár minut nakláněl do těžní jámy, ovšem neviděl dál než na třicet metrů - tam se kužel světla důlní lampy ztrácel v temnotě, tam kdesi pod ním se nacházelo náraziště nešťastného patra číslo šedesát šest.
„Jak dlouho už jsou pryč?“ nadhodil obvyklou otázku.
Všichni se úslužně podívali na své hodinky.
„Sedmdesát minut.“
„Kdepak, o čtyři víc!“
„Panebože, kvůli pár vteřinám ze mě udělej lháře...“
Pak opět zavládlo ticho. Náhle zaječel důlní telefon.
Asistent vyskočil a hnál se k němu.
„Ne, ne, pane Hirschfelde, ještě nic!“
Chvilí poslouchal.
„Vpořádku, pošlete ho klidně dolů.“
Zavěsil mohutné sluchátko. Všichni na něj tázavě pohlédli.
„Sfárá k nám policajt!“ vysvětlil.
„Krucinál, proč?“
„Chtěj Velkého Krále...“
„Proč?“

„Mají na něj zatykač pro vraždu!“

„Cože, jaká vražda?“

„Já, já - přišli na to, že náš Big King poslal na onen svět toho portugalského obchodníka...“

„Ježkovy voči!!!“

„Herkules, fakt?“ Potěšilo je, že se našlo zajímavé téma ke zkrácení nudného čekání.

Okamžitě se rozhořela vzrušená debata.

Policejní inspektor skutečně přijel v těžní kleci až na pětadesáté patro. Nedočkavce ale velmi zklamal.

Vypadal jako ošuntělý pohřební zřízenec, na jejich horlivé otázky odpovídal jen zarmouceně upřeným pohledem, až z toho někteří začali koktat.

Po patnácté Demetrius zašel k šachtě, po patnácté se nahnul dolů. Vtom celým podzemím otřásla exploze, dlouhé hřmění se neslo vzduchem po mnoho dlouhých vteřin.

„Oni to opravdu zmáklí!“ ječel nadšeně malý Řek.

Hned se divoce rozkřepčil jako rodilý domorodec.

Ostatní bleskově vyskočili a začali se vzájemně plácát po zádech, přitom se nadšeně chechtali.

Pouze detektiv se oslav nijak nezúčastnil.

„Počkat!“ zaječel asistent důlního manažera.

„Chlapi, držte hubu! Zatraceně - TICHŮ!“

Okamžitě zmlkli.

„Co je?“ kdosi vybafl. „Vždyť vůbec nic neslyším!“

„To je právě ono!“ jásal Demetrius. „Voda! Hučení přestalo!“

Teprve až teď jim došlo, že dunění valící se vody, na které si jejich uši dávno zvykly, náhle ustalo.

Všude panovalo ticho a klid jako v katedrále.

Řvali nadšením, hlasy v okolním tichu zněly podivně slabounce.

To už se ale malý Řek hnul k železnému žebříku, po kterém seběhl dolů mrštně jako opice.

Z výšky deseti metrů už viděl malou dinghi, zachycenou na mříži mezi špínou a troskami, těsně vedle těžní jámy.

Nad vši pochybnost poznal podivně stočenou postavu, zhroucenou na podlážce člunu.

„RODE!!!“ zděšeně křičel ještě předtím, než seskočil na náraziště šestašedesátého patra.

„Rode, žiješ - je ti něco??“

Počva byla stále mokrá, tu a tam ještě menší stružka kličkovala mezi harampádím, aby stekla do šachty.

Demetrius se hnul ke svému šéfovi, snažil se ho přetočit na záda.

Až teď uviděl zmračené ruce...

„Matičkobožísedmibolestná!“ zděšeně zalapal po dechu.

Okamžitě zaječel nahoru: „Nosítka sem, FOFREM!!!“

Ironsides se probral z bezvědomí a zjistil, že je zabalený do dek a bezpečně upnutý do důlních standardních nosítek.

Ruce měl upevněné v dlahách.

Z důvěrně známého chrastění a citelného průvanu pochopil, že je v těžní kleci, vynořující se na povrch.

Také rozpoznal hlas svého bývalého asistenta, který se právě s kýmisi přel.

„Panebože! Ten člověk není při sobě a navíc je těžce zraněný - copak ho nemůžete nechat na pokoji?“

„Já musím vykonávat své služební povinnosti za jakékoliv situace!“ odpovídal cizí hlas.

„Demetrie, co chce?“ zasípal generální.

„Rode, jak se cítíš?“ při zaslechnutí šéfa malý Řek padl na kolena vedle nosítek, ve tváři výraz plný úzkosti.

„Dost hnusně...“ hlesl Ironsides.

„Po čem ten šprýmař zase pase?“

„Je z kriminálky a potřeboval by zatknout Velkého Krále pro vraždu...“ vysvětloval Demetrius podivnou situaci.

„Hm, tak to dorazil trochu pozdě...“ zašeptal zraněný a dokonce i v sevření bolesti mu tohle dramatické zakončení připadlo strašně legrační.

Najednou se rozesmál: skoro vzlykal v záchvatu chechtoty, přičemž každý křečovitý otřes mu vysílal ostny bolesti do zhmožděných předloktí.

Neovladatelně sebou cukal v náhlém šoku, pot se z něj jen lil.

V mokré obličejí se mu usadil pološílený výraz.

„Dorazil zatraceně pozdě...“ podařilo se mu ještě zavýt v hysterickém záchvatu smíchu, než mu doktor Dan Stander vbodl jehlu do paže a uklidnil ho pořádnou dávkou morfia.

Hurry Hirschfeld stál v hlavní dopravní chodbě na šestašedesátém patře. Všude kolem panoval činorodý ruch.

Parta od torkretu už přesunovala své vybavení do místa odstřeleného stropu, kde bude zapotřebí ochrannou vrstvou betonu vodotěsně uzavřít tunel k lochnesce.

Tihle experti z privátní firmy se právě připravovali na gigantický úkon: napumpovat tisíce tun řídkého betonu do spouště, která zůstala v chodbě po explozi.

Pojivo tam naženou pod tlakem větším než dvě stě kilogramů na centimetr čtvereční, aby beton vytvořil ucpávku, efektivně blokující překop na dobu prakticky nekonečnou.

Tím by se zároveň i vytvořila mohutná tumba pro ostatky Velkého

Krále, uvažoval starý pán, odpovídající monument muži, který zachránil Sonder Ditch.

Osobně zařídí umístění pamětní desky právě na vnější straně betonového sarkofágu s vhodným nápisem, informujícím o černém zaměstnanci dolu a jeho hrdinném skutku.

Nezapomněl ani na příbuzné tohoto domorodce, kteří musejí být řádně odměněni, možná by je měli letadlem dopravit až

sem na slavnostní odhalení bronzové desky.
V každém případě tohle ponechá na rozhodnutí sekci zabývající se vztahy s veřejností a na osobním oddělení.
Chodba páchla mokrou zatuchlinou a usazeným blátem.
Všude vládlo vlhko a chlad, což magnátovi, právě trpícímu bolestmi v kříži, nijak neprospělo.
Hurry už toho viděl dost, takže vykročil zpátky k šachtě.
Z dálky zaslechl stabilní zvonění mocných pump, které za několik dní kompletně osvobodí Sander Ditch od vody, jež zaplavila nejnižší patra jeho zlatého dolu.
U těžní jámy, pod dočasně nainstalovaným osvětlením podél jedné stěny tunelu, ležela v řadě nosítka se svým morbidním nákladem.
Stařec nasadil tvrdý výraz, když kolem nich procházel.
„Toho zkurvence, který je za všechno zodpovědný, nechám bez milosti vykuchat!“ syčel polohlasně, když čekal na příjezd těžní klece.
Theresa Steynerová seděla vzadu v sanitce a otírala Rodovi bahno z tváře.
„Dane, je to špatný?“
„Není to až taková hrůza, Terry. Za pár dní bude zase chlapík - samozřejmě ty pracky moc dobře nevypadaj, proto ho беру rovnou do Johannesburgu! Chci k tomu specialistu, chirurga ortopeda!
Jinak trpí pórůrazovým šokem, na rukou má tržné rány, většinou však jen povrchní.
Všechno dopadne dobře, neboj se!“
Doktor překvapeně sledoval, jak se dívka bezvysledně snaží upravit vlhké vlasy sedativem omámeného muže.
„Nechceš cigaretu?“
„Zapal mi jednu, prosím.“
Ihned její žádost splnil.
„Víš, ani jsem nevěděl, že jste se s Rodem tak spřátelili...“ nadhodil nesměle.
Terry na něj rychle pohlédla.
„Och, jak delikátně formulovaná otázka, doktore Standere...“ posměšně zareagovala.
„Samozřejmě že mi po tom nic není,“ rychle se stahoval do obrany.
„Nebud' labuť, Dane! Přece jsi Rodův dobrý přítel a Joy je zase moje kamarádka. Proto jen vy dva máte právo dozvědět se pravdu!
Jsem totiž zoufale a bláznivě zamilovaná do tohoto fešáka...
Dokonce pomýšlím na rozvod s Manfredem, jen co se naskytne příležitost!“
„A Rod se s tebou ožení?“
Zatím o svatbě nic neřikal, ale já na tom začnu co nejdřív tvrdě pracovat!“ šklebila se rozverně paní Steynerová.
Dan se rozesmál.
„To vám tedy oběma ze srdce přeju mnoho štěstí.
Navíc mám jistotu, že za těchto okolností si klidně najde i jinou práci.“
„Co tím myslíš?“
„Říká se totiž, že tvůj děda generálního vykopne tak vysoko, že se dotyčný stane prvním Jihoafričanem na Měsíci...“
Theresa zmlkla. Důkaz, který dědula požadoval, přece někde musí existovat!
„Jen čekají na zkompletování všech rentgenových snímků a na celkovou zprávu.“
Joy Albrightová osvětlovala lékařský postup. Od chvíle, co se zasnoubila s Danem, se z ní stala expertka na medicínu. Přihlala se totiž do Johannesburgské všeobecné nemocnice na telefonickou žádost svého snoubence. Doktor Stander potřeboval její pomoc: měla se stát společnicí nejlepší kamarádce, která nervózně čekala, až Rod opustí oddělení na pohotovosti. Teď spolu seděly v čekárně.
„Taky mě to napadlo,“ odsouhlasila a zamyslela se.
Joy právě teď cosi řekla, co měla ona sama uložené v paměti.
„Hele, dvacet minut nebo tak nějak je zapotřebí k provedení snímků a k následnému vyvolání. Potom rentgenolog vše prohlédne, aby mohl podat zprávu chirurgovi.“
A znova to zaslechl. Terry se posadila zpřímá, soustředila se na každé slovo. Jenže které je to povědomé?
Náhle jí to došlo.
„Zpráva!“ vyhrkla. „To je ono - zpráva je jasným důkazem!“
Vyskočila ze židle.
„Joy! Potřebuju klíčky od tvého vozu!“
„Kvůli čemu?“ podivila se kamarádka.
„Teď ti nemůžu nic vysvětlit. Musím se rychle dostat domů do Sandownu - je to skutečně naléhavé!
Dej mi ty klíčky!!! Všechno ti řeknu později...“
Joy zalovila v kabelce a podala přítelkyni koženou klíčenku.
Terry po ní doslova chňapla.
„Kde ho máš?“
„Na parkovišti, blízko hlavní brány.“
„Díky, jáletím...“ rozloučila se s kamarádkou, zatímco už vybíhala z čekárny.
Ve vteřině se klapot vysokých podpatků ozýval daleko z chodby.
„Šílenec,“ povzdechla si Joy a připadala si dost zmateně.
Deset minut potom nakoukl dovnitř Dan.

„Rod už je na tom líp! Kde je Terry?“

„Zbláznila se...“, sykla snoubenka a jala se líčit náhlý úprk své přítelkyně.

Doktor Stander se tvářil pochmurně.

„Myslím si, že bychom raději měli jet za ní, Joy.“

„Hm, myslím si, že máš pravdu, miláčku.“

„Jen na sebe hodím bundu,“ dodal Dan.

Existovalo pouze jedno jediné místo, kde mohl Manfred uschovat geologickou zprávu o té přírodní anomálii zvané Big Dipper, o které jí Rod vyprávěl: dokument určitě najde v sejfu skrytém za dřevěným ostěním manželovy studovny.

Jelikož tam ukládala i své klenoty, vlastnila Terry klíč a znala číselnou kombinaci zámku.

Alfa Romeo Giulia, žihadlo její přítelkyně s výkonem přes sto koní, se sice řítilo docela rychle, ale s ohledem na dopravní předpisy jí přece jenom trvalo pětadvacet minut, než dorazila do Sandownu.

Po páté hodině odpolední najela na dlouhou příjezdovou cestu, pak zaparkovala před garáží.

Rozsáhlý pozemek byl pustý: zahradníkům končila pracovní doba v pět, z rezidence se neozývaly žádné známky života. Přesně takhle si to představovala - manžel se přece stále ještě zdržoval v Evropě.

Do návratu mu scházely nejméně čtyři dny.

Nechala klíčky v zapalování, protože se co nejrychleji chtěla dostat do domu. Vyběhla na verandu.

Přehrabala obsah kabelky, než našla klíče od hlavního vchodu.

Vletěla dovnitř a ihned zamířila do studovny.

Odsunula ten správný panel, pak se vrhla na zdoluhavou proceduru otevření ocelové schránky. K tomu potřebovala dva klíče a nastavit číselnou kombinaci, která aktivovala otevírací mechanismus.

Paní domu si však nikdy tyhle technické záležitosti stí nenacvičila.

Přesto se jí nakonec vše podařilo a dveře se otevřely.

Nyní stála tvář v tvář objemnému obsahu celého sejfu.

Začala tedy přebírat různé dokumenty i složky, zkoumala jejich případnou souvislost s lochnesskou a pak je úhledně ukládala vedle sebe na podlahu.

Neměla ani ponětí o tvaru, velikosti či barvě geologické zprávy, která by mohla milovanou osobu zbavit ohavného nařízení.

Teprve až za deset minut narazila na neoznačený šanon.

Když ho otevřela, ihned ji uhodil do očí podezřelý nápis:

„TAJNÁ zpráva o geologických formacích na zlatých polích u

Kitchenerville se zvláštním přihlédnutím k oblastem ležícím východně od anomálie BigDipper“.

Theresu zalila slastná vlna úlevy, když si přečetla tak sladce znějící titul - vždyť už málem začala pochybovat, zda svůj úkol zdárně splní. Rychle prolistovala stránky, namátkově se začela do různých popisů. Nesporně šlo o jasný důkaz.

„Tady to mám!“ zvolala nahlas.

„Děkuji, vezmu si to...“ Hrůzný a důvěrně známý hlas se ozval kdesi vzadu za ní. V prudkém shonu při hledání ani nepostřehla v místnosti přítomnost někoho jiného.

Bleskově se obrátila, v jediném pohybu se zároveň postavila a přitiskla si složku v ochranném gestu na hrud’.

Pak ucouvla před mužem, stojícím ve dveřích.

Stěží v něm rozpoznala vlastního manžela. Ještě nikdy ho takhle neviděla: bez saka, jen v košili s utrženým límcem. Podle neuvěřitelně zmačkaných nohavic odhadla, že spal v kalhotách. Nažloutlá skvrna se mu táhla po jinak bílé náprsence až dolů.

Prořídle hnědé vlasy měl rozčuchané, v chomáči mu visely až na čelo.

Byl neoholený, pleť kolem očí se zdála pobledlá a oteklá.

„Dej mi to!“ Vykročil k ní s nataženou rukou.

„Manfrede...“ Snažila se před ním ustupovat.

„Co tady děláš? Kdy ses vrátil?“

„Dej mi to - ty děvko jedna!“

„Proč mi nadáváš?“ vyzvíдалa, aby získala čas.

„Děvko!“ zopakoval a hrábl po ní. Vcelku lehce se mu vymanila.

Hned se rozběhla ke dveřím studovny s manželem v patách.

V chodbě si vedení udržela, proto zamířila k hlavnímu vchodu.

Podpatek se jí ale zachytil v jednom z perských kobereců, které pokrývaly podlahu nedaleko vstupní haly.

Zavrávvala, nakonec přece jenom vrazila do zdi.

„Ty kurvo!“ vítězoslavně zaječel. Vrhle se k ženě, snažil se vyrvat jí pro něj tak důležitou zprávu.

Ona však složku svírala ze všech sil.

Nyní tu stáli tváří v tvář, vždyť byli skoro stejně vysocí.

Až teď si všimla šílenství v manželových očích.

Náhle se uvolnil a o krok ustoupil. Sevrhel pravičku v pěst a praštil Theresu přímo do tváře.

Hlava jí poskočila zpět, čímž se udeřila o stěnu.

Ještě jednou zasáhl ten hezký obličej, který tolik nenáviděl.

Hned ucítila teplou krev, prýstící z nosu.

Sotva stačila vběhnout vedle do jídelny.

Doléhala na ni závat’ způsobená nečekaně tvrdými údery, proto se s bídou dopotácěla k desce masivního dřevěného stolu.

Manfred se však blížil. Vrhel se na ni plnou silou, zvrátil ji dozadu a oběma rukama jí sevřel hrdlo. „Já tě zabiju, ty děvko!“ sípal. Palce jí zarýval hluboko do krku. V zoufalství se mu Terry snažila oběma rukama vyškrábat oči. Ostré nehty se mu zabořily do tváře, kde za sebou nechávaly dlouhé krvavé šrámy. Se zaupáním Manfred sevření uvolnil, když si dlaněmi zakryl poraněný obličej. Manželku nechal ležet na stole. Na chvíli strnul, potom ruce spustil. Nevěřicně na nich studoval krvavé šmouhy. „Za tohle zaplatíš životem!“ Ale jak k ní postoupil, ona se překulila na druhou stranu. „Ty běhno! Couro! Mrcho!“ křičel z plných plic, když obíhal tenhle rozměrný kus nábytku. Theresa si ale získaný náskok udržela. Na polici stál pár těžkých křišťálových karaf: jedna obsahovala portské, druhá šery. Terry tu nejbližší popadla a obrátila se k dobíhajícímu útočníkovi. S veškerou zbývající energií ji po něm mrštila. Doktor už nestačil uhnout, takže zásah do čela vyzněl naplno. Omráčený se svezl na zem. Theresa popadla zprávu, vyřítla se jako smyslů zbavená z jídelny, proletěla chodbou, ven předním vchodem a zamířila do zahrady. Ztěžka prchala po příjezdové cestě směrem k hlavní silnici. Pak za sebou zaslechla startování automobilu. Zoufale lapala po dechu a svírala osudnou složku, když se zastavila, aby se ohlédla. Manfred skutečně oživil, dokonce za ní vyběhl z domu a usedl za volant půjčeného sportovního vozu. Sledovala ho, jak zařadil rychlost a vystartoval za ní. Od zadních pneumatik se zdvihl obláček modrého kouře, když dupl na plyn. Rozlišila i tvář za předním sklem: bílá jako papír, zbrázděná červenými šrámy od jejích nehtů. Oči měl vytřeštěné v záchvatu šílenství - teď už jí bylo nad slunce jasnější, že se rozhodl vlastní manželku rozdrtit pod koly vozu. Okamžitě odkopla lodičky, seběhla z příjezdové cesty a bosá se hnala po trávě. Přikrčený za volantem sledoval doktor Steyner prchající postavu před sebou. Theresa běžela dlouhým krokem zralé ženy, její opálené štíhlé nohy se jen míhaly. Vlasy jí v letu volně vlály. Manfredovi vlastně ani tak nešlo o navrácení geologické zprávy, protože její existence už pro něj neměla žádný důležitý význam. On chtěl jen zlikvidovat tuhle ženskou! V jeho vyšinutém mozku se mu totiž stala symbolem i představitelkou veškerých jeho utrpení. Svě ponížení a pád si spojil s ní - proto musel vykonat pomstu pouze jejím naprostým zničením! Z tohoto důvodu potřeboval to hnusně teplé a svůdné tělo rozdrtit, rozpárat pomocí kovového podvozku tohoto silného žihadla. Zařadil dvojku, pootočil volantem. Sportovní vůz opustil příjezdovou cestu, zadní kola nechala asfalt za sebou a hned se protočila na husté trávě. Řidič však hbitě smyk vyrovnal, pak v přímce namířil na záda unikající manželky. Ta se již dostala mezi křoviny nádherných proteí na nižší terase. Alfa Romeo Giulia překonala svah zahrad, dokonce lehce zdolala změnu úrovně terénu a po chvíli volného letu dunivě žuchla zpět na trávu, až zasténalo pérování. Přesto pneumatiky opět pouze zaječely, když vůz znovu vystřelil vpřed. Uprchlíci se podívala přes rameno - tvář měla bledou, oči rozevřené dokořán a vyzařoval z nich strach. Manfred se zachichotal. Konečně přímo hmatatelně vnímal vlastní pocit síly, schopnost přidělit lidské bytosti život nebo smrt. Skutečně se jí chtěl zbavit, nedbal na žádné důsledky - hnalo ho nepřekonatelné nutkání tu couru zabít. Náhle se před ním objevila téměř dvoumetrová protea. Bleskově zničil ten vysoký keř, když ho autem rozdrtil na prach. Všude létaly listy i kusy větví, ale v tomhle okamžiku zahlédl svou kořist těsně před sebou. Opět se nepřičetně rozřehtal. Ona stále ještě hleděla jeho směrem, v té chvíli však klopýtla a padla na kolena. Stala se pro něj zcela bezmocným úlovkem. Tvář měla špinavou od slz smíchaných s krví, vlasy divoce rozčuchané - vkleče připomínala odsouzenec, čekajícího na dopad katovy sekery. Doktor Steyner náhle pocítil záplavu zklamání: nechtěl tuhle napínavou hru skončit tak brzo! Potřeboval si ještě chvíli vychutnávat sadistické vzrušení i pocit ničím neomezené moci. V posledním okamžiku tedy trhl volantem a stroj sebou divoce zazmítal. Smykem proletěl snad deset centimetrů kolem své kořisti, od zadních kol se na Theresu snesla sprška hlíny a vytrhaných drnů. Tentokrát se Manfred chechtal jako smyslů zbavený, zatímco sportovní vůz se smykem točil okolo ní v těsném kruhu - přitom boční stranou zlikvidoval další křovisko. To už se ale Terry znovu vzpamatovala, zase běžela o život. Doktor Steyner ihned pochopil, že míří k převlékárně u bazénu mezi stromy na spodním trávníku. Byla dost daleko, takže by mu mohla uniknout, možná... „Děvka jedna!“ zavrčel vztekla a opět přišlápl pedál plynu k podlaze. Motor radostně zařičel a Alfa Romeo Giulia opět vyrazila v honbě za prchající dívkou. Kdyby pronásledovaná odhodila objemnou složku, snad by bezpečně dosáhla úkrytu v cihlové stavbě. Ta geologická zpráva jí opravdu překážela, viditelně ji zpomalovala. Zbývalo překonat pouhých dvacet metrů po dlážděném okraji bazénu, když vytušila, že smrtonosný stroj je jí v patách.

Proto prudce skočila stranou, bokem udeřila do vodní hladiny.
Motor sice zařval vedle ní, ale naštěstí pozdě.
Minul ji, takže Manfred okamžitě dupnul na brzdu.
Pneumatiky zapištěly na dlažbě, auto se zastavilo.
Potenciální vrah z automobilu bleskově vyskočil.
Hned vyrazil k bazénu, kde sebou Terry zmlátila, aby doplávala k vzdáleným schodům. Byla zcela vyčerpaná nejenom námahou, ale i prožitou hrůzou.
Zmáčené vlasy jí téměř zakrývaly tvář, lapala po dechu s ústy otevřenými dokořán.
Manžel se opět rozchechtal, tentokrát ve vyšším tónu, v téměř holčičím pištění. Vrhł se po své kořisti do vody - podařilo se mu skočit tak, že přistál poloutopené Therese přímo mezi lopatkami.
Srazil ji pod hladinu plnou vahou svého těla.
Klesla dolů, v mučivé agónii vdechovala vodu do již bolavých plic.
Přesto se ale vynořila, přitom však kašlala a dávala se, zcela oslepená vlastními vlasy.
Vzápětí pocítila za krkem manželovo sevření.
Snažil se ji přinutit k návratu pod hladinu.
Půl minuty se divoce bránila, pak se však její pohyby zpomalily a zeslábly.
Manfred stál nad ní, voda mu sahala po hrud'.
Objímal ji kolem pasu, druhou rukou svíral v prstech její kšticí a snažil se svůj úlovek udržet pod hladinou.
Přitom však ztratil brýle, takže mrkal jako sůva.
Mokré hedvábí košile mu nechutně lnulo k pokožce, spleené vlasy mu splihle visely.
Jakmile vycítil, že život z manželky odchází a ona se už přestává vzpírat, začal se znovu řehťat.
Hýkal na celé kolo v nesouvislém chechtotu šilence.
„Dane!“ Joy ukázala směrem ke stromům.
„Tamhle mám auto - stojí u bazénu!“
„Krucínál, co tam dělá?“
„Něco se stalo, protože Terry by si určitě pneumatikami neničila svou milovanou zahradu, pokud by nedošlo...“
Doktor ostře zabrzdil, zaparkoval svůj nádherný Jaguar typ E na okraji příjezdové cesty.
„Podíváme se té záhadě na kloub.“
Vyklouzl z auta a vyrazil daným směrem.
Joy vyskočila ze svého sedadla a honem poklusávala za ním.
Dan okamžitě zaregistroval ve vodě zcela oblečeného muže - nepochopil však jeho podivnou činnost.
Tohle je přece Manfred Steyner!
„Božínku, co to tam vyvádí?“ vyhrkl a rozběhl se.
Jakmile dorazil k okraji bazénu, hned si uvědomil, o co jde.
„Panebože, vždyť ten hajzl Terry utopí!“ zařval.
Okamžitě skočil do vody.
Nemřhal časem při zápolení s šilencem. Udeřil ho rozevřenou rukou ze strany přímo na ucho - hlava mu poskočila, ozvala se rána podobná výstřelu.
Manfred se zakymácel, uvolnil smrtelné sevření své ženy a padl bokem do vody.
Stander protivníka naprosto ignoroval.
Raději popadl nehybnou dívku a vlekl ji z vody jako utopené kotě.
Vyšel s ní po schodech ven a opatrně ji položil na dlažbu.
Hned potom k ní přiklekl, aby aplikoval umělé dýchání.
Po chvilce ucítil, že se Theresa pohnula, pak se rozkašlala a naprosto zesláblá začala zvracet.
Joy přiběhla, padla vedle nich na kolena.
„Bože můj, Dane, co se stalo?“
„Ten mrňavej zkurvenec ji chtěl zabít!“
Pohlédl na ni, aniž by přerušil rytmus oživovacího procesu.
Na druhé straně bazénu se právě vynořil doktor Manfred Steyner.
Seděl na okraji, nohama ještě máchal ve vodě.
Hlavu měl svěšenou, jelikož si právě ohmatával místo, kam ho udeřil lékař. Na klíně držel mokrou kašovitou hromádku, která kdysi byla geologickou zprávou.
„Joy, mohla bys to tady převzít místo mě? Terry se nám už vrátila a já bych strašně rád dostal pod ruku toho odporného skopčáka...“
Splnila, o co ji žádal, zatímco doktor Stander vstal a zamířil k Němci.
„Na co se chystáš?“ chtěla vědět snoubenka.
„Ale, jen ho rozemlu na kaši!“
„Předved' mi ukázkové show!“ povzbudila ho.
„A jednu mu dej i za mě...“
Manfred však zaslechl jejich rozhovor.
Než Dan oběhl bazén, vydrápal se nahoru, vrávoravě vstal a potácel se k zaparkovanému vozu. Bleskově zabouchl dveře, potom nastartoval.
Důlní lékař se skutečně opozdil, nemohl ho nijak zastavit.
Automobil vyrazil jako střela vpřed přes trávník, Dan marně běžel ve stopách uprchlíka.

„Postarej se o kámošku, Joy!“ křikl přes rameno.

Než se konečně dopracoval na horní terasu, kde nastartoval svůj sportovní stroj, pak zacouval a otočil ho správným směrem.

Alfa Romeo Giulia už zmizela skrz bílá vrata s melodickým štěbetáním výfuku.

„No tak, děvkeno,“ mluvil ke svému automobilu.

„Dělej, ať ho chytíme včas!“

Zadní kola se prudce protočila, když se dal do stíhání.

Bez brýlí viděl doktor Steyner rozmazaně, obrysy získaly mléčné okraje. Všechny objekty, na které pohlédl, byly nejasné, ani jejich vzdálenost nemohl odhadnout.

Zcela instinktivně zastavil na stopce na konci uličky.

Nedokázal se rozhodnout, kam vlastně zamířit.

Z obleku mu crčela voda, v botách čvachtalo. Vedle sebe, na sedadle pro spolujezdce, měl položenou osudnou, úplně rozmočenou složku - stránky se začaly rozpadat nejen díky vodě, ale i neurvalým zacházením.

Těchto důkazů se potřeboval zbavit. V téhle žalostné kupičce se nalézala veškerá inkriminující fakta, která by mu mohla zlomit vaz. Šlo vlastně o jedinou souvislou myšlenku, již byl za těchto okolností schopen. Poprvé v životě se jeho perfektní proces úvah přetrhl, poprvé v životě nevěděl jak dál.

Nastalá situace ho mátl, navíc roztěkaná mysl přeskakovala z jednoho tématu na druhý: libý pocit pramenící z ublížení na zdraví manželce se mísil s pálením vlastních utržených ran a škrábanců.

Vůbec se nemohl koncentrovat na částečné vzrušení, jelikož ho stále zavalovala vlna strachu a nejistoty.

Připadal si zranitelný, pronásledovaný, zraněný a strašlivě ořesený.

Mozek také nepracoval stoprocentně: jako by se spoje uvolnily, jako by mu tam přeskakovaly jiskry!

Prožíval snad elektronickou závadu svého computeru?

Odpovědi, které ho napadaly, se však zdály zcela nesmyslné...

Při pohledu do zpětného zrcátka si všiml blížícího se sportáku - ihned poznal rychlý Jaguar typ E.

„Himlhergot!“ zaklel. Začal panikařit.

Dupl na plyn, kola se protočila.

S hlasitým jekotem se vyřítit na hlavní silnici, kde se dostal do cesty velkému nákladnímu autu.

Strhl volant. Podařilo se mu vyhnout za cenu najetí do obrubníku, teprve potom směr vyrovnal.

Dan dobře viděl, že vrah míří směrem k závodnímu okruhu na

Kyalami.

Nechal nákladák přejet, teprve potom se vřadil do proudu přijíždějících vozidel.

Musel vyčkat, až se v protisměru vyskytla dostatečná mezera, aby nákladní vůz předjel.

V té chvíli se už Alfa Romeo stala rozmazaným bodem na dalekém horizontu.

Lékař se jen pevně opřel do sedačky, teprve potom rozpumpoval dvanáctiválec naplno.

V duchu zuřil při pomýšlení na neobohou Terry, kterou tenhle barbar tak zřídil.

Skutečně ho šokoval pohled na opuchlou a poškrábanou tvář Rodový milenký - však nyní jeho noha na plynu odhodlaně hnala stroj na cestě odplaty.

Prsty drtil volant, mumlal ty nejhroznější kletby, zatímco ručička tachometru se pomalu blížila ke značce sto šedesát kilometrů za hodinu.

Pomalou ale jistě doháněl ten krémový sportovní vůz.

Když uprchlíka dostihl, klidně se mu zavěsil za zadní nárazník, kde vyčkával na příhodný okamžik.

Alfu totiž zdržoval zelený školní autobus.

Ani Dan ho nemohl předjet, jelikož provoz v protisměru neustával.

Svou pozornost upřel na týl teutonského zloducha, v nitru však stále sršel hněvem.

Doktor Stander přeražením zvýšil otáčky motoru.

Připravil se tak na předjetí, jakmile se naskytne vhodný okamžik. V té chvíli Manfred opět mrkl do zpětného zrcátka.

Dan postřehl odraz tváře bílé jako stěna, splihlé mokré vlasy padající mu do čela i změnu výrazu, když si řidič uvědomil jeho přítomnost těsně za sebou.

Alfa Romeo Giulia zavyla a vystřelila přímo proti blížícímu se proudu protijedoucích vozidel.

Ozvalo se skřípění brzd a houkání klaksonů, auta musela divoce uhýbat nezodpovědnému skopčákovi, který si bezohledněrazil cestu.

Doktor Stander jen zahlédl vystrašené obličejy míjejících řidičů, ale sportovní vůz se skutečně protáhl kolem autobusu a zrychloval.

Dan nezopakoval tenhle manévr, jen trochu ubral plyn a pak poslal

Jaguar typ E jako vržený oštěp skrz mezeru odstavného pruhu mezi autobusem a obrubníkem.

Předjížděním po špatné straně vzbudil u šoféra rozměrného vozu bouři nevole, on však protest naprosto ignoroval.

Dvanáctiválcový motor s více jak dvojnásobným výkonem než měl uprchlík zvládal samozřejmě i vyšší maximální rychlost, takže na dlouhém přímém úseku, spíš už připomínajícím budovanou dálnici do Pretorie, se velice hbitě k vrahovi přibližoval.

Doktor Stander viděl jasně toho potouchlého barbara za volantem, jak neustále zdvihá hlavu, aby překontroloval situaci ve zpětném zrcátku - lékař se jen chmurně zašklebil.

Před nimi silnice mírně stoupala, aby se pak zase ponořila za oblou terénní vlnu.

Ale vysokých eukalyptů lemovala obě strany široké vozovky.

Ve stejném směru jako dva vysoce výkonné sportovní stroje se pohyboval i červený Mini Cooper, veterán, pamatující

ještě staré dobré časy.

Jeho řidič v letech se právě snažil triumfálně předjet přetíženou třítunku se zeleninou.

Bok po bok se oba vozy blížily k vrcholu stoupání v rychlosti téměř čtyřiceti kilometrů za hodinu, takže nesourodá dvojice blokovala polovinu silnice.

Alfa Romeo Giulia vydala ostré varování své houkačky, když se Manfred rozhodl skoncovat s touhle podivnou bloádou.

Dostal se na jejich úroveň, samozřejmě hluboko na druhé půlce vozovky rozdělené plnou bílou čarou, když se před ním v protisměru nečekaně objevil nákladák s cementem.

Dan se stačil vši silou opřít do brzdového pedálu, potom bezmocně sledoval dění před sebou.

Kolos se řítíl na sportovní vůz čelně, čímž se obě rychlosti počítaly na dobrých dvě stě kilometrů v hodině.

V posledním okamžiku se zdálo, že řidič Alfý Romeo chce katastrofu odvrátit, ale úhybný manévř zahájil o zlomek vteřiny později.

Rychlý automobil se jen odrazil od předku mohutného nákladáku, přeletěl silnici, překřížil cestu oběma pomalejším vozidlům a jako zázrakem je těsně minul.

Bočním smykem se dál řítíl po asfaltu, zanechával za sebou černé čáry od pneumatik, překonal i široký okraj téhle hlavní komunikace a pak se vřítíl mezi stromy.

Zastavil se až o kmen jednoho z eukalyptů.

Ten se silou úderu tak otrásl, až se z něho začal snášet déšť voňavých listů.

Doktor Stander sjel na prašný okraj, dvanáctiválec zaparkoval pod korunami stromů a pomalu kráčel zpět.

Věděl, že nemusí spěchat. Řidiči z dvojice těch plouživých vehiklů už tam byli. Právě se snažili jeden druhého o čemsi přesvědčit, ale vzrušení z takového zážitku i úleva z vlastního úniku před jakoukoliv škodou jim v dohodě překážely.

„Jsem lékař,“ představil se Dan. Oba ihned ustoupili v uctivém respektu.

„Ten blázen ale doktora nepotřebuje!“ hlásil jeden z nich.

„Jemu postačí pohřební zřízení...“

Stačil jediný pohled. Doktor Steyner vypadal stejně mrtvý, jako ti ostatní, které bohužel důlní lékař občas při své práci viděl. Manfredova rozdrcená hlava se probíla předním sklem.

Z trosk auta tedy Dan jenom vyzvedl rozmáčený svazek papírů, ležící vedle schouleného těla.

Dobře pochopil, že právě tyhle materiály mají nějaký zvláštní význam v této podivné kauze.

Vztek a touha po pomstě se z doktora úplně vypařily, vlastně cítil jen bodnutí ostnu lítosti nad dalším zmařeným životem.

Ještě jednou se podíval na zhroucenou lidskou bytost ve vraku vozu: mrtvola se zdála tak křehká, tak malá - prakticky vůbec nijak důležitá...

Sluneční paprsky jasně jiskřily, rozhozené v myriádě oslnivých záblesků vlnící se hladiny zálivu Indického oceánu.

Bríza byla dostatečně silná, aby jachtám třídy Arrow nádherně nadouvala spinakry, když se blížily po větru.

Trojúhelníkové příďové plachty těchto závodních luxusních lodí se vyklenuly v modré, žluté či jasně šarlatové barvě na kulise chmurné zeleně velkého velrybího hřbetu zvaného TheBluff, tyčícího se nad zálivem Natal BayvDurbanu.

Pod plátěnou střehou na zadní palubě motorové jachty se držel příjemný chládek, ale tlouštík měl na sobě jen bílé letní kalhoty a na nohou tmavomodré látkové tenisky.

Hověl si rozvalený v lehátku, s břichem vydutým až přes opasek, opálený do odstínu tmavého mahagonu.

Kadeřavé chloupky mu hustě zakrývaly oblast od krku až k pupku.

„Děkuji vám, Andrew!“ Natáhl ruku s prázdnou sklenkou a mladší muž s pohárem okamžitě zamířil k baru pod širým nebem.

Tlustýoch pozorně sledoval, jak mu míchá další drink Pimms No.

Bíle oděný člen posádky sešplhal dolů z velitelského můstku.

Dotkl se čepice v uctivém zasalutování.

„S kapitánovým svolením, pane, jsme připraveni k vyplutí, jakmile dáte pokyn...“

„Děkuji mnohokrát. Prosím, vyřídte kapitánovi, že napneme plachty okamžitě po příchodu slečny du Maine!“

Námořník ihned zmizel, aby zprávu svému nadřízenému předal.

„Áááh!“ povzdychl si šťastně tlouštík, když mu Andrew vsunul studenou sklenku do připravených prstů.

„Opravdu jsem si tuhle přestávku zasloužil!“

Bez přehánění musím přiznat, že několik posledních týdnů mi drásalo nervy.“

„Ano, pane,“ přitakal poslušně ten mladší.

„Ale jako obvykle jste vykřesal vítězství už z chladnoucího popela...“

„Však šlo o těsnou výhru!“ komentoval poznámku vypasený muž.

„Ten mladý Ironsides nás všechny odporně vyděsil, když odstřelil tu svou ucpávkovou matraci a zachránil tak důl.

Já sám jsem jen tak tak zvládl úspěšně provést své osobní transakce, než se ceny zase vrátily na bývalou úroveň!

Profit sice nebyl tak veliký, jak jsem původně předpokládal, ale jak se říká, darovanému koni na zuby nehleď...“

„Bohužel, škodu utrpěli naši kolegové, když přišli o všechny své peníze,“ dovolil si poznámku mladší.

„Pravda pravdoucí, věčná škoda! Ale radši oni než my, že ano,

Andrew?“

„Přesně tak, pane!“

„Jistým způsobem jsem tomu rád, když o tom přemýšlím nyní a v klidu. V srdci se cítím vlastencem!

Proto se mi skutečně hodně ulevilo, když nebylo nezbytně nutné zhroutit ekonomii celé Jihoafrické republiky, abychom my získali menší profit.“

Náhle vstal a očividně zbystril, když se objevil taxík na molu jachtařského klubu.

Řidič otevřel zadní dveře vozu a z nich vystoupila velice krásná dívka.

„Ááá, Andrew! Náš host konečně dorazil - můžeš jít upozornit kapitána, že vyplouváme do několika minut.

Zároveň tam pošli nějakého námořníka, aby naši krasavici pomohl se zavazadly!“

Potom ihned zamířil k vstupu na zádi, aby osobně přivítal nádhernou slečnu.

V únoru, uprostřed parného léta, v údolí řeky Zambezi se vedro mění v tetelivý žár. V poledne se nepohne ani stéblo trávy v tak nemilosrdném slunečním jasu.

V centru kraalu rostl baobab.

Obludně nafouklý kmen s pokřivenými větvemi, které připomínaly končetiny oběti zasažené obrnou. Seděly na nich černé vrány, temné a lesklé vypadaly jako obrovití švábi.

V blízkosti baobabu se krčilo několik chýší s doškovou střešou, o kus dál se rozkládala obdělávaná políčka, na nichž rostlo vysoké zelené proso.

Po prašné cestě se k osadě blížil terénní vůz.

Landrover postupoval pomalu, kymácel se a otřásal na hrbolaté půdě, motor vrčel v nízkém převodu.

Na boku měl černě vyvedenou zkratku verbovací společnosti:

A. R. C. Afričan Recruiting Corporation.

Děti jako první zaslechly hukot teréňáku a hned vybíhaly z kruhových chatrčí. Nahá černá tělíčka se objevila ve slunečním jasu, nevídanou událost doprovázely pronikavě vzrušené hlásky.

Vyrazily na setkání s landroverem, tančily vedle něj, nadšeně ječely a smály se.

Terénní vůz se zastavil v řídkém stínu pod holou korunou baobabu.

Postarší běloch vystoupil z kabiny.

Měl na sobě khaki safari oblek, na hlavě usazený klobouk se širokým okrajem.

V té chvíli se rozhostilo naprosté ticho. Jeden z nejstarších chlapců zaskočil pro vyřezávanou stoličku a umístil ji do stínu.

Bílý muž se na ni uvelebil. Pak předstoupila dívka, v tradičním gestu úcty poklekla a nabídla nádobku z upravené tykve, naplněnou širokovým pivem.

Host se s chutí napil. Nikdo nepromluvil, nikdo by se neodvážil narušit atmosféru vítání vysoce vážené návštěvy.

Teprve až po obcerstvení se vynořili ven i dospělí obyvatelé kraalu. Pomrkávali ve slunečním jasu, když si upínali kolem pasu bederní zástěrky.

Pak si přidřepi v půlkruhu před bělochem na stoličce.

Ten odložil tykev stranou, pak na ně pohlédl.

„Vidím vás, moji přátelé,“ pozdravil je dle jejich zvyku, domorodci mu radostně odpověděli.

„Vidíme tě, Old One,“ zapěli sborově.

Výraz hosta však zůstal truchlivý.

„Ať předstoupí manželky Nkosi NkuM“ zvolal nahlas.

„Ať s sebou přivedou i své prvorozené syny!“

„Čtyři ženy a čtyři dospívající chlapci opustili zástup, aby ostýchavě vstoupili na otevřené prostranství.

Bílý muž je chvíli soucitně pozoroval, potom vstal a vykročil.

Položil ruku na rameno dvou nejstarších mladíků.

„Váš otec přešel ke svým otcům,“ pronesl.

V zástupu se ozvalo zašumění, hlasité nadechnutí i polekaný výkřik. A jak velela tradice, nejstarší manželka vypustila první vzlykající kvílení oficiálního smutku.

Jedna po druhé padaly další ženy Velkého Krále na vyschlou prašnou zem, zakrývaly si hlavy šátkem.

„Váš Babaje mrtvý,“ zopakoval běloch na zvukovém pozadí jejich nařikavého bédování. „Ale zahynul se ctí!

Dobrá pověst jeho jména bude přežívat navždy. Big King obětoval svůj život v tak hrdinném gestu, že všem jeho manželkám se až do konce života bude vyplácet měsíční renta.

Pro každého syna je již rezervované místo na univerzitě, kde mohou vyrůst a stát se tak silní v učení, jako byl jejich otec ve vzrůstu.

Podoba Nkosi Nkulubude dokonce vytesána do kamene.

Manželky Velkého Krále a jeho synové se přesunou v létajícím stroji do GOLDI, aby jejich oči mohly spočinout na kamenném obraze muže, který byl jejich manželem i otcem.“

Běloch se odmlčel, aby se nadechl - pronesl skutečně dlouhou řeč v poledním vedru v údolí mohutného veletoku.

Otřel si tvář, potom si zastrčil kapesník do kalhot.

„Ten chlap byl lev!“

„Ngwenyama!“ šeptavě vyhrkl statný dvanáctiletý hoch stojící vedle hosta.

Slzy se chlapci spustily z očí a smáčely mu líce.

Najednou se odvrátil a zcela sám se rozběhl k políčkům s prosem.

Dennis Langley, prodejní manažer firmy Kitchenerville Motors, která zastávala roli místního zástupce automobilů značky Ford, si protahoval paže nad hlavou ve zcela spokojeném gestu.

Dokonce i vzdychl v hlubokém prožitku radosti.

Jak milý způsob pro strávení dopoledne tohoto pracovního dne.

„Šťastný?“ chtěla vědět Hettie Delangeová, ležící vedle něj na manželské posteli.

V odpověď se Dennis blaženě zašklebil a znovu si povzdychl.

Poměrně mladá vdova se posadila, prostěradlo nechala sklouznout až k pasu.

Ňadra měla velká a bílá, vlhká od potu.
Se souhlasným přikyvováním pohlédla na jeho nahou hrud' i na vytrénované svaly.
„Jemine, ty jsi ale pěkně stavěnej...“
„Však ty taky,“ opáčil manažer s úsměvem.
„Tyjsi zcela odlišný od těch chlapíků, se kterými jsem chodila,“
Hettie prozradila.
„Navíc tak hezky mluvíš - jako džentlmen, že jo?“
Než mohl Dennis Langley rozhodnout o vhodné stylizované odpovědi, zadrmčel u hlavního vchodu zvonek.
Manažer střelhlbitě zaujal vzpřímenou pozici, v obličejí se mu objevil ustrašený výraz.
„Kdo je to?“
„Pravděpodobně dorazilo maso od řezníka.“
„Může to být ale má manželka!“ varoval ji zděšený Dennis.
„Radši neotvírej!“
„Samozřejmě že musím jít ke dveřím, ty hloupoučký,“ uklidňovala ho.
Potom odhodila prostěradlo a vstala v celé své bílé a zlatavé slávě, aby si našla župan.
Celková scenerie byla natolik ohromující, že na okamžik ztišila vyplašeného přítele.
Ovšem jakmile si zavázala pásek a vnady se ukryly, znovu ji začal upozorňovat na možné číhající nebezpečí.
„Dávej bacha! Než šáhneš na dveře, ujisti se napřed, jestli tam nestojí ta moje stíhačka!!!“
Hettie však bez obav otevřela. Ihned si však jednou rukou přitáhla župan blíž k tělu, zatímco druhou se pokoušela upravit si hřívu do zdání jakéhosi účesu.
„No ne...“ vydechla.
Vysoký mladík na schůdcích připadal Hettie skutečně jako vysněný princ.
Tyčil se tam v tmavém obleku podnikatele, v ruce držel určité drahou diplomatku z pravé kůže.
„Paní Delangeová?“ otázal se.
Kouzelný zevnějšek doplňoval i čarovně měkký hlas.
„Ano, já jsem paní Delangeová.“ Hettie zatřepetala řasami.
„Nechcete jít dál?“
Vedla ho přes obývací pokoj a s radostí zaznamenala, že chlapec nemůže odtrhnout zrak od rozvírajícího se výstřihu.
„Jakpak bych vám mohla pomoci?“ zašveholila svůdně.
„Já jsem zdejší zástupce pojišťovny Sanlam Insurance Company, paní Delangeová.
Přišel jsem, abych vyjádřil jménem naší společnosti ty nejhlubší projevy soustrastí kvůli vaší nedávné tragické ztrátě.
Byl bych se zastavil už dříve, ale nepřál jsem si tak brzo přerušit váš zármutek...“
„Aáááh!“ Hettie procítěně sklopila oči a ihned se vžila do role nebohé vdovy.
„Přesto se snažíme doufat, že můžeme přinést malé světélko k rozptýlení temnoty, která vás právě obklopuje.
Možná i vy znáte chvályhodnou skutečnost související s vaším zesnulým chotěm: byl totiž pojištěncem naší společnosti, nebo jste o tom nevěděla?“
Vrtěla hlavou, ale se zájmem sledovala návštěvníka otvírajícího příslušnou složku.
„Ano, patřil k našim klientům!
Předě dvěma měsíci s námi uzavřel životní pojistku s dvojnásobným odškodněním - beneficentem jste vy...“
Agent vytáhl několik dalších dokumentů.
„Proto mám s sebou již vyplněný šek od naší společnosti s částkou pro plné urovnání všech požadavků a nároků vyplývajících z uzavřené životní pojistky.
Jestli byste byla tak laskavá a podepsala mi tenhle papír, prosím.“
„Kolik?“ Paní Delangeová okamžitě odhodila roli truchlící pozůstalé.
„S dvojnásobným odškodněním to dělá čtyřicet osm tisíc randů.“
Hettie nadšeně rozevřela oči.
„Jemine!“ zalapala po dechu. „No to je báječný!!“
Původní záměr důlního magnáta se značně rozrostl: namísto plánovaného usazení památní desky na betonové stěně uzávěru osudného překopu na šestašedesátém patře se z bronzu odlila monumentální socha.
Big King tedy stál v životní velikosti na podstavci z černého mramoru přímo na trávníku před administrativní budovou zlatého dolu SonderDitch.
Výsledek předčil všechna očekávání.
Umělec výstižně zachytil pocit naléhavosti, ztvárnil i chvějící se sílu.
Nápis oznamoval zcela prostě titul hrdinného zlatokopa:
Nkosi Nkulu - pak následovalo pouze datum jeho skonu.
Hurry Hirschfeld se osobně zúčastnil odhalení sochařského díla, třebaže nenáviděl veškeré ceremonie a vždy se jim snažil za každou cenu vyhnout.
V první řadě návštěvníků seděla jeho vnučka, vedle doktor Stander se svou zbrusu novou blondatou manželkou po boku.
Theresa na dědečka mrkla a starý pán se hned láskyplně zakabonil.
Ze židle vedle něj se zdvihl Rod Ironsides, aby představil všem přítomným předsedu správní rady.
Hurry samozřejmě zaregistroval zamilovaný výraz v tváři své vnučky, která okamžitě soustředila veškerou pozornost k vysokému štíhlému muži s oběma rukama v sádře, zavěšenýma na šátku.
Možná bych ho přece jenom měl propustit, dupal stařec, vždyť se chystá proniknout do struktury našeho rodu!

Magnát pohlédl koutkem oka na mladého generálního ředitele.

„Ale už je příliš pozdě!“ hlesl rezignovaně.

Pak se rozhodl dopřát si potěšující myšlenku: V každém případě však jde o dobře vychovaného důlního experta...

Opět změnil směr myšlení: Už bych ho měl začít připravovat na transfer k nám na centrálu - kluka bude zapotřebí dát ještě do kupy a hodně vypulírovat.

Zcela mechanicky zalovil v náprsní kapse a vytáhl nádherně vypadající voňavý doutník.

Už ho měl na půl cestě k ústům, když zachytil pohoršený pohled své vnučky.

V naprosté tichosti její rty formulovaly zcela jasně: TVCJJ DOKTOR!

Hurry Hirschfeld se zatvářil provinile a schlíple zastrčil delikatesu zase zpátky do kapsy.

Copyright © Wilbur Smith, 1970

Translation © Michal Švejda, 2004

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Tato kniha je pro Daniellu

Z anglického originálu GOLD MINE přeložil Michal Švejda

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček

Sazba Josef Polák

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici Klokan, 2004 shop@alpress.cz

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno

Vydání první

ISBN 80-7218-982-4